

8/2009

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

Svatost není výsadou
vyvolených,
ale povinností
každého křesťana.

Luce Teresa MC

Obsah: osmé číslo

- 3 Zamilovaný Bůh
- 5 Matka Tereza z Kalkaty, velká světice naší doby
- 7 Cesta k plnosti štěstí
- 15 Jak najít poklad víry?
- 17 Žehnání – oslava Boha, potlačení zla ve světě...
- 20 Prokletí – opak žehnání
- 22 Síla požehnání domu
- 23 Byla jsem věštkyně
- 26 Obrácení, vyčerpaní, stateční
- 28 Církev a západní zákonodárství
- 32 Právem proti nespravedlnosti – misie v Brazílii
- 35 Modlitební hnutí svatého Pavla
- 37 Umíme se povzbudit?
- 39 Stačí mi, že jste mladí, a musím vás mít rád
- 42 Moje první, druhé i třetí „já“
- 45 Bůh se o mě postaral i na jihu Afriky
- 46 Activ8
- 46 Vyslyšená modlitba
- 47 Je přirozené plánování rodičovství „katolickou antikoncepcí“?
- 51 Antikoncepce není lék!
- 52 Náš největší poklad
- 55 A.M.I.M.S.
- 58 Evangelium svatého Lukáše kdykoliv na obrazovce
- 59 Neboj se veřejně přihlásit
- 60 S takovými názory prý neobstojíme...
- 61 Společenství čistých srdcí

Milovaní čtenáři!

Svatý Pavel, který má zvláštní vztah k tomuto roku, kdysi napsal: „Já jsem zasadil, Apollos zalil, ale Bůh dával vzrůst. Takže neznamená nic ani ten, kdo sází, ani ten, kdo zalévá, ale Bůh, protože on dává vzrůst.“ (1 Kor 3,6n) S tímto vědomím jsem převzal službu šéfredaktora tohoto časopisu po P. Pavlovi Zahradníčkovi, který odešel do noviciátu kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné v německém Hünfeldu. Jsem v pořadí třetím šéfredaktorem – první byl P. Tomáš Vyhnálek OMI, který organizoval rozběh časopisu *Milujte se!* a pod jehož vedením vyšla první dvě čísla – nyní absoluuje postgraduální studium v Římě.

Mým záměrem je pokračovat ve službě, kterou přede mnou zastávali druzí a počítám přitom s jejich pomocí... Dalo by se říci, že tak jako v armádě jsou různé složky – jednotky první linie, druhá linie a týlové jednotky, které mezi sebou rotují, a po určité době ti, kteří byli v zadních liniích, vystřídají ty v předu, aby jim umožnili nabrat síl – tak je tomu i v časopisu *Milujte se!*. Takto tuto službu chápu a tak ji chápu i moji dva předchůdci, kteří se dále dle svých sil a možností věnují práci na časopisu a podílejí se na činnosti redakční rady. Za to jim patří upřímné „Pán Bůh zaplať“. Patří i všem nezištným spolupracovníkům redakce, bez nichž by toto dílo bylo nemyslitelné.

Poděkování a upřímné „Pán Bůh zaplať“ patří i vám všem, neboť díky vám, vašemu zájmu a podpoře duchovní i hmotné může časopis i nadále pokračovat a rozvíjet se.

A velký dík patří především Bohu, „protože on dává vzrůst“ a my jsme jen jeho služebníky, jak to stojí v prvním listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

V Kristu P. Marek Dunda

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 1683820001/5500, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adresu redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
8/2009, III. ročník, vydáno 20. ledna 2009

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č.j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Šéfredaktor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.

Překlady: Terezie Eisnerová OP

Jazykové korektury: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 1683820001/5500, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání darek lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Zamilovaný Bůh

foto: Lubomír Bába

Nedávno jsem slyšel o děvčátku, kterého se v náboženství zeptali: „Jaký je Bůh?“ A ono odpovědělo: „Bůh je zamilovaný.“ „Jak to myslíš?“ zeptal se pan katecheta. „Bůh je zamilovaný do nás,“ usmála se holčička. A to je ta nejkrásnější Boží vlastnost.

Koho má nejvíc rád?

Ptala se paní katechetka v náboženství: „Děti, koho má Pán Bůh nejvíc rád?“

Jedna holčička odpověděla: „Pán Bůh má ze všech lidí nejvíc rád všechny.“

K takové odpovědi je třeba paní katechetce blahopřát, protože se jí podařilo přivést děti k poznání Boha, jaký opravdu je, a ne jak si ho my lidé někdy představujeme. Bůh není nějaké morální zařízení, ale Otec, který vychovává. Někdy možná trochu přísně, ale i to, co chápeme jako trest, je pro-

jevem jeho lásky. Bůh nás miluje bez podmínek takové, jací jsme. Některé projevy lásky však závisí na našem otevření se Bohu, na růstu naší lásky k němu. Jen láska dovede lásku ocenit. Kdo se cítí být Bohem milovaný, dovede překročit svůj vlastní stín.

Vy jste mi přátelé

Přátelství je oboustranný vztah na základě svobodné volby.

Přátelství není možné vnutit, je možné jen pro ně získat. Příčí se mu jakákoliv ▶

„Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé...“
(Jan 15,12–14)

ziskuchtivost. Lidé dnes mají mnoho známých, ale jen málo přátel. Exupéry kdysi řekl: „Poněvadž přátelé nejsou na prodej, zůstávají mnozí bez přátel.“

Lidé si příliš navykli utvářet vztah k druhým pod zorným úhlem zisku. Přátelství se však touto logikou obchodnického rozumu neřídí. Vzniká právě opačně. Někdo mi prokáže nezaslouženou přízeň, z dobroty udělá něco, k čemu není vázán, a tím u mě vyvolá takovou důvěru, že se nebojím otevřít mu své nitro a toužím jednat podobně jako on. Ne proto, abych s ním vyrovnal účet, ale abych jednal podobně jako on. Dávám se strhnout k jakémusi závodění, kdo dá víc – ke hře, v níž člověka těší právě to napětí nevyrovnaného a nevyrovnatelného účtu.

Cítím se počten přízní druhého, objevuji tak svou vlastní cenu a probouzí se ve mně schopnost být darem pro druhé, schopnost dávat a nepočítat – a jednat dokonce i tak nerozumě, že bych za druhého položil život!

V Krkonoších pod Zlatým návrším je skromný pomníček mladého učitele, který položil život za svého přítele. Zahynul, když ho hledal v nečekané sněhové bouři, která přerušila lyžařský závod.

To, co jsem řekl teď o přátelství, nám umožní víc pochopit, co nám nabízí Ježíš, když říká: „Vy jste mí přátelé...“ On si nás nevyvolil pro naše kvality, proto, aby z nás měl nějaký užitek, ale proto, abychom my měli užitek z jeho přátelství. Mohu nazvat svůj vztah k Ježíši přátelstvím? Nechybí z mé strany velkorysost? On řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život.“ Když slavíme eucharistii, zpřítomňuje se jeho sebedarování, které dávno přinesl na kříži a nyní je přeneseno do tohoto kruhu bratří a sester kolem oltáře. On se úplně dává svým přátelům a my tomu říkáme svaté přijímání. Jeho

foto: www.skaut.cz

lásky v nás působí, že můžeme být jeho přáteli a milovat se navzájem, jako On miloval a miluje nás.

V Itálii v roce 1967 došlo k zemětřesení. Tisíc katolických skautů se dalo k dispozici a odklízeli trosky. Dva z nich zachránili dvě ženy, ale odmítli reportérům říct své jméno: „My rozdáváme lásku bez odměny, protože je to láska Ježíšova.“

Ježíš nás miluje jako první a nejlépe naplníme a prohloubíme přátelství s Ním, když jeho lásku, kterou od něho zakoušíme, budeme dávat dál.

Mons. Jiří Mikulášek,
„Stříbrné vteřiny“, Cesta 2002 ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Milost posvěcující činí spravedlivého přitelem Božím, dítětem Božím a dává mu právo na nebeské dědictví.^[De fide]

Milost posvěcující je od Boha rozdílný, stvořený, nadpřirozený dar.^[Sent. fidei prox.]

Milost posvěcující působí účast na Božské přirozenosti.^[Sent. cert.]

Milost posvěcující posvěcuje duši.^[De fide]

Milost posvěcující propůjčuje duši nadpřirozenou krásu.^[Sent. comm.]

S posvěcující milostí jsou také vlyty tři božské ctnosti – víra, naděje a láska.^[De fide]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry

Matka Tereza z Kalkaty, *velká světice naší doby*

V neděli 19. října 2003 blahořečil Svatý Otec Matku Terezu z Kalkaty. Výzva „Pojď a buď mým světlem,“ kterou roku 1946 adresoval Ježíš Matce Tereze, zazněla znovu na náměstí Svatého Petra jako výzva pro všechny křesťany, aby Kristovým světlem proměňovali svět v temnotě civilizace smrti.

Matka Tereza – nejobdivovanější žena současného světa

Dne 5. září 1997 ve 21.30 zemřela Matka Tereza z Kalkaty, jedna z nejneobyčejnějších postav 20. století. Byla to velká světice naší doby, nejznámější a nejobdivovanější žena současného světa. Dne 25. prosince 1948 odešla jako osmatřicetiletá za Kristovým hlasem a opustila společenství sester loretánek, aby začala svoji novou misií ve službě nejchudším a nejpotřebnějším. Založila řeholní společenství sester Misionářek lásky, které má ve světě více než 4000 sester pracujících uprostřed těch nejchudších na více než 600 místech ve 127 zemích světa. Byla oceněna nejvyššími vyznamenáními. V roce 1962 jí Indie udělila nejvyšší vyznamenání „Padma-shree“ a „Pandit Nehru“ a Nadace bratří Rockefellerů vyjádřila uznání její práci „Cenou Ramona Magsaysaye“, která bývá považována za asijskou obdobu Nobelovy ceny. Roku 1971 papež Pavel VI. poctil Matku Terezu Cenou míru Jana XXIII., roku 1973 obdržela Templetonovu cenu a ve stejném roce od FAO cenu Alberta

foto: archiv MŠJ

Schweitzera. V roce 1979 jí byla udělena Nobelova cena. Získala i mnoho jiných vyznamenání a čestných doktorátů na nejprestižnějších univerzitách světa...

Významní intelektuálové, umělci, představitelé států, vyznavači různých náboženství a ideologií považovali Matku Terezu

za svatou ještě za jejího života. Z její osobnosti zářila Kristova moc nezištné lásky, především k lidem nejchudším, nejodsozovanějším a odmítnutým tímto světem. V její přítomnosti se cítíme malí a zahambení sami sebou – řekla o ní indická premiérka Indira Gándhiová. ▷

foto: archiv MSI

všechno to činí On. Ježíš miluje chudé, jsou to Jeho milované děti. On sám, když přišel na tento svět, se narodil v chudé rodině a nejkrásnější slova evangelia adresoval právě chudým. Je potřeba mluvit o nich, ne o mně, já neznamenám nic.“

Nebývalé urychlení procesu blahorečení

Podle závazných předpisů může začít proces blahorečení až pět roků po smrti daného člověka. Díky velkému počtu proseb, které do Vatikánu přišly z celého světa, udělila Kongregace pro svatořečení mimořádnou výjimku a už jeden a půl měsíce po smrti Matky Terezy začalo shromažďování materiálů dokazujících její „hrdinské ctnosti“. Již 12. prosince 1998 povolil Svatý Otec začátek procesu. Dne 15. srpna 2001 bylo Kongregaci pro svatořečení doručeno 76 svazků dokumentů (35 000 stran). Zvláštní vatikánská komise složená z devíti teologů se seznámila s předloženými materiály a uznala hrdinské ctnosti Matky Terezy.

Zázrak na přímluvu Matky Terezy

K blahorečení Matky Terezy bylo potřeba už jen potvrzení a uznání zázraku na její přímluvu. Zázrak uznala Kongregace pro svatořečení 2. října 2002. Došlo k němu v Kalkatě přesně v den prvního

*Jan Pavel II.:
„Její poslání začínalo každý den ráno před Eucharistií.“*

výročí smrti Matky Terezy 5. září 1998. Tricetiletá Monika Besra, matka tří dětí, trpěla rakovinou žaludku a tuberkulózou. Měla tak velké břicho, že to vypadalo, jako by byla v šestém měsíci těhotenství. Sestry ze společenství Misionářek lásky se za nemocnou na přímluvu Matky Terezy vroucně modlily a položily na ni zázračnou medailku. V noci přišlo okamžité úplné uzdravení. Komise pěti lékařů potvrdila, že u pacientky došlo k úplnému a nevysvětlitelnému uzdravení. Zázrak byl potom uznán teologickou komisí Kongregace pro svatořečení. Dne 19. prosince 2002 podepsal Svatý Otec dva dekrety. Jeden potvrzoval hrdinské ctnosti Matky Terezy a druhý zázračné uzdravení Moniky Besra na její přímluvu. Matka Tereza byla prohlášena za Boží služebnici a na 19. října 2003 byl stanoven termín jejího blahorečení.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

foto: archiv MSI

Tajemství úspěchu jejího díla

Svatý Otec řekl dva dny po její smrti: „Její poslání začínalo každý den ráno před Eucharistií. V tichu slyšela Ježíšovo zvolání na kříži: Žízním!, které jí proniklo do hloubky srdce a nutilo ji vyjít do ulic Kalkaty a do všech periferií světa, aby hledala Ježíše v ubohém, opuštěném a umírajícím člověku.“ (Castel Gandolfo, 7. 9. 1997)

Jsem obyčejným nástrojem v Božích rukou.

Matka Tereza často říkala: „Jsem obyčejným nástrojem v Božích rukou. Pokud jsem udělala něco dobrého, není to moje zásluha. Udělala jsem prostě nejlépe to, o co mě Ježíš poprosil. Proto nemůžete mluvit o mně, ale o díle, ke kterému mě povolal Pán.“ V jednom rozhovoru řekla: „Jsem obyčejná řeholnice, jakých je mnoho. Pán mi světil jisté poslání a já usiluji o to, abych ho co nejlépe uskutečňovala. Ale

Cesta k plnosti šťestí

Ganxhe Bojaxhiu (vpravo) se svými sourozenci

foto: archiv MŠI

Každý člověk potřebuje k plnosti štěstí jen jedinou Lásku, kterou je Ježíš Kristus. Plnosti štěstí dosáhnou pouze ti, kteří touží po svatosti a učí se milovat Ježíše. Matka Tereza často říkávala: „Musíte být svatými tam, kde jste, a já musím být svatou tam, kam mě poslal Bůh. Být svatý neznamená nic víc. Svatost není jen luxusem pro několik vyvolených. To je obyčejná povinnost – tvoje i moje. Proto jsme byli stvořeni.“ Kéž nás příklad a příběh jejího života vyprovokují k neustálému ožívování touhy po svatosti, ke každodenní námaze kráčet v temnotách víry k plnosti štěstí v nebi.

Výchozí podmínky pro budoucí světici

Matka Tereza se narodila 27. srpna 1910 v Skopje v dnešní Makedonii v zámožné rodině albánských katolíků. Rodiče jí při křtu dali jméno Ganxhe – Anežka. (Pravé jméno Matky Terezy je Ganxhe Bojaxhiu.) Její otec Nicola Bojaxhiu byl bohatý obchodník a majitel stavební firmy. Vlastnil mnoho domů a vil a vybudoval první divadlo ve Skopje. I matka Drane pocházela z movité albánské rodiny, jako sedm-

náctiletá se provdala za pětaticetiletého Nicolu. Porodila syna Lazara a dvě dcery: Ganxhe a Agatu. Přijali všechny děti s velkou láskou jako nejcennější dar od Boha.

Rodinné ovzduší proniknuté žitou vírou

Rodiče Ganxhe prožívali svoji víru velmi konkrétně. Nezapomínali na Ježíšova slova: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“ Rodný dům Matky Terezy

Když se modlíme, tak věříme. Když věříme, tak milujeme. Když milujeme, tak sloužíme.

byl otevřený pro všechny, ale zvláště pro chudé. Modlitba byla jednou z nejdůležitějších záležitostí rodinného života. Denně se večer scházeli ke společné modlitbě a pravidelně se účastnili mše svaté. Otec byl radostný člověk, ale náročný. Mnoho času věnoval výchově svých dětí a často jim říkával: „Musíte být ke každému štedří, protože Bůh je štedrý k nám. Dal nám všechno, proto i vy prokazujte dobro všem. Nedejte si do úst ani sousto bez toho, že byste se nerozdělili s druhými. Egoismus je nemoc duše, která činí z člověka otroka a nedovoluje mu důstojně žít a sloužit druhým.“ ▶

Skopje – místo, kde stál rodný dům Matky Terezy

foto: Flickr

foto: archiv MSI

První kontakt se světem bídy

Jednou týdně navštěvovala matka s dětmi nemocné ve městě a nosila jim jídlo a oblečení. Chtěla, aby byly její děti vnímavé k lidské bídě a učily se lásce k bližnímu. Často jim připomínala: „Ste šťastní, protože bydlíte v pěkném domě, máte co jíst, máte si co obléknout a nic vám neschází. Ale nesmíte zapomenout, že mnoho lidí trpí hladem, že jsou děti, které nemají co jíst, nemají si co obléct, a když onemocní, nemají peníze na léčení.“ Ganxhe byla nejlepší žákyní ve třídě, byla vždy veselá, přátelská, připravená pomáhat jiným. Angažovala se

Chceme být chudé podle Ježíšova vzoru, který i když byl bohatý, rozhodl se narodit, žít a pracovat uprostřed chudých.

v životě farnosti, zpívala ve sboru, hrála na kytaru, psala básně a farní společenství pro ni bylo druhou rodinou. Uvažovala o hudební nebo literární kariéře, měla literární talent a její dílka se objevovala v místních novinách.

Rodina prochází těžkou zkouškou

Dramatickou událostí pro celou rodinu byla náhlá smrt otce v roce 1919. Pravděpodobně ho v Bělehradě otrávil tajná policie, protože podporoval boj za osvobození z turecké nadvlády.

První roky po smrti otce byly pro rodinu velmi těžké, ale matka, žena pevné víry, se dokázala vypořádat s problémy. Založila vlastní firmu, ve které prodávala výšivky a oděvy.

„Matka nás učila modlit se a pomáhat lidem v těžkostech, a tak jsme i po smrti otce byli šťastnou rodinou. Učili jsme se, jaký význam má modlitba a práce,“ vzpomíná Matka Tereza. „Mnoho ubožáků ve Skopje a v okolí znalo náš dům. Nikdo od nás nikdy neodcházel s prázdnými rukama. Každý den s námi někdo obědval, byli to ubožáci, lidé, kteří neměli nic.“

Příklad matky byl rozhodující

Matka Tereza vzrušeně vzpomínala, jak poprvé zaslechla volání k řeholnímu životu. „Když mi bylo dvanáct let, poprvé jsem zatoužila patřit úplně Bohu. Uslyšela jsem jasnou výzvu Pána, abych Mu zasvětila celý svůj život jako řeholní sestra. Moje matka byla hluboce věřící žena a její příklad, její láska k chudým na mě měly rozhodující vliv. Tehdy jsem od sebe tyto myšlenky odháněla a řeholnicí jsem se stát nechtěla. Až mnohem později jako osmnáctiletá jsem Pánovo volání poslechla.“

Co dělala, aby rozpoznala své povolání

Pán Bůh touží přivést každého člověka k plnosti štěstí, do nebe. Pozemský život je bolestnou cestou dozrávání ke svatosti, vyprošťování se z otroctví hříchu a egoismu, cestou růstu k nezištné lásce. Pán Bůh připravil a naplánoval pro každého člověka nejlepší cestu života, tu nejlepší pro něho. Nejdůležitější však je, aby člověk při modlitbě poznal Boží plány, přijal je a odvážně vykročil za hlasem povolání. Přestože se Anežka myšlenkou stát se řeholní sestrou chtěla nejprve vyhnout, hodně se modlila a postila, aby poznala Boží vůli. Když se ptala svého zpovědníka, jak může poznat, kam ji Bůh volá, dostala odpověď: „Nejlepším znamením je hlu-

boká radost při pomýšlení na životní cestu, na kterou tě Bůh volá.“

Rozhodnutí pro zasvěcený život v misiích

V srpnu 1928 se Ganxhe zúčastnila duchovních cvičení v mariánské svatyni v Letnici a tam se po několika dnech modlitby definitivně rozhodla odejít na misie a úplně svůj život zasvětit Bohu životem v řeholi. Nebylo to pro ni lehké. Rozhodla se po dlouhém vnitřním boji; připoutaná ke svojí rodině snila o vlastních dětech a domě. Když řekla Kristu „ano“, její srdce naplnila nepopsatelná radost. Pak se o tuto novinu podělila s matkou, a ta jí dala několik rad: „Musíš patřit jen Ježíšovi... Musíš být svatou sestrou... Vlož svoje ruce do Ježíšových dlaní a jdi s jistotou vpřed... Dobře, dcerko moje, běž do řehole, staň se misionářkou, ale musíš se úplně odevzdat Bohu a modlitbě...“

První krůčky v řeholním životě

Ganxhe napsala žádost o přijetí do společenství sester loretánek v Irsku, které se věnovaly vzdělávání učitelek pro základní školy v Indii. Odpověď byla kladná. Dne 26. září 1928 Anežka odcestovala do Dublinu a tam 12. října 1928 začala postulat.

Ganxhe jako sestra Marie od Dítěte Ježíše

foto: archiv MSI

Dostala řeholní oděv a jméno Marie Terezie od Dítěte Ježíše. Vzorem svatosti se jí stala roku 1925 svatořečená svatá Terezie z Lisieux. Dne 6. ledna 1929 se vydala parníkem na dalekou cestu do Kalkaty. V Darjeelingu na úpatí Himálaje zahájila noviciát a po dvou letech 24. května 1931 složila první řeholní sliby. „Byly to nejkrásnější dny v mém životě,“ vzpomínala po letech Matka Tereza.

Věčné sliby složila 24. května 1937. Dala se úplně k dispozici svému jedinému ženichovi Ježíši Kristu, aby silou jeho lásky proměňovala svět a přemáhala každé zlo. Po věčných slibech oznámila matka představená sestře Tereze, že se má vrátit do Kalkaty a má pracovat v St. Mary-High School jako učitelka zeměpisu a dějepisu. Roku 1944 sestru Terezu zvolili ředitelkou školy. Její žákyně ji zbožňovaly, protože je přijímala jako milované děti, ale současně k nim byla – jako milující matka – náročná.

Dramatický boj v Tereziině srdci

Své 36. narozeniny oslavila sestra Terezie 27. srpna 1946. Pro indický národ to bylo těžké období. Více než 400 milionů obyvatel Indie už mělo dost anglické koloniální nadvlády, která trvala přes 300 let. Indové toužili po svobodě a snažili se jí dosáhnout i za cenu ozbrojeného konfliktu. Kromě velkého hnutí „vyloučení násilí“, které vedl Mahátma Gándhí, vyvolávaly početné skupiny muslimských fanatiků nepokoje, které končily zabíjením bezbranných lidí, požáry a strašným ničením. Skutečnost lidské a materiální nouze způsobila, že si sestra Terezie začala klást otázku: „Co když ode mě očekává něco jiného – více se angažovat pro lidi, kteří trpí?“ V jejím srdci se odehrával dramatický zápas. Po letech na toto období vzpomíná takto: „Nikdy jsem neměla pochybnosti o svém řeholním povolání. V hloubi srdce jsem však cítila, že mě Bůh volá ještě k jednomu povolání, k jiné práci, ale nevěděla jsem k jaké a nerozuměla jsem tomu.“

Musíš jít a sloužit chudým

Sestra Terezie měla zahájit svoje každoroční duchovní cvičení 12. září 1946 v domě pro novicky v Darjeelingu, v překrásném kraji na úpatí Himálaje. Cestovala přeplněným vlakem, který se pomalu vlekl a stál na každé zastávce. Sestra Tereza mohla sledovat spousty lidí v krajní nouzi, na pokraji smrti hladem. Intuice víry, pramenící z její lásky k Ježíšovi, jí říkala, že

tito nejchudší z chudých jsou milovanými Božími dětmi stejně jako její žákyně z bohatých rodin. Viděla mladé matky, jak s velkou něhou k sobě vinou svoje umírající děti a jak velice trpí při pohledu na ně. Tváří v tvář této otřesné lidské bídě otráslý jí silné emoce. Znovu se jí dotkla Ježíšova slova: „Říkám vám: Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40) Uvědomila si, že když skládala řeholní sliby, zasnoubila se s Ježíšem, který trpí v těchto lidech. Cítila se tedy být zavázána k tomu postarat se o svého Ženicha, který žije v těchto trpících a chudých lidech. Po několikaleté misijní práci v Kalkatě jí bylo stále jasnější Ježíšovo volání, aby začala svoje nové poslání. Už neměla pochybnosti, že ji Ježíš vyzývá: „Musíš jít a sloužit chudým!“ Zpočátku se bránila a prosila Ježíše, aby si našel někoho vhodnějšího a šlechetnějšího.

V srdci však slyšela Ježíšovu naléhavou výzvu, aby začala nové poslání uprostřed nejchudších. Slyšela Ježíšův hlas v agónii na kříži: „Žízním!“ Porozuměla, že Ježíš touží po naší lidské lásce. Čeká na nás a dává nám šanci milovat Ho v těch nejchudších z chudých.

foto: archiv NSI

„Cítila jsem,“ psala Matka Tereza po letech, „že Pán ode mě očekává, abych opustila pokojný život uvnitř svého řeholního společenství a abych vyšla do ulic sloužit chudým. Poslání bylo jasné a zřetelné: měla jsem opustit zdi kláštera a žít uprostřed chudých. Vyzýval mě sloužit zoufalým, nejubožejším z ubohých v Kalkatě, ▶

foto: Flickr

foto: Flickr

„Nedělal bych to ani za milion dolarů.“ „Ani já,“ odpověděla jsem mu, „dělám to však z lásky k Bohu. Když se dotýkám trpícího člověka, dotýkám se těla trpícího Krista...“

těm, kteří nemají nic a nikoho; těm, ke kterým se nechce nikdo přiblížit, protože jsou zdrojem nákazy, špinaví, plní bacilů a červů; k těm, kteří dokonce nemohou jít ani žebrot, protože jsou nazí, nemají ani kus hadru, který by si dali na sebe; k těm, kteří už nejí, protože nemají sílu jíst; k těm, kteří padají vysílením na ulicích, zničení, vědomí si svojí smrti; k těm, kteří už ani nepláčou, protože už nemají slzy. Právě takové lidi mi ukázal Ježíš během té cesty, abych si je zamilovala.“

Odchod z kláštera

„V Darjeelingu jsem skončila duchovní cvičení a přemýšlela nad posláním, které jsem dostala. Když jsem se vrátila do Kalkaty, rozhodla jsem se odejít ze společenství sester loretánek, abych mohla svobodně, celou bytostí sloužit nejchudším. Věděla jsem, že si Bůh chce posloužit mojí bídou, mou slabostí, mým životem k tomu, aby těm nejubožejším prokázal svoji lásku...“

Kalkatský arcibiskup nedovolil sestře Terezii opustit klášter více než dva roky. Až v lednu 1948 směla poslat žádost do

Říma. Za šest měsíců přišla z Vatikánu kladná odpověď. Sestra Terezie vyměnila dosavadní hábit za bílé sárí, nejrozšířenější oděv mezi chudými lidmi. Když ráno 16. srpna 1948 opustila klášter loretánek, přepadla ji panika. Byla úplně sama, bez střechy nad hlavou, bez peněz, bez práce a nevěděla, kam jít, aby se něčeho najedla a našla nějaký úkryt na noc. Ocitla se v situaci lidí, kteří nemají vůbec nic. I nadále byla vázaná sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. Od papeže dostala jen povolení žít mimo klášter, aby mohla založit nové řeholní společenství.

Skutečná láska musí bolet

Matka Tereza často říkala, že skutečná láska musí bolet a že chudobu nestvořil Bůh, ale já a ty, protože se nedokážeme dělit. Chudí, kterým toužila sloužit, byli většinou nemocní, plní ran a malomocenství. Potřebovali lékařskou péči. Matka Tereza se chtěla naučit lépe poskytovat první pomoc, píchat injekce a ošetřovat rány. Proto odešla do Patny ve střední Ganze a udělala si ošetřovatelský kurz, který organizovaly misionářky

svaté Agáty. Když absolvovala kurz, vrátila se do Kalkaty. Svoji službu zahájila na svátek Narození Páně. V tento den slavíme, že se Boží Syn stal skutečným člověkem, sjednotil se s každou lidskou bytostí a daroval jí nekonečnou hodnotu a důstojnost. O této hodnotě člověka nerozhoduje inteligence, barva pleti, původ, majetkové poměry, ale pouze lidství, které je posvátné, protože je s ním sjednocený Kristus. Stejnou cenu a stejné právo na život a svobodu svědomí má člověk duševně postižený i nositel Nobelovy ceny, žebrák, milionář, nenarozené dítě i dospělý člověk. Matka Tereza tedy spojila svoji práci uprostřed chudých s tou nejradostnější, ale pro mnohé šokující pravdou, kterou objevila ve vtělení Krista – že v křehkosti a bídě svého těla je každý člověk velký, protože má být Božím dítětem. Ti ubožáci, kterým chtěla Matka Tereza zasvětit svůj život, měli tu stejnou královskou hodnost jako každá lidská bytost, protože i oni jsou rovnocenní s jinými, neboť jsou Božími dětmi!

Chudá s chudými

„Odchod od sester loretánek byl pro mě bolestivým zážitkem,“ vzpomíná Matka Tereza. „V klášteře jsem žila bez problémů. Nikdy mi nic nechybělo. Nyní bylo všechno jinak. Spala jsem, kde se dalo, na podlaze, často v rozpadajících se barácích, kde pobíhaly myši; jedla jsem to, co moji svěřenci, a jen občas, když bylo vůbec něco k jídlu. Ale vybrala jsem si tento život, abych doslovně uskutečňo-

vala evangelium, zejména když říká: „Byl jsem hladový a dali jste mi najíst, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem ve vězení a navštívili jste mě.“ V nejobožejších z ubohých obyvatelů Kalkaty jsem milovala Ježíše; a když člověk miluje, necítí utrpení ani těžkosti.“

Jak začínala svoje dílo

„Od začátku jsem neměla čas, abych se nudila. Počet dětí, které jsem shromáždila první den své činnosti na předměstí Motijhil, rychle rostl. Za tři dni jich bylo už 25 a na konci roku 41. Po mnoha letech byla na tomto místě založena škola s počtem 500 dětí. Mým povoláním bylo sloužit nejobožejším uprostřed ubohých. Prostřednictvím dětí jsem se dostala do neopuštěnějších koutů Kalkaty. Tehdy bylo ve městě kolem milionu bezdomovců. Chodila jsem od domu k domu a snažila jsem se být nějakým způsobem užitečná. Pomáhala jsem těm, kdo spali na ulicích, a těm, co se živili odpadky. Setkávala jsem se s největším utrpením lidí nevidomých, postižených malomocenstvím,

foto: Flickr

lidí se znetvořenými obličejí a zdeformovanými těly, neschopnými udržet se na nohou, kteří za mnou chodili po čtyřech a prosili o kousek jídla.“

Otrěsné zkušenosti

„Jednoho dne jsem našla v hromadě odpadků téměř mrtvou ženu. Její tělo bylo okousané od myší a mravenců. Zanesla jsem ji do nemocnice, ale tam mi řekli, že ji nepřijmou, protože pro ni už nemohou nic udělat. Protestovala jsem, že neodejdu, dokud ji nepřijmou. Dlouho se mezi sebou hádali, až nakonec souhlasili. Ta žena se zachránila. Když mi později děkovala za to, co jsem pro ni udělala, řekla: „Představte si, že na to smetiště mě vyhodil můj syn.“ Jednou jsem potřebovala najít konečně nějaký přístřešek pro několik opuštěných. Celé hodiny jsem chodila a hledala ve velkém horku. Večer jsem se nemohla udržet na nohou a cítila jsem, že omdlím únavou. Až tehdy jsem si uvědomila, jak musí být tito ubožáci vyčerpaní z neustálého hledání kousku jídla, léků, střechy nad hlavou.“

foto: Flickr

Jsem v Božích rukou

„Žila jsem úplně odevzdaná Bohu a On mě provázel. Jeho přítomnost jsem cítila neustále a prožívala jsem Jeho bezprostřední pomoc. Jednou, když jsem procházela ulicemi Kalkaty, přistoupil ke mně katolický kněz a poprosil mě o příspěvek na katolický tisk. To ráno jsem vyšla z domu s celým svým majetkem – pěti rupiemi. Během dne jsem z toho utratila čtyři rupie pro chudé. Zůstala mi jedna na přežití dalších dní, dokud nenajdu nějakou pomoc. S důvěrou v Boha jsem dala knězi poslední peníze. V mysli jsem se modlila: „Pane, už nemám nic. Nyní se musíš o mě postarat Ty.“ Navečer ▷

Matka Tereza se svými sestrami u Svatého Otce

foto: archiv MSI

přišel do mojí chatky cizí člověk. Podal mi obálku se slovy: ‚To je na práci, kterou děláte.‘ Byla jsem překvapená, protože svoji apoštolskou práci jsem začala před několika dny a nikdo mě ještě neznal. Otevřela jsem obálku a našla jsem v ní 50 rupií. Byl to pro mě hmatatelný znak Ježíšova souhlasu s mojí prací.“

Musí umírat s úsměvem na rtech

V Kalkatě umírají ti nejubožejší na chodnicích úplně opuštění. Matka Tereza v nich viděla trpícího Ježíše, který čeká na pomoc. Pro ni všichni ti lidé odvržení společností – staří, malomocní, znetvoření nemocí – byli Božími dětmi, jejími nejdražšími bratry, a proto toužila, aby odcházeli z tohoto světa s jistotou, že je někdo miluje, aby mohli umřít na posteli, aby při sobě měli někoho, kdo by se o ně zajímal. Říkala: „Jsou Božími dětmi, musí umírat s úsměvem na rtech.“ To byl hlavní důvod, proč založila nemocnici – lazaret pro umírající.

„Dům pro umírající je jednou ze záležitostí, které mi leží nejvíce na srdci,“ říká Matka Tereza. „Stal se svatým místem, neboť v něm každý den dochází ke skutečnému kontaktu mezi nebem a zemí; mnoho lidí tu končí svůj pozemský život, aby se spojili s Bohem Otcem. Když doprovázím tyto lidi, cítím velmi konkrétně blízkost Boha.“

Šťastní ve chvíli umírání

„Jednoho dne přinesly sestry z ulice muže, který měl tělo pokryté ranami plnými červů. Umíral. Začala jsem ho umývat a ošetřovat. Polomrtvý sledoval každý můj pohyb. Pozvolna se jeho tvář stále více rozjasňovala. ‚Trpíš?‘ zeptala jsem se. ‚Ano, velmi,‘ odpověděl slabým hlasem a dodal: ‚Ale jsem šťastný. Celý život jsem žil bez domova a teď obklopený velkou péčí a láskou umřu jako anděl.‘

Jindy zase přinesly ženu, která nejvila známky života. Umyla jsem ji, postarala jsem se o ni a laskavě jsem k ní promluvila. Později jsem ji opatrně položila na postel. Tehdy mě chytila za ruku a usmála se. Nikdy jsem neviděla takový pěkný úsměv. Sotva slyšitelným hlasem zašepkala: ‚Děkuji‘ a navždy zavřela oči.“

Dům pro umírající

„Papež Jan Pavel II. navštívil při návštěvě Indie i dům pro umírající a dlouho se v něm zdržel. Nakrmil několik starců a byl přítomen smrti tří lidí. Celou tu dobu nedokázal vyslovit ani jediné slovo. Byl hluboce dojatý a z očí mu tekly slzy. Do té doby jsme do domu

Dům sester Matky Terezy v Kalkatě

foto: Flickr

pro umírající přijali asi 80 000 lidí, z kterých více než polovina zemřela. Není možné zůstat lhostejným vůči smrti, když víme, že je nejdůležitějším okamžikem v životě člověka. Vždy, když mi někdo umírá na rukou, jako by tu umíral Ježíš. Sloužím Mu s láskou, která přivádí k Bohu. Dům umírajících se stal svatým místem. Je tu Bůh. Umírající přivázejí v sanitkách, na vozech nebo ručně taháných vozíčkách. Sestry je umyjí, obvážou, ošetří a modlí se u nich při odchodu na věčnost.“

Sestry – živé bohyně

„Významný indický politik veřejně přislíbil, že nás z domu pro umírající vyžene. Přišel se do domu podívat, aby proti nám získal argumenty. Prošel mezi řadami umírajících a díval se na pracující sestry. Jejich služba v něm vyvolala silné pocity. Viděl, jak se s velkou láskou obětovaly, jak na těch vyhublých lidech čistily rány, jak krmily ty, kteří se sami nebyli schopni najíst. Když odešel, řekl lidem, kteří na něho čekali: ‚Slíbil jsem vám, že odtud sestry vyženu. A udělám to, ale jen pod podmínkou, že sem přivedete svoje matky, ženy a sestry, vaše dcery, aby dělaly práci, kterou nyní vykonávají sestry. V chrámě máte bohyně z kamene; tady však máte živé bohyně.““

Malomocný na ulici v Kalkatě

foto: Flickr

První následovnice z řad žákyň

Na začátku roku 1949 se k Matce Tereze přidala první mladá děvčata, která se toužila zasvětit službě nejubožejším. Na začátky nového společenství vzpomíná Matka následovně: „V roce 1949 začala přicházet nová povolání. Prvních deset děvčat bylo mými žákyňmi ze školy, kde jsem učila. Jedna po druhé se zasvěcovaly Bohu, aby mohly sloužit těm nejubožejším z ubohých. Chtěly se úplně darovat Bohu. Svátý Otec Pius XII. potvrdil Kongregaci misionářek lásky 7. října 1950 na svátek Panny Marie Růžencové.“

Modlit se, milovat a sloužit

„Nejdůležitějším cílem nově založené Kongregace bylo naplnění nekonečné Ježíšovy touhy po lásce lidských duší, kterou Ježíš projevil v agonii na kříži; a to prostřednictvím slibů čistoty, chudoby a poslušnosti, modlitby, těžké práce, námahy pro spásu a zasvěcení se službě pro nejchudší z chudých. Nejdůležitější rolí sester je modlit se, milovat a sloužit; jen tak můžeme svoji lásku k Bohu uvést do života a projevit ji v službě svým bližním. Děláme to tím, že sloužíme Kristu, kterého nacházíme v každém trpícím. Když se modlíme, tak věříme. Když věříme, tak milujeme. Když milujeme, tak sloužíme. Naše zvláštní poslání spočívá ve spolupodílení se na spásu a v zasvěcení se nejubožejším mezi ubohými. Ježíš nás posílá naplněné Jeho Duchem lásky, abychom ohlašovaly evangelium lásky a soucitu k nejubožejším na celém světě. Nazýváme

se Misionářky lásky, protože „Bůh je láska. Ubohým a trpícím máme projevovat lásku, kterou si je zamiloval Bůh.“

Jedině z lásky k Bohu

„Výsledky jsou vždy úžasné. Když jsme se jednou v Indii staraly o mrzáka postiženého gangrénou, americký novinář, který se na mě díval, řekl: ‚Nedělal bych to ani za milion dolarů.‘ ‚Ani já,‘ odpověděla jsem mu, ‚dělám to však z lásky k Bohu. Když se dotýkám trpícího člověka, dotýkám se těla trpícího Krista.‘ Až tehdy novinář pochopil, jaká je nejdůležitější motivace naší služby uprostřed těch nejubožejších.“

Malomocní nacházejí pomoc u matky Terezy

V roce 1959 se Misionářky lásky začaly v Kalkatě věnovat malomocným, kterých bylo kolem 30 tisíc. Otevřely ambulanci pro malomocné a založily Město pokoje – osadu pro malomocné, kteří tam mohli žít společně se svými rodinami. Malomocní byli pro Matku Terezu Božími dětmi. Ježíš zemřel na kříži i za ně. I když byli postiženi tak velkým utrpením a otřesnými životními podmínkami, měli více než jiní účast na tajemství Ježíšova vykupitelského umučení. „Když se dotýkám těla malomocného, kdy z každé jeho části vychází zápach, dotýkám se Kristova těla, jako když Ho přijímám v eucharistii. Malomocství je nepochybně strašná choroba, těžko se snáší, ale je pro lidi menším neštěstím než pocit, že jsou zbaveni lásky, odvržení a nikdo je nechce. Krajní samota, s jakou se setkávám u některých lidí v boha-

Malomocství je strašná choroba, těžko se snáší, ale je pro lidi menším neštěstím než pocit, že jsou zbaveni lásky, odvržení a nikdo je nechce.

tých zemích, je horší než malomocství,“ řekla Matka Tereza. V Indii se sestry Matky Terezy starají o 150 000 malomocných, které je třeba nakrmit, obléci a lékařsky se o ně postarat.

Krajní chudoba z lásky

Matka Tereza a její sestry nemají nic. Žijí tak jako jejich svěřenci – tedy nejchudší z chudých. Řeholní pravidla jsou v tomto neobyčejně tvrdá. Dovolují řeholnicím vlastnit jen to nejnnutnější: bílé sárí a jednoduché sandály. Když musí některá ze sester změnit místo pobytu, je připravená na cestu během deseti minut a celý její majetek se vejde do malé tašky. „Základním důvodem této chudoby,“ říká Matka Tereza, „je láska. Ti, kterým pomáháme, nejsou chudí z vlastní vůle, ale naše chudoba je výsledkem dobrovolné volby. Chceme být chudé podle Ježíšova vzoru, který i když byl bohatý, rozhodl se narodit, žít a pracovat uprostřed chudých.“ ▷

foto: archiv MŠJ

Pohřeb Matky Terezy s vojenskými poctami indické vlády

Bůh odpovídá na bezmeznou důvěru

Sestry úplně důvěřují Boží prozřetelnosti. „Každý den pro nás Bůh koná skutečné zázraky,“ říká Matka Tereza, „a prožíváme to velmi konkrétně. Kdyby nebylo těch každodenních zázraků, nemohly bychom pokračovat v naší činnosti, nemohly bychom nic udělat. Prozřetelnost se štědře stará každý den o mě, o moje sestry a o ty, kteří jsou nám svěřeni. Dělá to prostřednictvím podnikatelů, institucí, podniků, ropné společnosti a vlády. Ale koná to především skrze malé dary lidí, kteří disponují skromnými ekonomickými prostředky. Právě tyto dary mají největší hodnotu, protože je lidé mohou věnovat jen tehdy, když se sami něčeho vzdají. Díky tomu je toto jejich gesto autentickým projevem lásky. Ani jedna ze sester, které jsou zodpovědné za chod domu, by nemohla klidně spát, kdyby neměla pevnou víru v Boha. Téměř nikdy nemáme dostatek prostředků potřebných na jeden týden, a někdy nemáme ani to, co je nezbytné na přežití do večera. Ale vždy, i když na poslední chvíli, přichází řešení. Pán „našeptává“ různým lidem, aby nám přinesli právě to, co potřebujeme k přežití. Kdyby pomoc nepřišla, měly bychom problémy.“

Bůh pomáhá skrze dobrodince

„V Kalkatě denně připravujeme jídlo pro 9000 lidí. Jednou mi přišla sestra říct, že už máme prázdnou spíž. Bylo to ve čtvrtek. Vypadalo to na neveselý konec týdne. „Musíme to říct našim svěřencům,“ řekla ta řeholnice. Moje odpověď zněla: „Počkejme ještě, teď běž do kostela a před-

lož Ježíšovi náš problém.“ I já jsem se modlila a čekala, co se bude dít. V pátek ráno v devět hodin přijelo nákladní auto plné pečiva, džemu a mléka. Jsem přesvědčena, že to zařídil Bůh, aby nám pomohl.“ Takové zázraky Boží prozřetelnosti se dějí ve všech domech Misionářek lásky.

Rychlé rozšíření Misionářek lásky

Po deseti letech práce v Kalkatě od roku 1959 začaly Misionářky lásky pracovat v celé Indii a jejich činnost se postupně rozšířila na všechny kontinenty. Dnes působí na 600 misijních místech ve 127 zemích více než 4000 Misionářek lásky, s kterými spolupracují asi čtyři miliony laiků na celém světě. Sestry nasýtí přes

Hrob Matky Terezy

foto: Flickr

Umřít znamená vrátit se domů.

půl milionu rodin, učí 20 000 dětí a starají se o 90 000 malomocných.

Matka Tereza zemřela 5. září 1997. Přímý přenos pohřbu 13. září vysílala většina největších světových televizních stanic. Její tělo vezli ulicemi Kalkaty. Ta dobrá vrásčitá sestřička z Kalkaty se úplným odevzdáním Kristovi stala pokladem pro svět. Proměňovala ho láskou, která je jedinou nadějí pro svět.

Těšila se na smrt

Několik roků před smrtí jí jistý novinář položil otázku: „Matko, bojíte se smrti?“ Odpověděla: „Ne, vůbec ne. Umřít znamená vrátit se domů. Vy se bojíte vrátit se domů ke svým blízkým? Já s netrpělivostí očekávám okamžik smrti. V tom okamžiku se setkám s Ježíšem a všemi lidmi, které jsem se v tomto životě snažila obdarovat láskou. Potkám všechny ty děti, které jsem se pokoušela zachránit, i ty, které mi umíraly na rukou a považovaly mě za maminku. Potkám všechny chudé, kterým jsem pomáhala, umírající, kteří naposledy vydechli v domě v Kalkatě, který jsem pro ně vybudovala. Zkrátka potkám všechny, kteří mi byli drazí tady na zemi. Takže to bude nádherné setkání. Nemyslíte?“ Když to říkala, její tvář zářila radostí a pokojem.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Jak najít poklad víry?

Nikdy, ani na chvíli jsem nezapochybovala o existenci Boha, ale vím, že i takoví lidé jsou. Jestli toužíš najít víru v Boha a navázat s ním osobní kontakt, začni nejprve pomáhat druhým, prokazuj jim lásku a přinese ti to zvláštní milosti, které promění tvoji duši.

Tehdy se postupně začneš otvírat a zakoušet radost, jakou může dát jen Boží láska. Láska a víra jdou ruku v ruce, doplňují se. Opravdová víra se projevuje vždy skrze lásku. Lidé ztrácejí víru, protože dovolí, aby je ovládal egoismus a honba za penězi.

foto: Flickr

Z myšlenek Matky Terezy

Jestli se chceš naučit věřit a milovat, dívej se na Ježíše, odevzdávej se Mu v každodenní modlitbě a úplně Mu důvěřuj jako dítě. Jen tehdy zmizí tvoje pochybnosti a v srdci budeš mít pokoj. Ježíš řekl: „Jestli nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království.“

Přijímej to, co ti Bůh dává, a za všechno Mu odplácej hlubokou vděčností. Pokud tě Bůh obdaroval velkým bohatstvím, snaž se ho dobře zužitkovat, rozděľ se s jinými, kteří nemají nic. Vždy se snaž dělit se s ostatními, protože i malá pomoc je může zachránit před zoufalstvím. Mysli na to, aby ses nehonil za větším majetkem, než je potřeba. Buď spokojen s tím, co máš.

Láska začíná doma, proto je velmi důležitá rodinná modlitba.

Rozhodni se pro každodenní modlitbu

Vždy začínám modlitbu v tichu, protože sám Bůh promlouvá v tichu srdce. Bůh je přítelem ticha – musíme Bohu naslouchat, protože důležité není to, co říkáme my, ale co nám chce říci On. Modlitba je pokrmem duše. Čím je krev pro tělo, tím je modlitba pro duši. Díky modlitbě se naše duše stává čistou a šlechetnou. Čisté srdce může vidět Boha, může volat k Bohu a vnímat Boží lásku v jiných lidech. Mít čisté srdce znamená být otevřený a upřímný ve vztahu k Bohu a nic před ním neukrývat. Jestli hledáš Boha a nevíš, kde svoje hledání začít, nauč se modlit a rozhodni se pro každodenní modlitbu. Hledej Ho v tichu, v modlitbě, klaněj se Mu přítomnému v eucharistii, a tehdy Ho najdeš v trpících a potřebných. Můžeš se modlit vždy a všude.

Důležitost modlitby

Když se budeme modlit, dostaneme odpověď na všechny otázky, které nás trápí. Bez modlitby bych nedokázala pra-

covat ani půl hodiny. Bůh mi dává sílu díky modlitbě. Začíněj a konči svůj den modlitbou. Vrať se k Bohu jako dítě. Pokud ti přijde těžké se modlit, můžeš říct: „Přiď Duchu svatý, veď mě, osvěť moji mysl, abych se uměl modlit.“ Při modlitbě poděkuj Bohu za všechny dary, protože všechny věci pocházejí od Něho, jsou to Jeho dary pro tebe. Můžeš odříkat Otče náš, Zdrávas Maria, růženec, Věřím v Boha a všechny všeobecně známé modlitby. Když uvěříš v Boha a v moc modlitby, zvítězíš nad všemi pocity malomyslnosti, strachu a samoty, kterým lidé běžně podléhají. Rozhodni se pro každodenní modlitbu. Modlitba rozšiřuje srdce, které se otvírá Bohu, a Bůh sám se nám dává jako dar. Proste a hledejte a vaše srdce se stane tak velké, že bude schopné přijmout Boha a uchovat si Ho v srdci.

Modlete se a odpouštějte

Láska začíná doma, proto je velmi důležitá rodinná modlitba. Pokud se spolu budete modlit, zůstanete spolu, budete se umět navzájem obdarovat láskou, ▷

jakou Bůh obdarovává každého z vás. Děti je třeba učit modlit se a rodiče se musí modlit spolu s nimi. Lidé se na mě obracejí s otázkou, jakou radu můžu dát rozhádaným manželům? Vždy odpovídám: Ať se spolu modlí a navzájem si odpouštějí. Dětem z rozvrácených rodin říkám to stejné: Modlete se a odpouštějte. I svobodným matkám, které přišly o rodinné zázemí říkám: Modlete se a odpouštějte.

Svatá zpověď je velký dar

Na naší cestě k plnosti štěstí je jedna věc úplně nevyhnutelná: svatá zpověď. Zpověď je aktem pokory, svátostí lásky a odpuštění, ve které dovoluji Ježíšovi, aby mě osvobodil od všeho, co rozděluje a ničí. Ke zpovědi musíme přistupovat s velkou jednoduchostí – jako děti.

Jestli tě něco trápí, běž ke zpovědi a očisti si srdce, protože Ježíš ti prostřednictvím kněze všechno odpustí. Je to zázračný Boží dar, díky kterému můžeme pokleknout ve zpovědnici obtíženi hříchy a už za chvíli odejít úplně očištěni.

Žít s čistým srdcem

Každý večer před spaním zpytuj svědomí (vždyť nevíš, jestli se dožiješ rána!). Všechno, co tě tíží, co trápí tvoje svědomí, musíš vyznat ve svaté zpovědi a potom udělat nápravu. Například jestli jsi někomu něco ukradl, je potřeba mu to vrátit, jestli jsi někomu ukřivdil, bez váhání ho hned odpros. Pokud to není možné, tak Bohu aspoň vyznej, že toho lituješ. Jak dobré je jít ke zpovědi a osvobodit se od tíhy, která nás trápí, a mít zase čisté srdce.

Nikdy není důvod k zoufalství – jsme Bohem milováni

Hřích kráčí s námi, je v nás. Nikdy se nenechej znechutit a nepropadej zoufalství, jen věř ve vroucí Boží lásku. Jsme Mu velmi drazí, proto nás miluje. Miluje nás tak vroucně, že nás stvořil svými rukama. Když se ti zdá, že ti srdce pukne

bolestí, pomysli si: „Jsem Mu velmi drahý, miluje mě. Zná mě jménem. Jsem Jeho vlastnictvím.“

Odpuštění je podmínkou pro přijetí Božího milosrdenství

Nezapomínejte, že Bůh je milosrdný Otec všech lidí. Jsme Jeho děti a vždy nám odpustí, osvobodí nás a uzdraví, jen co se k Němu obrátíme. Ale předtím se ponoř do svého srdce, pokud v něm nepřechováš hněv k lidem, kterým nedokážeš odpustit, protože není možné obracet se k Bohu s prosbou o odpuštění, pokud sami nedokážeme odpustit druhým. Pamatujte, že jestli bude vaše lítost opravdu upřímná, tryskající z čistého srdce, v Božích očích budete očištěni. Modlete se za to, abyste dokázali odpustit těm, kteří vás zraní nebo kteří vám nejsou sympatičtí, a odpouštějte tak, jako i vám bylo odpuštěno.

Objev i ty poklad eucharistie

Když se budeme Ježíšovi klanět v eucharistii, dokážeme Ho vidět v ponížených a zanedbaných tělech ubohých lidí. Den začínáme účastí na mši svaté, svatým přijímáním a končíme ho hodinovou adorací, která nás přibližuje k Ježíšovi, sjednocuje nás s Ním a s ubohými – skrze službu jim sloužíme Jemu. Neumím si představit ani jediný den bez eucharistie. Dotýkám se Ježíše, miluji Ho a sloužím Mu v chudých, posilňovaná Jeho láskou. Jsme stvořeni pro lásku, tak velmi toužíme po Bohu. Proto se Ježíš s námi dělí o svůj Božský život a lásku, když se nám dává jako pokrm v eucharistii. Musíme Ho přijímat s čistým srdcem. Mou největší láskou je Ježíš v eucharistii. V ní se s Ním setkávám, přijímám Ho, miluji a potom Ho nacházím a sloužím Mu v těch nejubožejších z ubohých. Kdybych denně nepřijímala

eucharistii, můj život by byl prázdný. Jen díky horlivé modlitbě a svatému přijímání můžeme žít s Ježíšem, pro Ježíše a pro naše ubohé. Nemůžeme oddělit svůj život od eucharistie. Lidé se nás ptají: „Odkud čerpáte radost a sílu k tomu všemu, co děláte?“ Všechno to dostáváme od Krista přítomného v eucharistii. Proto je eucharistie centrem našeho života... Bez Ježíše bych nebyla schopná přežít ani jeden den, dokonce ani jednu hodinu svého života.

Najít smysl utrpení

Není možné následovat Ježíše bez toho, abychom nepřijali kříž. Každý musí vzít svůj kříž a pomáhat Ježíšovi na Jeho cestě na Kalvárii, protože jen tehdy můžeme mít spolu s Ním také radost ze zmrtvýchvstání. Utrpení není trestem, ale je znamením toho, že jsme se natolik přiblížili k Ježíšovi trpícímu na kříži, že nám může projevit svoji lásku a dát nám tak účast na svém poslání. Nikdy nedovolte, abyste v čase utrpení zapomněli na to, že ve sjednocení s Kristem se utrpení stává cestou, která vede do radosti zmrtvýchvstání.

Skutečný problém bohatých

Nejtěžší nemocí bohatého západu je nedostatek víry a lásky a zároveň pocit, že nás nikdo nepotřebuje. Fyzické zdravotní těžkosti můžeme léčit různými léky, ale osamocenenost, zoufalství a nedostatek naděje můžeme léčit jedině vírou a láskou. Mnoho lidí na světě umírá hladem, ale daleko více jich umírá z nedostatku víry a lásky. Chudoba na západě je zvláštním druhem chudoby, kterou způsobuje osamělost vyplývající z nedostatku víry, z uzavření se Bohu, z nedostatku duchovního života. Hlad po lásce je hladem po Bohu.

Matka Tereza ■

Nejtěžší nemocí bohatého západu je nedostatek víry a lásky a zároveň pocit, že nás nikdo nepotřebuje.

Žehnání

oslava Boha, potlačení zla ve světě...

V dnešní době a v nemalé části naší společnosti se žije tak, jako by nebylo Boha, jako by vše, co nás obklopuje a je součástí lidského života – lidské vztahy, příroda, voda, hmotné zabezpečení –, bylo samozřejmostí. Žehnání je jakási protiváha této rozšířené ignorace Boha a samozřejmého přijímání a užívání Božích darů. Co je to vlastně žehnání? Jak má žehnání vypadat? A mohou žehnat také já?

Podstata a význam žehnání

Oficiální a závaznou liturgickou knihou pro udělování žehnání je *Benedikcionál* – tedy „knihy žehnání“. Vydala jej Česká biskupská konference v roce 1994. Je k dostání v prodejnách liturgických předmětů a na požádání jej zajisté rád zapůjčí každý kněz, případně jáhen. Obnovený řád žehnání tam uvedený zdůrazňuje,

že žehnání se především a hlavně vztahuje k Bohu, jehož velikost a dobrotu zdůrazňuje. Církev vedena Duchem Svatým vyzývá skrze různá žehnání lidi ke chvále Boha, k prosbě o jeho ochranu a k přijetí jeho milosrdenství. Podle staré tradice církve každé žehnání směřuje k tomu, aby na prvním místě byl oslavován Bůh, aby byla vyprošována jeho dobrodiní a aby byla potlačena moc zla ve světě. Obřady žehnání mají také vést k tomu, aby člověk užíval stvořených věcí a tímto Boha hledal, miloval a jemu věrně sloužil. Žehnání má vést také člověka k vděčnosti za Boží dary a k zodpovědnosti za jejich užívání.

„Mnohdy však církev žehná také věci nebo místa, která mají vztah k lidskému putování nebo k liturgickému životu, ke zbožnosti a k pobožnosti, ale má vždy na mysli lidi, kteří tyto věci užívají a na těch místech žijí a působí.“ (*Benedikcionál*, Všeobecný úvod, čl. 12)

Žehnání není svěcení!

Církev rozlišuje svěcení (konsekrace, např. kostela) a žehnání (benedikce, např. zvonu). I když se lidově a nesprávně všem

foto: archiv MŠ

říká svěcení, jsou všechny svátostiny, kromě výjimek, žehnání.

Liturgie svátostin, kam spadají všechna žehnání, se podobá liturgii svátostí. I svátostiny jsou viditelná znamením neviditelné milosti. Na rozdíl od svátostí nejsou svátostiny ustanovené Ježíšem Kristem, ale církví. Vedle stálého počtu sedmi svátostí není počet svátostin ohraničený, *Benedikcionál* uvádí pouze ty, které jsou v současné době nejpotřebnější. Některá žehnání jsou spojena se mší svatou, případně s jinými svátostmi tím, že jsou jejich součástí, např. žehnání rodičů při křtu dítěte, žehnání svící „hromniček“ na svátek Uvedení Páně do chrámu, popelec, žehnání prstenů při svatbě aj.

Jiná žehnání jsou samostatná. Jsou to: žehnání osob (např. rodin, misionářů, poutníků, dětí aj.), žehnání kostela (existuje však i svěcení kostela), jeho zařízení, bohoslužebných předmětů, soch a obrazů, drobných náboženských předmětů (např. křtitelnice, varhan, zvonů, křížové cesty, kalicha a obětní misky, kaple, kříže na veřejnosti, obrazu, sochy a kříže do bytu, růžence, obrázků aj.), žehnání vázaná na určité dny liturgického roku (např. žehnání adventního věnce, svatoblažské požehnání, žehnání pokrmů o Veli- ▷

Podle staré tradice církve každé žehnání směřuje k tomu, aby na prvním místě byl oslavován Bůh, aby byla vyprošována jeho dobrodiní a aby byla potlačena moc zla ve světě.

foto: Flickr

Vedle stálého počtu sedmi svátostí není počet svátostí ohraničený, Benedikcionál uvádí pouze ty, které jsou v současné době nejpotřebnější.

že dům bude uchráněn od zásahu bleskem – tou je funkční bleskosvod (mimočodem vynalezený knězem Prokopem Divišem). Atd., atd., atd. Zkrátka, jak nabádá Benedikcionál, je třeba dbát na to, aby se do chápání a „...do posvátných obřadů nevloudilo něco z pověr a pověrčivosti, které by poškodily čistotu víry“. (*Benedikcionál*, Všeobecný úvod, čl. 19).

konocích aj.), žehnání obydlí, pracovišť, přírody (např. základního kamene, domu, bytu, školy, dopravních prostředků, polí).

Žehnáním nevzniká „křesťanský amulet“

V souvislosti s žehnáním a s používáním požehnaných předmětů je třeba se mít stále na pozoru, abychom si uchovali správné pojetí těchto svátostí, jak nás k tomu vedou jednotlivé žehnací modlitby a jim předcházející úvody v *Benedikcionálu*. Požehnáním nějakého náboženského předmětu (např. kříž, soška, obrázek, růženec, svíce aj.) se z něj v žádném případě nestává jakýsi „křesťanský amulet“ se zvláštní mocí – to by bylo proti prvnímu přikázání Desatera.

V této souvislosti vždy záleží na vztahu k Bohu u dotyčného člověka, který požehnaný předmět užívá. Tak např. když si nevěřící či ve víře vlažný člověk, který se nemodlí, pověsí na zpětné zrcátko v automobilu požehnaný růženec, „nezíská“ si tím automaticky větší Boží ochranu – tu si vyprosí ten, kdo se růženec či jeho desátek pomodlí. Nikoho „nespasí“ či „neomilostní“ jaksi samo sebou, že si v obýváku pověsí na zeď požehnaný kříž, ale podle „učení kříže“ – tedy evangelia – nežije. Rozsvícená svíce při bouři není zárukou,

„Prosím o požehnání“

Ve starších příručkách duchovního života se doporučovalo, abychom na závěr jakéhokoli setkání s duchovním, tedy biskupem, jáhnem, nejčastěji knězem, jej vždy požádali o požehnání. Dodnes je to zcela běžné např. v komunitách řeholních sester. Velice bych se přimlouval, aby se to opět stalo samozřejmostí.

foto: Flickr

Velice bych se přimlouval, aby se opět stalo samozřejmostí na závěr jakéhokoli setkání s duchovním, tedy s biskupem, jáhnem a nejčastěji s knězem, že jej vždy požádáme o požehnání.

foto Flickr

*Když si nevěřící
či ve víře vlažný
člověk, který se
nemodlí, pověsí
na zpětné zrcátko
v automobilu
požehnaný růženec,
„nezíská“ si tím
automaticky větší
Boží ochranu – tu
si vyprosí ten, kdo
se růženec či jeho
desátek pomodlí.*

Kdy můžeš žehnat i ty

Již zmíněný obnovený řád v *Benedikcionálu* uvádí kromě jiného i řadu žehnaní, tedy svátostin, které mohou na základě tzv. všeobecného kněžství, jež má základ ve křtu, udělovat i „laici“, neboli „obyčejní věřící“. Podotýkám, že se mi tyto dva pojmy nelíbí, slovo laik je však běžně užíváno pro označení věřících, kteří nejsou nositeli svátostného svěcení. Označení laik pochází z řeckého *laos* – česky „lid“ přeneseně „Boží lid“. Laik tedy neznamená „ten, kdo tomu moc nerozumí“, ale „ten, kdo patří k Božím lidu“.

Jedná se o tato žehnaní: rodin, dětem, matce čekající dítě, při zasnubách, nemocným, starým lidem, na cestu, adventního věnce, vína na sv. Jana 27. prosince, bylin a květin 15. srpna, úrody, na začátku stavby domu nebo bytu, technických zařízení, dopravních a pracovních prostředků, polí, luk, pastvin a živočichů. Několik těchto žehnaní, resp. jejich formuláře, je uvedeno v knižičce *Rodina se modlí* (vydal Zvon v roce 1994 – žehnaní jsou uvedena na str. 65–91), která je skvělou pomůckou pro modlitební život (nejen) rodin. Přimlouval bych se za to, aby se tam uvedená žehnaní, např. adventního věnce, nového domu či bytu, nemocným a starým lidem, snoubencům a matce v očekávání skutečně vysluhovala, udělovala, uskutečňovala v kruhu rodiny – platí to stejně jako od pana faráře! Neboť udělovatelem milosti v tomto případě svátostiny, není kněz, jáhen, otec rodiny, matka – ale sám Kristus!

Ať i mezi námi působí Bůh

A tak ať toto krátké zastavení se nad žehnaním přispěje k naší ještě větší radosti, vděčnosti a oddanosti Bohu, který

skrze žehnaní, skrze různé svátostiny chce přispět věřícím „ve všech oblastech jejich života: v rodině a v životě osobním, v kostele, v modlitbě osobní a v úctě svatých, v různých dnech církevního roku, v prostředí lidského obydlí, na pracovištích, v přírodě, v událostech společenských a také ve vztahu k věcem, sloužícím jak náboženské úctě, tak obecně prospěšným cílům“. (*Benedikcionál*, Předmluva biskupa Mons. Josefa Hrdličky, str. 5).

Dr. Willi Türk,

jáhen u sv. Mikuláše ve Znojmě ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co jsou svátostiny?

Jsou to posvátná znamení ustanovená církví, která posvěcují různé životní situace. Tvoří je modlitba, doprovázená znamením kříže a jinými znameními.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Jak se odlišují svátostiny od svátostí?

Svátosti ustanovil Ježíš Kristus, svátostiny církev. Svátosti působí mocí vlastní, udělenou jim od Ježíše Krista, svátostiny pak přimlouvou církev a zbožným úmyslem těch, kdo je užívají.

Od koho má církev moc žehnat?

Moc žehnat má církev od Ježíše Krista. (srov. Mt 18,18)

Srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Rodičovské požehnání před důležitým životním krokem dítěte

např. při vstupu do manželství, odchodem na studia, začátkem práce v jeho povolání a při dalších významných příležitostech

*Naše pomoc je ve jménu Pána.
Odpověď: Neboť On stvořil
nebe i zemi.*

Přečte se úryvek Božího slova Mt 7,24n:

Slova svatého evangelia podle Matouše. Ježíš řekl: „Každý, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se muži rozváznému, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se víchřice a obořila se na ten dům – ale nezřítíl se, protože měl základy na skále.

Žehnací modlitba:

Pane, náš dobrý Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista, shlédni na našeho (naši) který stojí před důležitým krokem v životě; (vstupuje do manželství – odchází z domova – začíná studium – začíná práci ve svém povolání). Provázej ho požehnáním v jeho očekáváních a nadějích, vždyť všechno závisí od tvé pomoci. Chraň ho od zlého a veď ho po správných cestách. Zachovej ho ve své lásce a ve společenství své církve.

Žehnající dělá na čele znamení kříže a říká:

*Ať tě provází a chrání všemohoucí Bůh, Otec i Syn i Duch Svätý.
Odpověď: Amen.*

*Dobrořečme Pánu.
Odpověď: Bohu díky.*

Benedikcionál, str. 35n.

Prokletí

opak žehnání

foto: flickr

„Prokletí skutečně existuje. Je to opak žehnání. Ale člověk se mu může bránit...“ říká exorcista P. ThLic. Pavel Havlát OM, který vykonává z pověření brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho službu exorcisty na poutním místě Vranov u Brna v klášteře bratří Paulánů.

Co je to prokletí?

Když řeknu, že někomu, žehnám, to znamená, že mu přeji všechno dobré, všechno krásné. Požehnání – to je přání

a vyprošování všeho dobrého a krásného. Prokletí je pravý opak, to znamená, že já někoho nenávidím, přeji někomu něco zlého, a když bych to řekl v té nejvyšší formě, tak mu to i nějakým způsobem zařizují skrze magii a černé obřady nebo černé mše – to už je ta nejzazší hranice prokletí spojená s obřady.

Funguje prokletí?

Prokletí je zlá věc. Tak jako požehnání pomáhá, prokletí zase přináší nesnáz nebo něco zlého. Ono funguje, ale ne automaticky a vždycky.

Když někdo žije v milosti Boží, skutečně v přátelství s Bohem, tak můžu říct, že Pán Bůh, – Boží milost – ho ochraňuje, protože Pán Bůh má rád svoje děti a on nás opatruje. Takže bych řekl, že většinou prokletí nezabere.

Ale může se stát, že jsem třeba ve hříchu, to znamená, že všechna ta ochrana je oslabena, a nebo jsem se úplně z Boží ruky vymanil. Pak jsem ale opravdu ten nejlepší terč pro Zlého ducha a pro cokoliv zlého, co by se na mně mohlo nalepit. V takovém případě Bůh může dopustit, že to zafunguje, protože s tím má nějaký velký plán – že zlo, které se tam stane, obrátí v nějaké větší dobro. Třeba v rodině někdo někoho proklíná a tam se opravdu stane něco zlého, ale ti lidé si teprve až pak uvědomí, co dělali, co udělali, co zařídili... Tak se změní a obrátí

Funguje, ale ne automaticky a vždycky...

Opravdu nejhorší je, když se lidé proklínají v rodině... Když se v tomto Bohem chtěném, požehnaném, hlubokém společenství proklíná, přeje a dělá zlo a jsou tam nenávisti, to je pak jedna z nejlepších cest pro to, aby tam Zlý duch mohl dělat zlé věci.

se. Tam se musí stát opravdu něco těžkého, aby si lidé uvědomili, co dělali, jací byli, a kdo ví, co horšího by se mohlo ještě stát. Někdy Bůh dopouští i tuto negativní sílu, protože ji dokáže obrátit ve větší dobro.

Patří boj s prokletím taky do působení exorcisty?

Spíš bych řekl, že člověk sám se musí prokletí bránit. A člověk má s kým se bránit zlu... Nejhorší je, když někdo proklíná a já mu začnu nadávat, tak tím se to zlo spojí. Tím vznikne přímé spojení, jako když telefonem jeden zavolá a druhý vezme sluchátko. Ale když někdo proti mně něco má, ať už mě nenávidí, nebo proklíná, ale já mu odpouštím, já se za něho modlím, já ho mám v Ježíši rád, tak tím vlastně stavím ten nejlepší štít proti zlu, protože zlo se nemá na co napojit. I když třeba zůstane takový normální lidský nepříjemný pocit – jako když nám někdo nadává, tak nám to není jedno... Ale nemusí to v rodině udělat kdovíco...

Takže ten boj s prokletím vede s Boží pomocí hlavně člověk sám – tím že se opravdu modlím, ať mě Pán Bůh ochraňuje před tím prokletím, naši rodinu, náš dům... Prostě dávám to do modlitby. Někdy, když prokletí člověka vyložené zasáhne a už způsobí škodu, tak to už je na modlitbu za osvobození, někdy i na exorcismus.

foto: Flickr

Jaké proklínání je nejhorší?

Opravdu nejhorší je, když se lidé proklínají v rodině, protože rodina je Bohem chtěné společenství a ti lidé mají pro sebe největší milosti a dary. Rodina – to je to nejpřímější a nejhlubší spojení, takže tam může jít to největší dobro, ale taky tam může procházet největší a nejhorší zlo. Když se v tomto Bohem chtěném, požehnaném, hlubokém společenství proklíná, přeje a dělá zlo a jsou tam nenávisti, to je pak jedna z nejlepších cest pro to, aby tam Zlý duch mohl dělat zlé věci.

A něco povzbudivého na závěr?

Součástí radostné zprávy evangelia je to, že zlo musí před Božím Synem, před Boží láskou odejít, vyklidit pole a dát místo Duchu Svatému.

*Otázky P. Pavlovi Havlátovi OM
kladl P. Pavel Zahradníček*

foto: Flickr

Síla požehnání domu

Při lidových misiích vždy procházíme celou farnost a ve všech domácnostech nabídneme požehnání domu nebo bytu. Kněžské požehnání má velkou účinnost, a proto neváháme takto oslovit úplně všechny. Občas nabídneme požehnání domů i ve farnostech, o které se staráme.

Zkušenost, o které se nyní zmíním, je stará už asi 10 roků, ale čas neubral na její hodnotě – ba naopak. V jedné z obcí, kterou mám na starost, jsem při plošném procházení a žehnání obce požehnal dům i jedné ještě poměrně mladé důchodkyni. Samozřejmě jako vždy při takovéto příležitosti jí bylo také doporučeno modlit se, přistoupit ke svátostem a navštěvovat bohoslužby.

Po několika měsících se rozhodla a přišla říci, co se vlastně v souvislosti s požehnáním jejího domu stalo. Nechtěla totiž hned uvěřit, že je to trvalá skutečnost, a tak ještě vyčkávala, zda zase vše neupadne do starých kolejí. A co že se to tedy stalo?

Před několika lety jí zemřel manžel. Od té doby se jí o něm každou noc zdálo. Hned jak zamhouřila oči, byl zde manžel ve snu a to jí nahánělo hrozný strach. Raději se snažila neusínat, a když už usnula, probouzela se celá rozrušená. Byla vyčerpaná a rychle se z ní stávala stařenka, přestože věk na to ještě neměla. Toto noční napětí a nevyspaní se dost nepříjemně podepsalo na jejím zdraví, a to zvláště na očích. Přestávala úplně vidět (měla zelený zákal) a lékaři přes veškerou péči, kterou jí věnovali, byli bezradní. Už byla smířena se svým strašným osudem – vždyť tato situace trvala již celé roky...

Pak přišlo nečekaně požehnání jejího domu a pro ni se vše změnilo. Poprvé se jí v noci nezdálo o zemřelém manželovi a po letech poprvé prospala celou noc. Když si ráno uvědomila, že v klidu mohla spát, nechtěla tomu ani věřit. Došlo jí, že to má asi souvislost s oním požehnáním domu. Vzala proto vážně i všechna povzbuzení ke zbožnému životu, která jí byla připomenuta při žehnání. S nikým

Vzala vážně i všechna povzbuzení ke zbožnému životu, která jí byla připomenuta při žehnání domu.

však o tom dlouho nemluvila – obávala se totiž, že se strašné sny opět vrátí. Když mi svou zkušenost sdělovala, přiznala, že od chvíle, kdy má požehnaný dům, už může klidně spávat a že se jí už nikdy od té doby o zemřelém manželovi nezdálo.

Dnes po letech je v plné síle, díky péči lékařů se jí zlepšil i zrak a je obklopena rozvernými vnoučaty. Nedávno jsem se jí opět vyptal, jak spává. Pochopila a s úsměvem řekla: „Bohu díky! Od té doby se mi už nikdy o manželovi nezdálo a spávám klidně a jen moje vnoučata mě občas ruší, když si chci ráno trochu přispat.“

Podobných zkušeností se silou požehnání mám jistě nejen já, ale i jiní kněží více. Občas se lidé diví, že se nám vůbec chce obcházet při misiích a nabízet požehnání i těm, kdo s Církví nežijí. Možná, že zmíněná zkušenost alespoň trochu napoví, proč neváháme a žehnáme...

P. Marek Dunda ■

foto: Ondřej P. Vaněček

Byla jsem věštkyne

Věštění mi dávalo pocit převahy, ale...

Jsem žena kolem šedesátky, matka dospělého syna a dospělé dcery, ona sama je už dnes matkou dvou dětí. Věštím, esoterikou a magickými rituály jsem se zabývala řadu let. Věštění dává pocit převahy nad událostmi, lidmi, počasím, umožňuje údajně předvídat neštěstí a také zabezpečit se před nimi. Časem dochází k takové závislosti, že věštkyne nevyjde z domu, aniž by si vyložila karty. Například se stalo, že mi dcera telefonovala a řekla: „Mami, víš, dneska přijdu domů později, protože zajdu ke známým na kafe.“ Vyložila jsem si pak karty, a hned jsem jí volala zpátky a řekla jí: „Radši nechoď, protože se stane nějaká nehoda nebo něco špatného.“ Kyvadélko jsem nosila stále s sebou, zdálo se mi totiž, že když bude se mnou silně spojeno, bude to pro mě příznivé a bude také spíš „odpovídat“ na mé otázky. Jednoho dne jsem si vyměnila kabelku a nedala jsem si do ní kyvadélko. Když jsem zjistila, že ho s sebou nemám, zděsila jsem se a cítila se úplně ztracená.

Dnes už vím, že neznáme odpověď na všechny otázky a je třeba se smířit s tím, že člověk je jen člověk. Ale tehdy jsem tak nepřemýšlela. Domnívala jsem se, že svou dovedností pomohu lidem...

Nejdřív jsem uvažovala jen o pauze

Věštění jsem nebrala jako hřích, jako zpronevěru Bohu, protože jsem vlastně neměla žádný skutečný postoj víry, i když jsem vždycky věděla, že Bůh je, a modlila jsem se k Němu. Myslela jsem si, že na prvním místě v mém životě stojí Bůh a na druhém jsou karty. Měla jsem zato, že nehřeším, protože jsem se nejdřív modlila, a teprve potom sahala po kartách.

Jednoho dne dcera došla k závěru, že to, že se zabývám věštáním, má špatný vliv na to, jak se cítí, a brala to dokonce jako ohrožení dítěte, které nosila pod srdcem. Velmi jsem svou dceru milovala a už tehdy jsem milovala svého vnuka, těšila jsem se, že budu babičkou, a tak jsem bez

Jednoho dne dcera došla k závěru, že to, že se zabývám věštáním, má špatný vliv na to, jak se cítí, a brala to dokonce jako ohrožení dítěte, které nosila pod srdcem.

váhání to vše odložila – rozhodla jsem se vzít si dovolenou od věštění. To znamená, že jsem neměla v úmyslu s tím skoncovat navždy, ale jen na nějakou dobu. Mezi věštkyňami však panuje přesvědčení, že nelze nechat karet třeba na týden, a pak se k nim vrátit – je nutno s nimi mít kontakt denně, třeba se jich jen dotknout.

Když se dcera vrátila z porodnice, necítila se nejlíp. Současně začaly zdravotní problémy novorozeňátka, které se po několika týdnech ocitlo v nemocnici s těžkým zánětem průdušek.

Tehdy jsem byla tak zaměstnaná, že jsem neměla na karty čas. Když bylo mému

vnukovi devět měsíců, odešla do nemocnice i dcera, na operaci. Došla jsem tehdy k závěru, že ty karty ani kyvadélko nepotřebuji, že to zabírá příliš mnoho času. Najednou jsem se mohla víc věnovat domácnosti nebo třeba zatelefonovat synovi. Došlo mi, že všechny ty věštby, které jsem měla z karet – a uplynul už skoro rok – se vlastně nesplnily. Dokonce jsem si uvědomila, že kdybych se byla těmi radami řídila, nebyl by můj život ani lepší, ani bohatší. Dřív jsem například konala doma rituály na očistení od špatných energií. Naráz jsem s tím vším přestala a ukázalo se, že se žádná neštěstí nepřiřadila. ▶

foto: archiv MŠI

Lidé s malou vírou nějak věří v Boha, uznávají církev (mnohdy také ne) a myslí si, že tito duchové pro ně neznamenají reálné ohrožení, že nejsou zlí, že věštění pro ně není nijak nebezpečné.

Pak přišla svátost smíření...

Pamatuji si, že když jsem se poprvé z toho všeho vyzpovídala a vrátila se domů, voda začala sama téct z kohoutku, praskal nábytek, děly se divné věci... Hlavně jsem však byla trýzněna v noci – nemohla jsem spát. Bývala jsem unavená a zničená, protože jsem si někdy vůbec neodpočinula. Měla jsem strašné sny, příšerné noční můry. Zažila jsem doma věci jako škrábání, klepání, pohyb stínů... Naštěstí jsem nepozorovala žádné hrůzy, které vidají jiné osoby, které například čarují. Tito lidé velmi často prožívají rozmanité trýzně a soužení proto, aby se znovu obrátili s prosbou o pomoc na věštkyně a stále víc se na nich stávali závislími, dokud se ten začarovaný kruh neuzavře. Když

jsem já sama byla trápena, pak proto – jak jsem si tehdy myslela – že „jsem nedodržovala zásady BHP – bezpečnosti a hygieny práce“, jak se mezi věštkyněmi říká tomu, že jsem se nedostatečně zabezpečila solí, svíčkou či křídou nebo jsem nedělala náležitý rituál. Je zajímavé, že se to všechno dělo právě po mé zpovědi, když jsem poprvé vyznala, že se zabývám věštěním a magickými rituály.

Esoterika – to nejsou dobří duchové

Nyní, po několika letech, si myslím, že Pán Bůh mi tím chtěl ukázat, s kým jsem si doopravdy zadávala, neboť podle mínění esoteriků jsou to prý pečující duchové, dobří duchové, andělé, existují dokonce takové andělské karty, kterými

se vykládá. Pokud by se někdo z věštců, mágů či jiných esoteriků smál tomu, co říkám, udělá nejlíp, když si to zkusí sám na sobě stejným způsobem: ať se jde vyzpovídat, ale upřímně, dokud je na tomto světě. Protože kdybych se byla z toho všeho, co jsem prožila se zlými duchy, nevyzpovídala a umřela bych v tom, pak – myslím si – všechny ty popisy pekelných muk nejsou nic proti skutečnému utrpení. Peklo, tak to cítím, není místem, ale stavem ducha, stavem strašlivé temnoty. Já jsem tu temnotu zakoušela.

Jsem vděčná za pomoc Cirkvi i Bohu

V takových momentech je zapotřebí kněze, který to všechno chápe a poskytne pomoc. Jsem velmi vděčná jednomu staršímu knězi, který mě nejdříve ze všeho vyzpovídal a při pozdějších rozhovorech mi vysvětlil, proč věštění, karty, magie a podobné věci se Bohu nelíbí. Podařilo se mu zasít do mě jistotu, že Bůh nedovolí, aby mi bylo ublíženo. A to mi skutečně pomohlo vydržet všechna fyzická i duševní trápení. Víím, že mi Bůh skrze tohoto kněze dal příležitost zbavit se zla, které jsem páchala především pro svou malou víru a nevědomost, že to jsou opravdu hříšné a velmi nebezpečné věci.

foto: Dreamstime

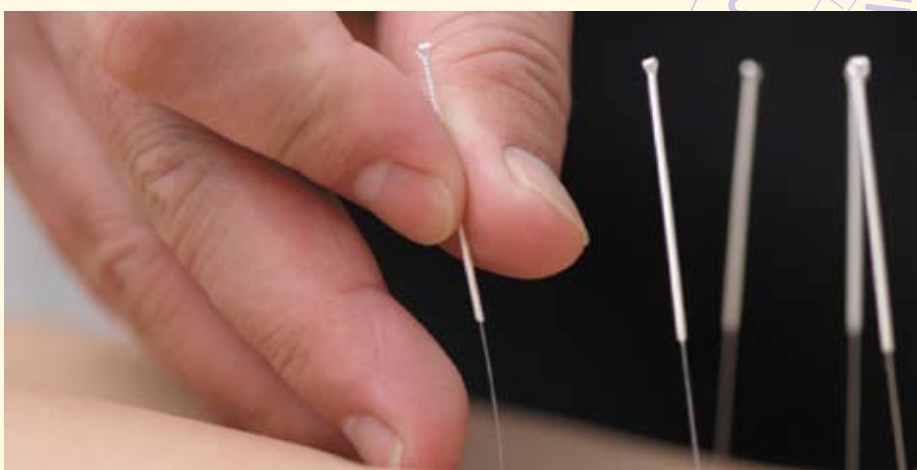

foto: flickr

Uvědomila jsem si, že bez kyvadélka nemohu normálně fungovat, podobně jako někdo nemocný nemůže odejít z domu bez léků.

foto: Flickr

Lehké to nebylo

Když jsem odešla od první zpovědi, poprvé v životě jsem si uvědomila, že jsem byla snad ne posedlá, ale zotročená. Následující zpovědi mi přinesly pocit jakoby nového návratu k přítomnému životu, k sobě samé, zlepšilo se mi i zdraví. Z domova jsem odstranila všechno, co bylo spojeno s věštěním a čarami – amulety, různé magické předměty, adresy a telefonní čísla mých kolegů věštkyň. Když ke mně jednou přišla dcera, poprosila jsem ji, aby spolu s dalšími takovými věcmi odnesla do popelnice i lístky se starými telefonními čísly.

Dříve jsem například konala doma rituály na očistění od špatných energií. Naráz jsem s tím vším přestala a ukázalo se, že se žádná neštěstí nepříhodila.

Hned potom se jí udělalo špatně. Tehdy jsem pochopila, že tímto očistěním svého života a návratem k Bohu nemohu zatěžovat nikoho jiného kromě kněze, protože to jako by dávalo démonům právo útočit na další lidi. Při opakovaném úklidu bytu jsem si všimla, že všechny tyto předměty se chovají tak, aby unikly mému pohledu, abych si jich nevšimla. Za každou cenu se drží bytu, aby byly dále jakýmisi předavači zla. Některé věci jsem páčila a jiné zabalila a modlila jsem se přitom, aby je nikdo nenašel.

Je to jako lavina...

Horoskopy, kyvadélko, karty a věštění vůbec probouzejí stále větší a větší touhu po získání hlubších znalostí a dovedností, po zápisu na další kurzy, uzavírání zajímavých známostí v kruzích esoteriků, věštkyň a šamanek. Člověk si myslí, že se stále víc rozvíjí na cestě duchovního osvícení, a neuvědomuje si, že ho stále víc omamuje zlý duch. Řekla bych, že člověk, který se těmito věcmi zabývá, se stává jakoby tlampačem zlého ducha, který však o sobě nedává vědět. Říká se přitom – a klienti tomu věří – že to jsou vědomosti pocházející od dobrých duchů. Lidé s malou vírou nějak věří v Boha, uznávají církve (mnohdy také ne) a myslí si, že tito duchové pro ně neznamenají reálné ohrožení, že nejsou zlí, že věštění pro ně není nijak nebezpečné.

Bůh je zde prostě zaplétán do něčeho špatného, co s Ním nemá nic společného.

Chuť poznat budoucnost nebo řešit nějaký problém je v nich tak velká, že někdy říkají: „Ať jsou to třeba satanské karty, jen když se to vyřeší.“ Nejednou věštkyně naopak prohlásí: „Bude to tak, jak chce Bůh,“ anebo svému klientovi řekne, že je třeba se modlit k takovému či onakému světci. Ale její slova nic dobrého neznamenají, protože Bůh je zde prostě zaplétán do něčeho špatného, co s Ním nemá nic společného.

Doufám, že mi Bůh všechno odpustil, vždyť karty, věštění a čáry opravdu nejsou cestou k Bohu, ke spáse či jakémusi osvícení.

*bývalá věštkyně
(redakčně zkráceno) ■*

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co Bůh zakazuje příkázáním:

**„Nebudeš mít jiné bohy mimo mne!“
(Ex 20,2)?**

Toto příkázání zakazuje:

- mnohobozství a modloslužbu, která zbožšťuje tvora, moc, peníze, dokonce i ďábla;
- pověru, jež je odvrácením se od úcty, která se má vzdávat pravému Bohu, a projevuje se také různými formami věštění, magie, čarodějnictví a spiritismu;
- bezbožnost, která se projevuje: pokoušením Boha slovy nebo skutky; svato krádeží, která znesvěcuje osoby nebo posvátné věci, především eucharistii; svatokupectvím (simonií), která chce kupovat nebo prodávat duchovní hodnoty;
- ateismus, který odmítá existenci Boha, často na základě falešného pojetí lidské nezávislosti;
- agnosticismus, který popírá možnost poznání Boha a který zahrnuje lhostejnost a praktický ateismus.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Obrácení, vyčerpání, stateční

Od obrácení autorky toho svědectví sice minuly víc než čtyři roky, ale tato žena ještě stále svádí intenzivní duchovní boj a potřebuje duchovní podporu.

V rodině bývalé věštkyně se stalo mnoho dobrého: její dcera se také zcela rozešla s věštěním, vyzpovídala se a její fyzické i duchovní obtíže výrazně ustoupily. Tato rodina září radostí a klidem i přes protivenství všeho druhu a životní těžkosti.

Ne vždy to jde tak „snadno“

To se stává málokdy, aby se lidé zabývající se věštěním, kouzly či jinými druhy okultismu tak brzy vrátili do psychické i duchovní rovnováhy. Mnohokrát – přes pravidelné přijímání svátosti smíření – v nich zůstává nějaký zvláštní sklon k magickému myšlení: používají esoterický slovník, mají problém identifikovat se s vlastním životem, navázat kontakt s realitou a zodpovědně se ve svém životě rozhodovat. Nejednou – jak sami přiznávají – jsou trápeni neviditelnými

foto: Flickr

démony, kteří jim zasazují rány, dotýkají se jich, dělají hluk nebo jinými způsoby se je pokoušejí vyvést z rovnováhy a zastrašit. Zejména lidé, kteří se odvracejí od věštění, horoskopů či numerologie, si stěžují, že duchové se je snaží provokovat „zvláštními jevy“, aby se o ně tito lidé začali znovu zajímat, a tak se odpoutávali od konkrétního každodenního života. Zkušenosti lidí zabývajících se věštěním nebo

kouzly, anebo těch, kteří tyto praktiky využívají, bývají opravdu děsivé: šírá je neklid a strach, cítí se vnitřně rozervaní, provázejí je rouhačské a sebevražedné myšlenky... Někteří podstoupí psychiatrickou léčbu nebo docházejí k psychoterapeutovi.

Obrácením boj teprve začíná

Když tito lidé vstoupí na cestu obrácení, musejí svádět započatý boj se zlem, a to zejména v první etapě svého návratu k Bohu, když démoni cítí, že prohráli a různě se mstí. Jejich vytrvalost v tomto úsilí jsou skutečně obdivuhodné a jsou také důvodem k díkůvzdání Bohu za tak veliké dílo, jaké se uskutečňuje v životě těchto postižených, a často velmi statečných lidí. V této době velmi potřebují oporu ze strany trpělivého kněze, který je s pochopením vyslechne, třebaže často vypadají jako psychicky postižení podivíni, udělí jim svátosti, pomodlí se nad nimi a případně je pošle ke knězi-exorcistovi.

Ani z legrace!

Kéž je uvedené svědectví obrácené věštkyně vážným podnětem k zamyšlení

foto: Flickr

foto: Flickr

Neschopnost rozlišit skutečné duchovní nebezpečí, jež se zde skrývá, a především nevědomost o reálné spolupráci se zlými duchy je jevem, s nímž se mnohokrát setkáváme u lidí závislých na okultismu a magii.

foto: Flickr

Nevědomost – d'áblův spojenec

Neschopnost rozlišit skutečné duchovní nebezpečí, jež se zde skrývá, a především nevědomost o reálné spolupráci se zlými duchy je jevem, s nímž se mnohokrát setkáváme u lidí závislých na okultismu a magii. Moment odhalení skutečného rozměru těchto věcí vyjádřila autorka uvedeného svědectví velmi přesně: „Pán Bůh mi tím (čili dopuštěním rozmanitých trápení a nepříjemností – pozn. redakce) chtěl ukázat, s kým jsem si zadávala, protože podle esoteriků to jsou pečující duchové, dobří duchové...“

Vědomá spolupráce se silami zla

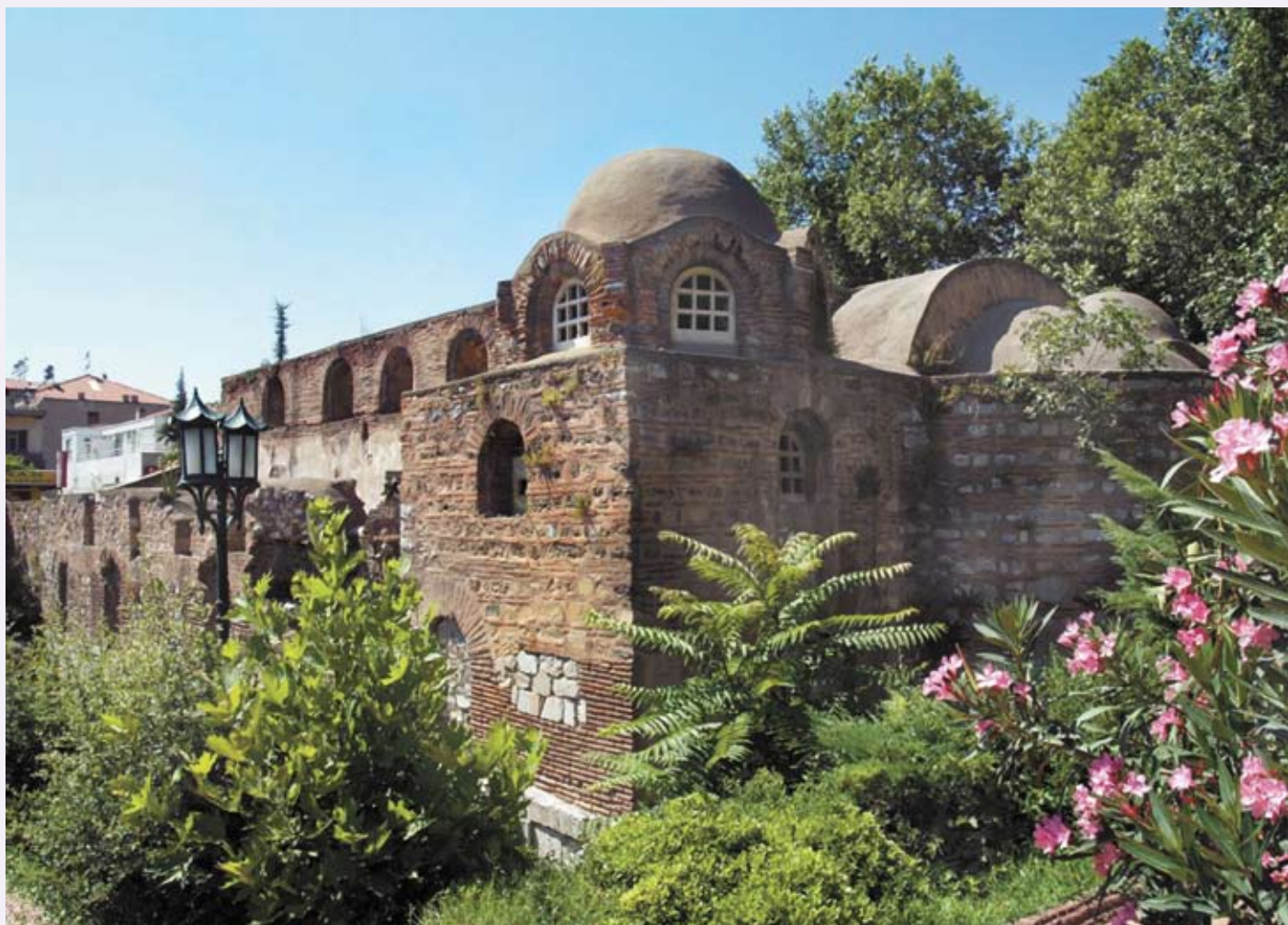
V této oblasti však existuje i něco mnohem horšího a nebezpečnějšího než jen zaviněná nebo nezaviněná nevědomost. Je to problém člověka, který je přímo ochoten ke vědomé spolupráci se silami zla na poli různých forem okultismu a magie. Člověk prostě cítí, anebo i ví, že si zadává se světem démonů, ví, že hřeší porušováním prvního přikázání

Desatera. Ví, že jedná proti učení Písma svatého a Církve, a přece to dělá. Z hlediska nadpřirozeného života se nachází ve stavu smrtelného hříchu čili duchovní smrti. Přilnout vůlí k dílům Satana, jež působí v okultních praktikách, lze označit termínem faktické démonické zotročení. Důkazem toho může být i skutečnost, že ti lidé nejednou potřebují církevní exorcismus (takzvaný velký exorcismus, který může vykonávat diecézním biskupem pověřený kněz, nebo biskup sám – pozn. redakce), aby mohli začít nebo pokračovat v procesu svého obrácení a získání své ztracené svobody.

Jestliže autorka uvedeného svědectví nebyla zotročena až v tak velké míře, je to především proto, že se ve svém srdci nevzdálila od Boha zcela a rozpoznala podstatu svého hříchu. Přesto velmi trpěla. Spolu s ní se radujeme, že jsou na zemi ještě taková trápení, jejichž prostřednictvím může být člověk zachráněn od mnohem strašnějších utrpení na onom světě a která mohou přispět k dosažení nebe.

P. Andrzej Trojanowski TChr ■

pro všechny ty, kteří s úsměvem ujišťují, že horoskopy, kartami nebo věštěním se zabývají jen pro zábavu, z dětinské zvědavosti nebo proto, aby zabili čas. Pokud je to pro ně opravdu pouhá kratochvíle, ať se od ní zcela distancují a sami si povšimnou, kolik sebezáporu je bude věrnost tomuto rozhodnutí stát. Touto „nevinnou zábavou“ obvykle začíná zájem o esoteriku a magii, oblast výjimečně přitažlivou a svůdnou. Tomu, kdo do ní vstoupil, se náhle zdá, že dosáhl světa zcela nových možností, kde může řídit život svůj i druhých lidí; že dostal klíč, aby rozluštl rozmanité, dosud neřešitelné záležitosti; že „se spřátelil“ s tajemnými silami, duchy či nějakými energiemi, na nichž by měla záležet podoba našeho života i budoucnosti.

V Niceji – dnes Iznik, Turecko – se kromě prvního ekumenického koncilu odehrál v roce 787 také sedmý ekumenický koncil, a to v tomto chrámu

foto: Flickr

Církev a západní zákonodárství

Jednou z předností západní civilizace je její právní systém. Přináší právní jistotu a garantuje svobodu. Chrání jednotlivce i společnost a je jedním z důvodů prosperity západní civilizace. Mnozí ani netuší, že to vše stojí na základech, které západnímu světu zprostředkovala katolická církev.

Příběh začíná...

Náš příběh začíná v prvních stáletích Církve. První tisíciletí (od Milán-

ského ediktu císaře Konstantina, jímž byla v roce 313 potvrzena tolerance vůči křesťanství) často spojovalo úlohu Církve a státu, obvykle na úkor Církve. Svatý Ambrož, velký biskup milánský, který působil ve 4. století, prohlásil: „Paláce patří císaři, kostely kněžstvu,“ a papež Gelasius tehdy formuloval svou slavnou doktrínu o „dvou mečích“, podle níž svět řídí dvě moci – jedna duchovní, druhá sekulární. V praxi však bývala jejich hranice nezřídka nejasná a sekulární autorita stále více posilovala své pravomoci nad posvátnými věcmi.

V roce 325 svolal Konstantin koncil, známý jako Nicejský; byl to první ekumenický koncil v církevních dějinách. Měl se zabývat kontroverzní otázkou ariánství, hereze, jež popírala Kristovo božství.

V následujících staletích světští vládci stále více zasahovali do církevních záležitostí. Franští králové (a později císaři) jmenovali církevní personál, a dokonce mu dávali

Zavedení racionálních soudních procedur nahradilo magické způsoby důkazu ordáliemi v ohni nebo ve vodě, soubojem zástupců nebo rituálními přísahami...

Edikt milánský (L. P. 313) na jedné z bran milánského dómu

Foto: Flickr

Jednotlivci mají určité subjektivní pravomoci, neboli přirozená práva, prostě díky tomu, že jsou to lidé.

činitelů nižšími světskými vládci je jistě špatné, král tvoří výjimku. Král byl pokládán za posvátnou postavu s náboženskými právy a odpovědnostmi; někteří šli až tak daleko, že považovali pomazání na krále za svátost, tedy za rituál, který – jako křest a svaté přijímání – zprostředkuje Boží milost, která posvěcuje duši příjemce. Ale pro Řehoře byl král prostě jen běžný laik, neordinovaná postava, jež nemá žádné právo zasahovat do církevních záležitostí. V podstatě určil, že král nemá v Církvi žádné pravomoci.

Gregoriánská reforma vyjasnila hranice, jež musejí oddělovat Církev a stát, pokud se Církev má těšit oné svobodě, kterou potřebuje, aby mohla vykonávat své poslání. Krátce nato, jak zjišťujeme, se začaly jak v Církvi, tak ve státě vytvářet právní kodexy, v nichž jsou stanoveny a vyjádřeny pravomoci a odpovědnosti obou oblastí v pohildebrandovské Evropě. Kanonické právo, tedy zákon Církve, se jako první systematický soubor zákonů v Evropě stalo modelem pro různé sekulární právní systémy, jež se začaly objevovat.

Církevní právo – začátek právních systémů

Než se ve 12. a 13. století vyvinulo kanonické (tj. církevní) právo, neexistovalo v západní Evropě nic, co by připomínalo moderní právní systém. Od počátků barbarských království na západě římské říše byl zákon úzce svázán se zvyklostmi a rodovými vazbami a ani nebyl chápán jako zvláštní obor vzdělání a analýzy, která je nezávislá na těchto věcech a schopná rozlišit obecná pravidla, jimiž jsou vázány lidské bytosti. Také kanonické právo se až do 11. století nacházelo v podobném stavu. Nebylo nikdy systematicky kodifikováno a sestávalo z rozptýlených poznámek z ekumenických koncilů, penitenciálů (knih, jež určovaly tresty za hříchy), papežů, jednotlivých biskupů, Bible, církevních otců a podobně. Navíc byla většina církevních zákonů svou povahou regionální, takže nebylo možné uplatnit je v celém křesťanstvu. ▷

pokyny ve věci posvátné doktríny. Totéž později platilo o francouzských a anglických vládcích i o ostatních panovnických severní a východní Evropy. Karel Veliký sám svolal v roce 794 důležitý církevní koncil do Frankfurtu a předsedal mu.

V 9. a 10. století problém laické kontroly církevních institucí silně vzrostl. Kolaps ústřední autority v západní Evropě těchto staletí, kdy se monarchové nebyli schopni vyrovnat s vlnami vikingských, maďarských a muslimských invazí, poskytl mocným držitelům půdy možnost rozšířit svou autoritu nad kostely, kláštery, ba i nad biskupstvími. Tak opaty klášterů, faráře i biskupy jmenovali často laici, místo aby je úřadem pověřila sama Církev.

O Hildebrandovi, budoucím papeži Řehoři VII. (latinsky Gregorius), se už před jeho nástupem na papežský trůn vědělo, že patří k radikálně reformní straně, jež se nejen snažila přesvědčit světské vládcy, aby jmenovali dobré lidi, ale dokonce usilovala o úplné vyloučení laiků z výběru církevního personálu (tzv. boj o investituru

– pozn. red.). Gregoriánská reforma začala několik desetiletí před začátkem pontifikátu muže, po němž se jmenuje; vyrostla ze snahy zlepšit mravní úroveň kléru: trvala na dodržování kněžského celibátu a snažila se odstranit praxi *simonie* (kupování a prodávání církevních úřadů). Problémy, jež z tohoto reformního úsilí vznikly, postavily řehořovskou stranu před reálný problém – problém nadvlády laiků v Církvi. Papež Řehoř měl jen málo možností zvrátit úpadek Církve, dokud nezískal pravomoc jmenovat biskupy: tu vykonávali v 11. století různí evropští monarchové. Navíc v době, kdy laici dosazovali faráře a opaty, mohly se dál a dál rozšiřovat řady duchovně neschopných kandidátů na tyto úřady.

Oddělení Církve od státu

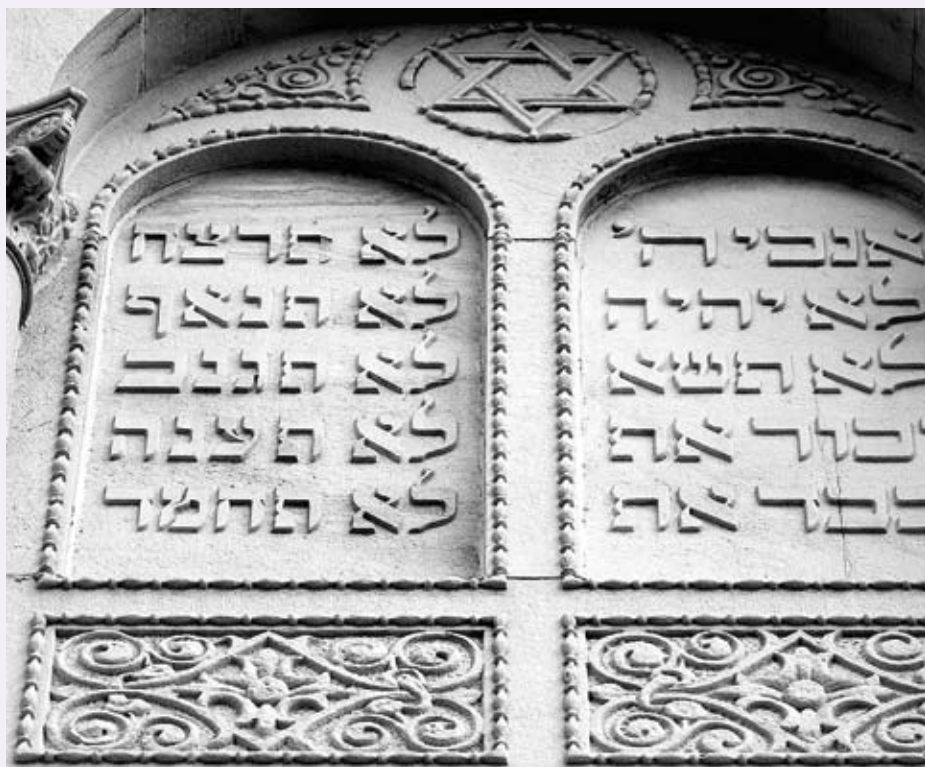
Papež Řehoř VII. učinil dramatický krok, když označil krále za laika, který nemá o nic větší pravomoc v náboženské oblasti než kterýkoli jiný laik. Dříve pokládali církevní reformátoři za hoto- vou věc, že ačkoli jmenování církevních

Než se ve 12. a 13. století vyvinulo kanonické (tj. církevní) právo, neexistovalo v západní Evropě nic, co by připomínalo moderní právní systém.

Decretum Gratiani – mezník v dějinách západu i lidstva

Ve 12. století se toto vše začalo měnit. Klíčovým pojednáním o kanonickém právu byla práce mnicha Graciána *Konkordance diskordantních zákonů* (nazývaná také *Decretum Gratiani* nebo prostě *Decretum*), sepsaná kolem roku 1140. Je to obrovské dílo jak co do rozsahu, tak co do zachycené oblasti. Znamenalo také historický mezník. Podle Bermana to bylo „první souborné a systematické právní pojednání v dějinách Západu, a možná i v dějinách lidstva – pokud slovem „souborný“ rozumíme pokus zachytit skutečně veškeré zákony daného společenství a slovem „systematický“ snahu prezentovat tento zákon jako jednotné těleso, jehož všechny části jsou propojené a vytvářejí celek“. Ve světě, kde spíše než statutární zákon vládl více zvyk, a to jak v církevní, tak v sekulární oblasti, rozvinul Gracián a další kanonisté kritéria založená na rozumu a svědomí, aby rozhodli o platnosti daných zvyků a vyzdvihli ideu předpolitického přirozeného zákona, jemuž musí odpovídat každý legitimní zvyk. Odborníci na církevní právo ukázali barbarskému Západu, jak vytvořit z „patchworku“ zvyklostí, statutárních zákonů a nesčetných dalších pramenů koherentní právní řád, jehož struktura

Decretum Gratiani (1140)

Boží Desatero (v hebrejštině)

je vnitřně konzistentní a kde jsou dosud existující rozpory syntetizovány nebo jinak vyřešeny. Tyto ideje přinesly důležité ovoce nejen v církevním právu, jak tomu bylo v práci Graciána samého, ale také v sekulárních (světských) právních systémech, jež se v jeho stopách kodifikovaly. Katoličtí právní myslitelé „vzali různé texty – Starý zákon, Evangelium, filosofa‘ Aristotela, „juristu“ Justiniána, církevní otce, svatého Augustina, církevní koncily – a s využitím scholastické metody a teorie přirozeného práva dokázali vytvořit z těchto různých zdrojů i z existujících zvyklostí soudobé církevní a sekulární společnosti koherentní a racionální právní vědu“.

Evropští juristé 12. století sestavili moderní právní systémy pro vznikající státy západní Evropy, jež tak byly zavázány kanonickému právu jako svému modelu. Podobně důležitý byl obsah kanonického práva, jež pokrývalo tak rozsáhlou oblast, že přispělo k vývoji západního práva v takových sférách, jako je manželství, vlastnictví a dědictví. Berman uvádí, že „zavedení racionálních soudních procedur tak nahradilo magické způsoby důkazu ordáliemi v ohni nebo ve vodě, souborem zástupců nebo rituálními přísahami

(což vše hrálo ústřední úlohu v germánském lidovém právu); důraz na souhlas jako základ manželství a na zlý úmysl jako základ trestného činu, prosazení nestrannosti, jež měla chránit chudé a bezmocné proti bohatým a mocným“.

V době, kdy se kanoničtí právníci a katoličtí juristé na středověkých univerzitách snažili ustavit právní systém pro Církev a stát, byli postaveni před neblahý fakt: ještě v 11. století žily evropské národy pod barbarskými zákony. Čelily situaci, kdy „převažujícím zákonem zůstával zákon krevní msty, soudní rozhodnutí bojem a ordáliemi prostřednictvím ohně či vody nebo zproštění viny přísahou svědků“. Už jsme viděli, k čemu vedl důkaz ordáliemi v praxi: lidé obvinění ze zločinů byli podrobováni testům, jež neměly nic podobného moderním, racionálním pravidlům vedení důkazů. Racionální procedury, po nichž volalo kanonické právo, tak urychlily konec těchto primitivních metod. Zákon je jednou z důležitých oblastí západní civilizace, kde jsme zavázáni antickému Římu. Ale tam, kde Církev nezaváděla nové věci, obnovala – a to byl stejně důležitý počín – takže její vlastní kanonické právo se

To všechno zní jako zcela moderní principy. Ale přicházejí k nám od středověkých katolických myslitelů.

svými pravidly vedení důkazů a racionálními procedurami připomínaly to nejlepší z římského právní řádu v prostředí, kde se o nevině nebo vině často rozhodovalo na základě pověry.

Církev u kolébky přirozených práv člověka

Tehdy se ještě samozřejmě nemluvívalo o přirozených právech, protože každý případ se týkal práv určitých skupin spíše než práv daných všem lidským bytostem vzhledem k jejich přirozenosti. Ale právě v kontextu kultury, jež často používala pojem práv, začali kanonisté a další právní myslitelé 12. století vytvářet slovník a pojmový aparát, který spojujeme s moderními teoriemi přirozených práv.

Došlo k tomu takto. Různé zdroje citované v počátečních kapitolách Gracianova *Decreta* – jež se odvolávalo na Bibli, církevní otce, koncily různého typu, papežská vyjádření a podobně – se často zmiňovaly o pojmu *ius naturale* – přirozené právo. Tyto zdroje však definovaly termín různě a leckdy se tyto definice střetaly. Komentátoři se proto snažili roztrždit různé významy, jež tento termín může mít.

Je důležité, že při výkladu různých možných významů pojmu *ius naturale* objevili juristé nový význam, který ve starých textech nebyl. Když četli staré spisy s myslí formovanou novou, personalističtější, na právech založenou kulturou, přidali novou definici. Někdy definovali přirozené právo subjektivním způsobem jako moc, sílu, schopnost nebo možnost obsaženou v lidské osobě... Jakmile byl starý pojem přirozeného práva definován tímto subjektivním způsobem, mohla argumentace snadno vést k oprávněným pravidlům chování, jež předepisuje přirozený zákon, nebo k zákonným nárokům a pravomocím, vlastním každému jednotlivci, jež nazýváme přirozenými právy.

Přirozená lidská práva ve středověku

Brzy se začaly uvádět konkrétní případy přirozených práv. Jedním z nich bylo právo vystoupit a hájit se proti obvinění před soudem. Středověcí juristé popírali, že toto právo bylo jednotlivcům pouze uděleno vládním statutem, ale trvali na tom, že je to přirozené právo jednotlivců, odvozené z univerzálního mravního zákona. Stále více se prosazovala myšlenka, že jednotlivci mají určité subjektivní pravomoci, neboli přirozená práva, prostě díky tomu, že jsou to lidé. Žádný vladař

je nemůže zkrátit. Jak vysvětluje historik Kenneth Pennington, do roku 1300 „vypracovali evropští juristé trvalý jazyk práv, odvozený z přirozeného zákona. V době od roku 1150 do roku 1300 definovali vlastnická práva, právo na sebeobranu, práva nekřesťanů, manželská práva... Tím, že vložili tato práva do rámce přirozeného zákona, mohli argumentovat, že tato práva nesmí člověku odejmout žádný lidský vladař. Panovník nemá jurisdikci nad právy zakotvenými v přirozeném zákoně: proto jsou tato práva nezczizitelná“.

To všechno zní jako zcela moderní principy. Ale přicházejí k nám od středověkých katolických myslitelů, kteří i zde vybudovali základy západní civilizace, jak ji známe. Čím více historici zkoumají západní právo, tím větší otisk katolické církve v naší civilizaci objevují, a tím přesvědčivější je nárok Církve, že je jejím architektem.

Z knihy Thomas E. Woods, Jr.:
„Jak katolická církev
budovala západní civilizaci“
(redakčně upraveno) ■

Co říká katechismus

Proč má každý člověk právo užívat svobody?

Právo na uplatňování svobody je vlastní každému člověku, protože je neoddělitelné od důstojnosti lidské osoby. Proto musí být vždy respektováno, zvláště v mravní a náboženské oblasti, a musí být občanskou autoritou uznáváno a chráněno v mezích společného dobra a spravedlivého veřejného pořádku.

Co je to svoboda?

Svoboda je člověku darovaná moc jednat nebo nejednat, dělat to či ono a tak jednat z vlastního rozhodnutí. Je charakteristickým znakem skutků v plném slova smyslu lidských. Čím více člověk koná dobro, tím více se stává svobodným. Svoboda dosahuje dokonalosti, když je zaměřena k Bohu, svrchovanému Dobru a naší blaženosti. Svoboda zahrnuje také možnost volit mezi dobrem a zlem. Volba zla je zneužitím svobody a vede k otroctví hříchu.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006*

Zeptáte-li se dnes vysokoškolských studentů, co vědí o katolické církvi, lze jejich odpovědi shrnout do jednoho slova: „zkaženost“. Neměla by však jejich odpověď znít spíše „civilizace“?

Publikace *Jak katolická církev vybudovala západní civilizaci* Thomase E. Woodse, Jr. přináší alternativní pohled na úlohu katolické církve ve vývoji západní civilizace a jejího kulturního vlivu.

Populární formou přibližuje proč se moderní věda zrodila v katolické církvi, jak katoličtí kněží rozvinuli ekonomické teorie svobodného trhu o 500 let dříve než Adam Smith, jak katolická církev vynalezla systém univerzit, vyvážená historická fakta o Galileově případu, jak západní právní systém vyrostl z církevního práva, jak církev humanizovala pohanský Západ trváním na posvátnosti každého lidského života.

Publikaci objednávejte na adrese:
Matice cyrilometodějská
Dolní náměstí 24, 771 11 Olomouc
e-mail: knihy@maticecm.cz
Cena je 239 Kč

foto: archiv br. José de Jesus Filho OMI

Právem proti nespravedlnosti – misie v Brazílii

Při návštěvě USA jsem se setkal s brazilským misionářem, oblátem

José de Jesus Filho, který se tam kromě zdokonalování své angličtiny seznamoval s reformou vězeňství. Během své stáže sbíral i další zkušenosti. Vzhledem k zajímavému zaměření jeho misijního působení jsem požádal tohoto usměvavého Brazilce ze São Paula o rozhovor pro čtenáře *Milujte se!*.

José, ty jsi oblátský bratr, ale my v České republice žádného bratra mezi obláty nemáme, jen kněze. Mohl bys nám přiblížit, co to znamená?

Myslím, že nejlepší způsob, jak odpovědět na tuto otázku, je začít od začátku, jinými slovy – jak jsem se začal zajímat o řeholní život.

Vyrostl jsem v oblátské farnosti ve favele (to znamená ve slumu) v São Paulu. Byli jsme katolická rodina a jeden oblátský kněz nás navštěvoval každý víkend, většinou kvůli práci s mým otcem, který mobilizoval místní společenství, aby usilovalo o lepší sociální služby pro okolí. Ale

potom moje rodina přestoupila k letniční církvi. Přestal jsem chodit do katolického kostela do doby, než mě do něj někteří kamarádi přivedli zpět pod záminkou, že bych tam mohl najít hezké holky. Bylo

Kamarádi mě přivedli zpět do katolického kostela pod záminkou, že bych tam mohl najít hezké holky.

Bratr José de Jesus Filho ve vězení pro ženy

foto: archiv br. José de Jesus Filho OMI

mi šestnáct. Ohromilo mě oblátské působení ve farnosti, zejména tím, že nechali každého, aby se podílel na životě církve. Všichni jsme měli možnost se vyjádřit a účastnit se určitým způsobem na práci a aktivitách farnosti.

Jednoho dne mě náš pan farář pozval na připravované duchovní setkání o povolání, které jsem přijal jen ze zvědavosti, protože jsem si nedovedl představit sám sebe jako kněze. Tam jsem se dozvěděl, že kromě kněží zahrnuje oblátská komunita i bratry, kteří vykonávají různé služby pro církve, ale neudělují svátosti. Okamžitě jsem se o to začal zajímat. V době, kdy jsem se zúčastnil tohoto setkání, jsem přemýšlel o studiu práv, ale nebyl jsem si jist. Pak jsem jednou procházel slumem a potkal jsem pár lidí. Stěžovali si na nedávnou povodeň, která zničila podlahy v jejich zchátralých domech. O chvíli později přijel jeden oblát a naříkal si na

nedostatek právníků, kteří by se postavili na obranu těchto lidí a pomohli jim získat podporu od státu, aby mohli své domy opravit. Během rozhovoru jsem se utvrdil v tom, že bych měl studovat práva. Mluvil jsem pak s provinciálem oblátů, že bych chtěl být bratr a získat právní vzdělání. Jemu se ta myšlenka líbila a povzbudil mě, abych ve svém rozhodnutí vytrval. Pak jsem šel na univerzitu, ale bohužel to

Misionáři na cestách

foto: archiv br. José de Jesus Filho OMI

Snažím se najít podporu v brazilském kongresu, aby byly odhlasovány lepší zákony...

bylo daleko od semináře, což mi zabránilo, abych hned vstoupil k oblátům. Ale jakmile jsem dokončil práva, přihlásil jsem se do oblátské formace a byl jsem přijat. V té době jsem se pod vlivem dalšího obláta zapojil do pastorače ve vězení. Začal jsem studovat filozofii a zároveň jsem pracoval ve vězeňské službě jako právník. Jednou týdně jsem navštěvoval vězně, abych zjistil, zda nejsou ve věznicích porušována lidská práva.

Přiblížil bys nám aktuální situaci v Brazílii? S čím mají lidé největší problémy? A jak jim obláti pomáhají?

Nejsem sociolog, ale v Brazílii je obecně známé, že největším problémem je koncentrace bohatství. Na jedné straně žije většina obyvatel pod hranicí chudoby a na druhé straně je bohatství země soustředěné v rukou menšiny. Bohatství a chudoba jsou u nás bok po boku.

Korupce ničí společnost a ve velkých městech jako je São Paulo a Rio de Janeiro je rozšířené násilí. Obláti se pokouší mobilizovat chudé, aby se domáhali svých práv a aby se společně zasadili o změnu. Zvláště se věnují chudým ve favelách, což jsou načerno vybudované slumy kolem měst, kterými lidé řeší svou špatnou situaci a nemožnost najít bydlení ve městě. Žijí bez vody, kanalizace a dalších služeb. Tuhle situaci je potřeba změnit, protože v těchto favelách žije až dvacet i třicet tisíc lidí. Ale myslím si, že by se obláti měli víc zapojit do hlavních problémů země. ▶

Katolický kostel ve „favele“

foto: archiv br. José de Jesus Filho OMI

Obláti se pokoušejí mobilizovat chudé, aby se domáhali svých práv a aby se společně zasadili o změnu.

Co nejvíce potřebuje vězeňství v Brazílii?

Musíme najít způsob, jak poskytnout vězňům prostředky, které jim umožní rozvíjet jejich schopnosti, aby se mohli znovu začlenit do společnosti a tím se zabránilo recidivě.

A jaké jsou tvé plány nebo přání do budoucna?

Rád bych začal příští rok studovat kriminalistiku. Také bych se chtěl víc zaměřit na mezinárodní spolupráci v tom, co miluji, což je pastorační práce ve vězení.

Připravil P. Tomáš Vyhnaněk, OMI ■

Mohl bys nám trochu popsat historii oblátů v Brazílii?

Obláti přišli do Brazílie v roce 1945 z východní provincie USA na pozvání arcibiskupa São Paula, aby pracovali v rostoucích farnostech a starali se o anglicky mluvící společenství. Později poslala centrální provincie USA skupinu misionářů ještě do Recife v severovýchodní oblasti země. Francouzská provincie vyslala několik oblátů na sever a irská provincie zase své misionáře na západ. V roce 2003 se tyto skupiny sjednotily do jedné.

Kolik jich je nyní a čemu se věnují?

V Brazílii působí kolem 70 oblátů, většinou jsou ve farnostech, ale také vykonávají pastorační práci ve vězeních, mezi dělníky a původními obyvateli.

Jsi právník. Jak se ti toto povolání hodí při tvém poslání?

Věřím, že jako právník můžu využít své znalosti a schopnosti k ovlivnění těch úřadů, kde se rozhoduje o osudu chudých. Zaměřuji se na trestní právo,

snažím se podporovat reformu vězeňství a veřejného bezpečí tím, že studuji podobné reformy v jiných zemích. Hledám podporu v brazilském kongresu, aby byly odhlasovány zákony, které jsou méně represivní, a které odrazují od násilí ve společnosti. Snažím se upozornit Církev, aby se zabývala problémem vězeňství.

Oblátská farnost ve „favele“ – tzn. ve slumu – v São Paulu

foto: archiv br. José de Jesus Filho OMI

Misionáři Obláti Panny Marie Neposkvrněné

Obláti žijí v církvi, s církví a pro církev. Jsou tam, kde je potřebuje církev, Kristovo tajemné Tělo, ať už je to kdekoli na světě.

Misionáři Obláti Panny Marie Neposkvrněné (OMI)
Staroklokotská 1, 390 03 Tábor
<http://www.oblati.cz>

Modlitební hnutí svatého Pavla

Víte, kdo stál u prvního rozsáhlého modlitebního hnutí za evangelizaci? Možná budete překvapeni...

Před časem jsem viděla film, který úžasně a názorně ukazoval, co znamená být dokonale naplněný misionářským nadšením. Představoval jezuitské misionáře, kteří neváhali podstoupit cestu na kanoi dlouhou tisíc pět set mil, aby přinesli Ježíše Krista Indiánům v Kanadě. Tito stateční muži neměli žádné pohodlí, stáli tváří v tvář brutálnímu mučení a možné smrti. Jedni Radostnou zvěst lhostejně odmítali, jiní se chovali velmi nepřátelsky. Naděje misionářů ve všech zkouškách, kterým vystavovali svoji mysl i tělo, byla obdivuhodná.

Tento triumf lidského ducha, odvaha, síla a pevná víra v poslání se mohla v útrapách projevit jedině díky modlitbě.

Kanadští mučedníci z 18. století mi připomněli misijní cesty sv. Pavla a jeho heroické odhodlání přinést evangelium na konec tehdy známého světa. Slova: „Nechceme, bratři, abyste zůstali bez zpráv o soužení, které nás postihlo v Asii. Velmi těžce, nad lidské síly na nás dolehlo, takže jsme už nevěděli, jak to přežít,“ (2 Kor 1,8)

foto: Flickr

svědčí o útrapách, souženích a pokoušeních podlehnout depresi.

Ve Skutcích apoštolů čteme, jak Pavla vyháněli z různých míst: z Damašku, Antiochie, Ikonie, Lystry, Efezu, Soluně a nakonec z Jeruzaléma, kde ho uvěznilo a obvinilo ze znesvěcení chrámu. V Efezu

jeho kázání způsobilo nepokoje. Ohrožovalo totiž zisky zlatníků, kteří vyráběli příbytky pro bohyni Artemis. On však pokračoval. Ve Filipech Pavla a Timoteje zbičovali a uvěznilo a v Aténách označili za lháře. O svých útrapách říká: „Pětkrát jsem od židů dostal čtyřicet ran bez jedné, třikrát jsem byl bit pruty, jednou kamenován, třikrát jsem ztroskotal na lodi, den a noc jsem se zmítal na širém moři. Často na cestách, v nebezpečích v městě, v nebezpečích v neobydlených krajích, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratry. K tomu vyčerpávající práce, mnohé bezesné noci, hlad a žízeň, časté posty, zima a chatrné oblečení.“ (2 Kor 11,24–27) Je úžasné, že dokázal vytrvat!

Bez modlitby by Pavel nemohl vykonat to, co vykonal. V Korintě uslyšel Pánův hlas: „Neboj se! Jen mluv a nemlč, protože já jsem s tebou...“ (Sk 18,9–10) Ve chvílích modlitby ho Bůh povzbuzoval a posi- ▶

„Bud'te vytrvalí v modlitbě, bud'te při ní bdělí a vděční. Modlete se za nás, aby Bůh otevřel dveře našemu slovu, abychom mohli hlásat tajemnou (pravdu), to je Krista, ... abych ji rozhlásil tak, jak je to moje povinnost.“ (Kol 4,2–4) To jsou slova svatého Pavla v prvním modlitebním hnutí za evangelizaci světa.

foto: Flickr

loval, aby dokázal splnit nadlidský úkol: „...směle vystupoval a přesvědčivě kázal o Božím království.“ (Sk 19,8)

Ježíšovu lásku, která ho poháněla, čerpal z modlitby. Tyto chvíle ho vedly k hlubšímu poznání Krista a zapalovaly v něm touhu nezištně se dělit o toto poznání. Pavel se však nemodlil sám. Neustále prosil bratry a sestry ve víře, aby se modlili za úspěch jeho poslání: „Ale prosím vás, bratři, pro našeho Pána Ježíše Krista a pro lásku Ducha, abyste při mně stáli tím, že se za mne budete usilovně modlit k Bohu...“ (Řím 15,30)

Když byly zápasy a nebezpečí velké, požádal společenství v Korintě: „...Ano, v něj skládáme naději, že nás i nadále bude zachraňovat, když vy nám budete pomáhat svými modlitbami...“ (2 Kor 1,10–11) V tu dobu měl osobní problémy: „Když jsme přišli do Makedonie, nedostalo se nám žádné úlevy, ale ze všech stran jen samé soužení: navenek boje, uvnitř úzkosti.“ (2 Kor 7,5) Uvědomoval si, že jeho poslání by nemělo nikdy úspěch, kdyby byl ponechán jen sám sobě. Potře-

...potřebujeme spojení v modlitbě, jako za doby apoštola Pavla.

Metody, které při evangelizaci používáme, nikdy samy tuto práci neudělají...

boval lásku, podporu a modlitby jiných křesťanů: „Ale Bůh, který těší ztrápené, dopřál nám útěchy tím, že přišel Titus. ...Mohl nám totiž vypravovat, jak po mně toužíte, jak naříkáte, s jakou horlivostí se mě držíte. To moji radost ještě zvětšilo.“ (2 Kor 7,6–7)

Výsledkem jeho modliteb a modliteb těch, kteří prosili s ním a za něho, bylo působení Boží moci. Pavel dosáhl lidskými silami neuskutečnitelné výsledky. Kraeling o nich píše v časopise *National Geographic Magazine*: „Větší vliv na dějiny lidstva mělo už jen Kristovo narození... Pavel, apoštol pohanů, změnil směr křesťanství a s ním i směr světa.“ (*National Geographic Magazine*: „Všední život v biblických dobách“)

Papež Jan Pavel II. nás vyzýval, abychom „novou evangelizaci“ podobně působili na dnešní svět. Metody, které používáme, nikdy neudělají tuto práci samy. Abychom byli motivovaní, dokonale přesvědčení a plní duchovní síly, tak nezbytné pro šíření Radostné zvěsti, potřebujeme modlitební hnutí jako za dnů apoštola Pavla.

Dnešní doba, i když se v mnohém liší od té Pavlovy, svým způsobem překva-

pivě připomíná první století. Ve 20. století umřelo pro víru víc mučedníků než v kterémkoli jiném. Ne miliónům, ale miliardám lidí byla odepřena možnost slyšet o Boží lásce a odpuštění. Náš úkol je stejně nebezpečný a zdánlivě nepře-konatelný jako Pavlův v roce 50.

K dosažení úspěchu potřebujeme pevného a energického ducha, jako měl tento svatý muž, a to znamená, že se musíme modlit, modlit, modlit! Prosme Boha, aby radikálně změnil naše nitro, zbavil nás obav a apatie, přetvořil nás v odvážné a nápadité evangelizátory, připravené nést Radostnou zvěst do 3. tisíciletí.

„Buďte vytrvalí v modlitbě, buďte při ní bdělí a vděční. Modlete se za nás, aby Bůh otevřel dveře našemu slovu, abychom mohli hlásat tajemnou (pravdu), to je Krista, ...abych ji rozhlásil tak, jak je to moje povinnost.“ (Kol 4,2–4)

To jsou slova sv. Pavla v prvním modlitebním hnutí za evangelizaci světa. Platí i pro dnešní evangelizaci!

Dorothy L. Armstrongová,
koordinátora Modlitebního hnutí
EVANGELIZACE 2000

(Nová evanjelizácia 2000, č. 7 str. 20) ■

foto: Flickr

foto: Ondřej P. Vaněček

Umíme se povzbudit?

Buď veleben Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy. On nás těší ve všech našich souženích, abychom pak mohli těšit druhé v jakémkoli soužení tou útěchou, jakou Bůh potěšuje nás. (2 Kor 1,3–4)

Už se vám někdy v kostele stalo, že za vámi přišel ministrant nebo kostelník s lekcionářem a řekl vám: „Mohli byste, prosím, přečíst čtení?“ Já sám čtu v kostele

čtení od čtvrté třídy základní školy, tak mě podobná otázka nevyděsí. Jsem nyní naopak z těch, kteří za jinými s touto otázkou přicházejí, a tak někdy vyděšené a odmítavé reakce pozoruji. Jak jste na tom vy?

Toto ale ještě vůbec nic není. Představte si, že by vám někdo v kostele nebo jinde řekl to, co slyšel svatý Pavel a jeho druhové v synagoze v Antiochii Pisidské: „Bratři, můžete-li něco říci lidu pro povzbuzení, ujměte se slova.“ (Sk 13,15) Pavel se v klidu ujmá slova a hovoří tak, že to má hlavu a patu, a dokonce také odezvu u posluchačů. Jak bychom asi reagovali my? Začali bychom něco blekotat o tom, že nejsme hodni nebo že nic nevíme. A tak bychom se snažili zakrýt svoji vnitřní prázdnotu.

Ptal jsem se jednou dětí v náboženství, zda se jim lidský život zdá spíš lehký, či spíš těžký. Řekly, že těžký. I ti největší tvrdáci se shodují na tom, že život není peříčko, jiní totéž vystihnou větou „život je boj“. Naštěstí ten boj nevedeme sami. Je ▷

*Buďte stále
připraveni obhájit
se před každým,
kdo se vás ptá
po důvodech
vaší naděje.
(1 Petr 3,15)*

...abychom dokázali druhé povzbuzovat a těšit, musíme být my sami plni útěchy Boží

nás na zemi mnoho a můžeme si navzájem pomáhat skutkem nebo slovem povzbuzení. To je ale často problém. Sami totiž mnohdy vedeme tolik bojů a neseme tolik břemen, že nemáme chuť ani sílu starat se ještě o ty druhé. Ale právě k tomu nás naše víra zve: „Jeden druhého břemena neste a tak naplníte Kristův zákon.“ (Gal 6,2) Takto budeme pro svět svědky naděje.

Svatý Otec Benedikt XVI. vidí právě ve vnímavosti vůči druhým jeden ze způsobů, kde my křesťané můžeme projevít a dosvědčit svou naději. I Boží slovo nás k tomu zve: „Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje.“ (1 Petr 3,15) Ve své poslední encyklice *Spe salvi* píše o několika lidech, kteří dokázali nejprve ve své vlastní tíživé životní situaci probouzet naději pro sebe sama. Jedním z nich je vietnamský mučedník Pavel Le-Bao-Thin (†1857). V dopise, kde popisuje muka věznění, nakonec píše: „Zatímco řádí bouře, vhazuji kotvu živé naděje, která je v mém srdci, až před samý Boží trůn.“ (*Spe salvi*, 37) Ukazuje nám tak, že bychom dokázali druhé povzbuzovat a těšit, musíme být my sami plni útěchy Boží. Tady začíná cesta: učít se nejprve ve svých vlastních bojích vkládat svou naději v Boha: „Pevně jsem doufal v Hospodina, on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání. Novou píseň vložil mi do úst, chvalo zpěv našemu Bohu.“ (Ž 40,2-3)

Až se toto naučíme, nebudeme se bát říkat druhým taková slova, která jim budou k útěše a duchovnímu prospěchu. Naše společnost to moc potřebuje a Svátý otec nám to opět velmi krásnými a hlubokými slovy připomíná: „Skutečná míra lidství se podstatně určuje ve vztahu k utrpení a trpícímu. A to platí jak pro jednotlivce, tak pro společnost. Taková společnost, která nedokáže přijmout trpící a jejich utrpení sdílet a vnitřně nést svým soucitem, je společností krutou a nelidskou. Společnost neumí přijímat trpící a být jim oporou v jejich trápení tehdy, pokud to neumějí jednotlivci, a podobně jednatel neumí přijímat utrpení dru-

hého, pokud sám nedokáže najít v utrpení smysl, očistnou cestu zrání, cestu naděje. Přijmout druhého v jeho utrpení znamená totiž do jisté míry osvojit si jeho utrpení, identifikovat se s ním. Když je nyní utrpení sdíleno a prostoupeno přítomností druhého, proniká jím světlo lásky. Latinské slovo *con-solatio*, útěcha, výslovně poukazuje na společenství v samotě, která pak už není osamělostí. Tedy trpět s druhými. Jsme toho schopni? Je pro mě druhý tak důležitý, že jsem ochoten se pro něho stát osobou, která trpí?“ (*Spe salvi*, 38-39)

P. Jindřich Čoupek ■

foto: Jirí Klika

Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka

Zvláštním posláním kongregace je pečovatelská služba a ošetřování nemocných. V současnosti naše činnost často spočívá v nenápadném poskytnutí zázemí, pohostinnosti, na nichž mohou růst další díla.

Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka
Lomec 62, 389 01 Vodňany
e-mail: kongregace@lomec.cz, <http://www.lomec.cz>

Stačí mi, že jste mladí, *a musím vás mít rád*

foto: F. Antonín Basler

Rozhovor s otcem biskupem
Karlem Herbstem o mladých,
ale hlavně pro mladé

Otče biskupe, vzhledem k vašemu působení salesiána mezi dětmi a mládeží, je pro vás velký rozdíl mezi kněžskou a biskupskou službou?

Biskup je ve službě Pána Ježíše a slouží lidem, podobně jako každý kněz. Rozdíl je jenom v tom, že kněz má zpravidla svou farnost, zatímco pan biskup slouží celé diecézi. Každý biskup byl kdysi knězem, přijal kněžské svěcení a Pánu Ježíši se odevzdal, takže je velký rozdíl? Pokud jde o salesiána, jeho pracovní náplň se může od kněze v pastoraaci někdy i pod-

statně lišit, těžiště jeho práce je výslovně mezi mládeží, ale zase se jedná o službu stejnému Pánu, který řekl: Cokoli jste udělali pro jednoho z mých nejmenších, mně jste udělali.

V čem jsou vám mladí lidé zvláště blízcí?

Mladí lidé jsou mi blízcí, protože jsou mladí. Svatý Jan Bosko přece říkával: „Stačí mi, že jste mladí, a musím vás mít rád.“ Mládí je období života s relativně malými zkušenostmi a naléhavě si zaslouží naši pozornost, případně naši pomoc. Zvláště tam, kde ze strany rodičů péče pokulhává, je potřeba mladým poskytnout pomoc. Na druhé straně zase víme, že mladí lidé jsou plní života, energie, plánů, a proto hřivny, které každý člověk dostává, by bylo škoda zakopat nebo neobjevit a nerozvinout.

Mladí lidé neradi slyší rady dospělých. Přesto se zeptám, co byste poradil věřící mládeži v naší zemi k tomu, aby se od víry nevzdálila, aby si ji uchovala, aby zůstala věrná.

Víc než polovina naší populace není pokřtěna, Boha nezná, takže těch, kterým by se mělo radit není zas tolik, ale my přece v srdci cítíme, že bychom rádi poklad který máme, předali všem. Modlíme se za to. Mám-li odpovědět přímo na vaši otázku, co poradit těm, kteří víru mají, aby ji neztratili nebo aby se v životě neutopili: Aby pro- ▷

*Jaký zážitek?
Pravým zážitkem
je setkání s Pánem...*

foto: Flickr

střednictvím modlitby navázali a udržovali intimní kontakt s naším Pánem, On už si ty své pohlídá. Věrnosti a vytrvalosti není nikdy dost. Nemyslím si, že o těchto hodnotách se má jenom mluvit a kázat. Mladí potřebují vidět příklad. Právem se mohou ptát: jak si mám počínat? Někomu dává příklad maminka, jinému může posloužit kamarád, kamarádka, znám mnoho takových příběhů.

Kdo vás v životě nejvíc ovlivnil a v čem?

Nejvíc asi maminka, protože měla hlubokou víru. Ale snad bych měl na prvním místě jmenovat našeho Pána, protože on rozdává zadarmo a volá všechny, kteří

chtějí jeho hlas slyšet. Ježíš k nám mluví na stránkách Písma, je naším učitelem, proto je dost důležité každému mladému člověku dát do ruky Nový Zákon, upozornit ho na nejdůležitější a vyzývat ho k pravidelné četbě. Říká se, že bez Božího požehnání marné naše namáhání a Boží požehnání nás také celý život provází. Měli bychom popravdě říci, že Pán Ježíš je naším přítelem číslo jedna. Potom jsou to různí lidé, někdy se může jednat jen o letmá setkání, přesto nás poznamenali svým příkladem či svou pomocí. Každý z nás má za co a za koho děkovat.

Mnozí už mluví o tom, že dnešní mládež nemá smysl pro opravdový duchovní život a růst. Můžete povzbudit ty, kteří se snaží o hluboký život z víry, anebo poradit těm, kteří o nic takového neusilují?

Ti, kteří se o to snaží, asi mají nějakou duchovní zkušenost, asi se pravidelně modlí, asi Pána Ježíše k životu potřebují. Jejich základní posilou je Boží milost, Ježíš Kristus je dobrý pastýř, který své ovečky vede. Jaké potřebují povzbuzení ti, kteří jsou u pramene živé vody, z něhož

foto: P. Antonín Basler

Bůh ví, každý má vlastní pokušení. Pro někoho je to nezakotvenost, přelétavost, chtěl by milovat všechny, a proto není schopen nakonec se ani oženit a odevzdat se jedné ženě, jedné dívce.

Lidé mají různá slabá místa, ale znám lékaře, tím je náš Pán. Jenže někteří se ho bojí, mají pocit, že by jim něco sebral a že už by jejich život nebyl tak bohatý. Ve skutečnosti je tím největším bohatstvím on sám...

Lze stále čerpat? Objevit Pána znamená obdržet všechno. Přeji jim proto, aby ho nikdy neopustili.

Těm, kteří Pána Ježíše hledají, přeji, aby ho našli a aby se z toho radovali. Když se navrátili učedníci a radovali se, že i zlé duchy dokázali vyhánět, Ježíš jim říká: Z toho se radujete? Spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi. „Kde je tvůj poklad, tam ať je tvé srdce.“

Co byste doporučil pro intenzivnější prožívání mše svaté?

Být na mši svaté znamená setkat se s Bohem. Prožít setkání s Pánem, který znovu a znovu dává za nás sám sebe. Jeho láska je nezměřitelná. Myslím, že je třeba uvědomit si, kdo na nás čeká, kdo nás chce znovu obdarovat. Někteří lidé se domnívají, že svým příchodem Pánu Bohu něco cenného dávají, když to hodinku v kostele vydrží. Opak je pravdou. Jdeme brát, vše je zadarmo, stačí otevřít své srdce, aby se Boží láskou naplnilo. Soustředěnému prožití mše svaté se celý život učíme.

Jeden kněz vzpomínal, že když jste byl v pohraničí na Tachovsku, navštívili vás ještě jako bohoslovci a vy jste jim tehdy pouštěl na kazetě píseň, která vás velmi zaujala a s kterou jste prožíval postní dobu. Šlo o píseň „Kříž k nebi tam ční“. Je i nyní nějaká píseň, která vás oslovuje?

Těch by bylo. Měl jsem odedávna rád jednu písničku, jmenuje se „Bárka“, je o těch, které Pán povolal. Opustili svoji bárku a šli za ním. Hned bych si ji pustil, dá se při ní rozjímat a především Pánu za dar povolání děkovat.

Co je dnes podle vás největším pokušením pro lidi v naší zemi?

Bůh ví, každý má vlastní pokušení. Někdo se nechá opít mocí a kariérou, jiný se nechá opít bohatstvím a vidí jenom peníze, jako kdyby v tom byl smysl života, a opouští Pána Ježíše. Jen si vzpomeňte na bohatého mladíka ze stránek Písma, jak odešel smutný, když mu Pán Ježíš řekl:

Jdi, prodej všechno, co máš, a potom pojď a následuj mě. Pro někoho je to nezakotvenost, přelétavost, chtěl by milovat všechny, a proto není schopen nakonec se ani oženit a odevzdat se jedné ženě, jedné dívce. Lidé mají různá slabá místa, ale znám lékaře, tím je náš Pán. Jenže někteří se ho bojí, mají pocit, že by je o něco připravil, že by jim něco sebral a že už by jejich život nebyl tak bohatý. Ve skutečnosti je tím největším bohatstvím on sám, ale to už zde snad bylo řečeno.

Mnozí dnes už dospělí křesťané při vyslovení vašeho jména rádi vzpomenu na chaloupky s vámi v době totality. Mohl byste se podělit o nějaký zážitek z té doby?

Jaký zážitek? Pravým zážitkem je setkání s Pánem. Když víte, jak jeho láska chutná, chcete se o to bohatství s někým rozdělit. To jsme v době za komunistů chtěli, zvláště když uvážíte, jak to ve školství bylo, jak byli věřící zesměšňováni, podceňováni. Proto jsme chtěli mladé lidi podepřít, ubezpečit je, že nejsou sami.

Bylo mnoho radostí, když se večer na louce parta postavila do kroužku, zpívala píseň „Zapad' den“ a děkovali jsme Pánu Ježíši za to, že ten den byl tak krásný. Na druhé straně bych taky mohl za zážitek považovat, když nás přepadla policie a když potom jednotlivé kluky volali v rámci vyšetřování k nějaké výpovědi. Něco bylo i tvrdé a těžké, ale i to je zážitek. To ale přece všechno k životu patří. Jsme Boží děti a stále si připomínáme, kdo nás přijal za vlastní.

Mladí lidé někdy mluví o tom, že mají krizi víry. Co by v takové situaci podle vás měli dělat?

Přál bych každému takovému člověku, aby našel společenství, aby nebyl sám a byl mezi těmi, kteří žádnou krizi právě nemají, kteří se modlí a scházejí se, protože se rádi vidí, protože společně žijí z toho, že Ježíš je jejich přítelem. Když zůstane mladý člověk sám, často se dopouští hloupostí a někdy, jak už jsme tady řekli, hledá štěstí tam, kde žádné štěstí není. Nějakou

foto: P. Antonín Basler

krizi může prožít každý člověk. Stává se to. Někdy se špatně vyspí a ani neví čím to je, že má špatnou náladu a že, jak se říká, vstává levou nohou napřed. To ale není krize víry. Víra znamená patřit Pánu, odevzdat se mu. Co radit v krizi? Vrať se k Pánu Ježíši, jestli chceš, budu se s tebou modlit a půjdeme kousek cesty spolu. Co jiného nabízet?

Který svátec vás nejvíce oslovuje a proč?

V mém případě je to svatý Jan Bosko, který mládeži nejen sloužil, ale on pro ni skutečně trpěl. Jeho život byla cesta s jakousi pomyslnou trnovou korunou na hlavě, protože narážel každodenně na spoustu překážek. Bylo jich tolik, že lidsky řečeno se to ani překonat nedá. Jenže jeho hnala dopředu ta veliká láska k mladým lidem, které opustit za nic na světě nechtěl, ale díky tomu, že měl tak široké srdce a byl připravený sloužit, tak všechno překonal. Je to opravdu jedinečný vzor.

Připravila Petra Vaňková ■

*Co radit v krizi?
Vrať se k Pánu
Ježíši, jestli chceš,
budu se s tebou
modlit a půjdeme
kousek cesty spolu.
Co jiného nabízet?*

foto: Flickr

Moje první, druhé i třetí „já“

Trojrozměrný svět je tak samozřejmý a díky trojrozměrnému pohledu vidíme, jak je dokonalý a krásný. Proč bychom člověka, který žije v tomto světě, měli vnímat jen z jednoho či dvou, a ne třech pohledů? Proč se chceme na člověka dívat příliš zjednodušeně, nebo dokonce povrchně?

Člověk už je tak stvořený, že si uvědomuje své tělo a pečuje o něj, to objevil své první „já“. To, že jako jediný z celého světa živočichů přemýšlí, poznává, vzdělává se a nese za to odpovědnost – to objevil své druhé „já“. To, že spojuje svůj život s Bohem, se kterým vytváří vztah skrze modlitbu, Písmo, a kterého tuší ve svém srdci – to objevil své třetí „já“.

Starí filozofové se shodli na tom, že člověk se postupně učí pracovat se třemi součástmi sebe sama a tím se stává vyváženější a dokonalejší lidskou bytostí. Tyto tři součásti jsou tělo, mysl a duch.

Tělo

Pravdou je, že tělo máme jen jedno, a to na celý život. Když se budeme o ně dobře starat, déle vydrží.

Kdesi jsem četl: Je dobré se dívat na roli lidského těla prakticky. Tělo není ta nejpodstatnější součást života, ale je to dopravní prostředek, který to nejpodstatnější veze. Tedy pečujeme, ale nepřeháněme.

Mysl

Nepochybujeme, že tělo funguje lépe, když dostává správnou kombinaci výživy a pohybu. Podobně i mysl. Ta potřebuje také výživu a cvičení, aby mohla dávat maximální výkon. Když nevěnujeme pozornost tomu, co se do ní dostává a jak ji používáme, začne se „zanášet bahnem“.

„Mysl je tak trochu jako zahrada. Když jí nedodáváme výživu a nekultivujeme ji, zaroste plevellem,“ řekl Erwin G. Half.

Duch

První dva rozměry jsou snadno pochopitelné. Vnímat a pochopit duchovní podstatu člověka je obtížnější. Thomas Merton říká: Svou duchovní podstatu ignorujeme, protože ji nevidíme, nemůžeme se jí dotknout, a tak si myslíme, že není

Tělo není ta nejpodstatnější součást života, ale je to dopravní prostředek, který to nejpodstatnější veze. Tedy pečujeme, ale nepřeháněme.

foto: Flickr

skutečná. A tak žijeme jednorozměrným nebo dvourozměrným životem v trojrozměrném světě.

Duchovní rozměr člověka se dotýká Boha, touží po setkání s ním. Proč lidé často ignorují svou duchovní podstatu? Nejčastější důvody jsou tyto:

- nemají s ní žádné zkušenosti nebo o duchovní podstatě člověka nic neví;
- mají špatné zkušenosti – v mládí byli nuceni chodit do kostela;
- daří se jim dobře, a tak nevidí důvod se jí zaobírat;
- nevěří v Boha;
- v Boha věří, ale ne v církev;
- nelíbí se jim, jak se někteří chovají;
- věřící jim lezou na nervy;
- nuda v kostele.

Nepomíjející, věčné... Jak často se užívají slova: nepomíjející, věčné? Co je v našem životě to nepomíjející a věčné? Když úsilí, které vynaložíme na péči o své

Duch svatý v nás rozvíjí to, co je do nás vloženo od počátku.

Malý slovníček

Duchovní člověk je ten, ve kterém je přítomen Duch svatý. Proto se chceme s co největším úsilím snažit vytvářet podmínky pro jeho život v naší duši. Denně, nejlépe ráno o Něho prosíme. Také zvláště při důležitých rozhodnutích si vyprošujeme jeho světlo a sílu.

Milost Ducha svatého je dar, kterým nám Bůh pomáhá na cestě k cíli.

Zduchovnění člověka – člověk je proměněn Duchem svatým. Znamená to, že převládá duše nad tělem, to pak způsobuje plné rozvinutí lidských hodnot. (Když převládá tělo, vyšší zájmy života se dusí.)

tělo nebo mysl, o tyto pouze dočasné skutečnosti, srovnáme s úsilím o svou duši a o vše, co zajišťuje nepomíjející a věčnost, pak musíme přiznat, že v tom druhém často slevujeme. Přitom slova nepomíjející, věčné jasně vyjadřují, že zde žádný člověk neprodělá, ale vždy zbohatne.

Písmo svaté k tomu říká: „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.“ (Mt 10,28) „Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Život je vždycky víc než pokrm a tělo než oděv.“ (Lk 12,22)

Žít své třetí „já“ – být na cestě k Bohu

I když se budeme více zabývat třetím rozměrem svého „já“, je třeba připomenout, že všechna tři „já“ existují společně. Jedno prostupuje a ovlivňuje druhé. Vlastně platí: 3 = 1 celek.

V péči o rozvoj duchovní roviny nenajdeme jen Boha, ale objevíme i nadčasové hodnoty, jako jsou poctivost, vlídnost, opravdovost, láska...

Je naprosto běžné otevírat dveře pouze zevnitř svého domu nebo bytu. Zvenku totiž chybí klika. Tím rozhodujeme o tom, koho na svoje území pustíme

*„A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.“
(Mt 10,28)*

a komu přístup zamítneme. Rozhodujeme o tom, zda rozvineme i třetí oblast svého života a tím Bohu umožníme, aby vstoupil do naší duše, nebo zda jeho přístup zamítneme: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zj 3,20)

Žít své třetí „já“ znamená být na cestě k Bohu, znamená to vést duchovní život. Naše bytostné spojení s Bohem začíná již na našem samém počátku: „Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, stvořil ho, aby byl jeho obrazem.“ (Gen 1,26–27) Tato věta vyjadřuje vztah jak vůči ostatním tvorům, tak i vůči Bohu. ▷

foto: archiv MSI

Křest – nejslavnější okamžik

Největší a nejslavnější okamžik v životě křesťana je chvíle křtu: je to nové zrození pro život Boží, začíná život Božího dítěte na zemi a má skončit v blaženém patření na Boha ve věčnosti. Při stvoření se stal člověk Božím obrazem. Dokonalá podoba s Bohem je cíl, kterého může člověk dosáhnout svým přičiněním s využitím Božích darů.

Kdo je Duch svatý a jak působí

Je to ten, který působí při vtělení Božího Syna: „Duch svatý na tebe sestoupí a moc nejvyššího tě zastíní.“ (Lk 1,35) Duch svatý působí v celém životě Ježíše, při jeho poslání; vede Ježíše na poušť, tam ho provází, v jeho síle Ježíš překonává pokušitele a začíná veřejné působení. (srv. Lk 4,1n.)

Milost Ducha svatého sv. Cyril Jeruzalémský přirovnává k vodě, ze které všechno povstává: sestupuje jako déšť z nebe nebo pramení ze země, má stejnou podobu, a přece – jak rozmanité účinky působí. Tak i Duch svatý je jeden a nerozdílný, rozděluje však milost každému, jak chce. Rozvíjí v nás to, co je do nás vloženo od počátku. Neklamným znakem Ducha sv. v člověku je láska. Díky přítomnosti Ducha svatého můžeme i my žít „duchovním životem“.

Postoj duchovně žijícího člověka

V duchovním životě není na prvním místě naše snažení a posuzování úspěšnosti podle toho, jak se nám daří modlit se, plnit předsevzetí atd. Veškerá naše snaha má být zaměřena k přípravě cesty pro Boží milost. „On musí růst, já se umenšovat.“

Milost Ducha svatého sv. Cyril Jeruzalémský přirovnává k vodě, ze které všechno povstává: sestupuje jako déšť z nebe nebo pramení ze země, má stejnou podobu, a přece – jak rozmanité účinky působí.

foto: Jiří Klika

V duchovním životě není na prvním místě naše snažení a posuzování úspěšnosti podle toho, jak se nám daří modlit se či plnit předsevzetí. Veškerá naše snaha má být zaměřena k přípravě cesty pro Boží milost.

vat.“ (Jan 3,30) Svatý Pavel píše: „Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou.“ (1 Kor 15,10)

Život jako řeka

Jeden muž při oslavě svých stoletých narozenin řekl: Život je jako řeka, která vytéká z pramene, pak musí zdolat velkou vzdálenost a mnohé překážky a nakonec se vlévá do oceánu. A tak nevím, zda jsem ještě tou řekou, nebo zda jsem již součástí Božího oceánu lásky. Aby zůstala řeka řekou, která přináší život, musí mít dobrý pramen. Kdyby z pramene přestala voda vytékat, řečiště se stane suchým korytem, kde vyrostou plevele. Řečiště, které vodu z pramene přijímá, musí ji dávat dále. Jinak se stane zapáchající stokou. Voda pak končí svůj život v moři.

Pramenem našeho duchovního života je Kristus, který slíbil „vodu tryskající do života věčného“. Princip duchovního života spočívá v přijímání této vody a v jejím předávání dalším. Cílem pak je žít v Bohu.

P. Josef Havelka ■

 A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Milost posvěcující činí spravedlivého chrámem Ducha Svatého.^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika,
Maticе cyrilometodějská, Olomouc 1994

Co říká katechismus

Jaký je Boží plán pro člověka?

Bůh, který je sám v sobě nekonečně dokonalý a blažený, v úradku své ryzí dobroty, ze své svobodné vůle stvořil člověka, aby mu dal účast na svém blaženém životě. V plnosti času poslal Bůh Otec svého Syna jako vykupitele a spasitele lidí, kteří upadli do hříchu, povolává lidi do své církve a působením Ducha Svatého je činí adoptivními syny a dědici své věčné blaženosti.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Literatura:

Tomáš Špidlík: „Prameny světla“, Refugium
Hal Urban: „To nejdůležitější v životě“,
Portál

Bůh se o mě postaral i na jihu Afriky

foto: Flickr

Ze svého pobytu v Jihoafrické republice si vybavuji jednu událost, která pro mne byla vysvobozením z těžké situace, do které jsem se jako misijní dobrovolník dostal. Stala se mi totiž nemilá věc v zemi, která se nachází v politickém a hospodářském chaosu. Byl mi ukraden cestovní pas i peníze. Místní humanitární organizace, která mě zaměstnávala, mi již dále nemohla vzhledem k přísným předpisům poskytnout ubytování a pomoc, protože jsem byl bez dokumentů a pobýval jsem tedy v jejich zemi ilegálně.

Dva dny a dvě noci jsem strávil zavřený na místní policii, kde mi nakonec vystavili potvrzení o ztrátě pasu. Podal jsem se mi zkontaktovat se s naší českou ambasádou v Pretorii a požádat o pomoc. Pak se mi nabídl jeden člověk, se kterým jsem se setkal na policii, že u něho mohu nějaký den být. Jeho prostřednictvím jsem se seznámil s mladým anglikánským pastorem, který mi dal nějaké peníze na obživu a telefonicky mi domluvil návštěvu na ambasádě. Člověk, u kte-

rého jsem pár dní bydlel, mne ale náhle propustil a já jsem odešel za mladým pastorem, jak jsme byli domluveni. Měli jsme se sejít u kostela. Tam pracoval na zahradě mladý černoch, který se zajímal, na koho tam čekám. Vysvětlil jsem mu celou svoji situaci. Mladý pastor nepřicházel a mobil měl vypnutý. Chlapec tedy zavolał pastora otce, který o mně také věděl, ale ten mi řekl, že pro mě nemohou už nic udělat. Když jsem namítl, že jeho syn mi pomoc přislíbil, že potřebuji jen jednu noc někde přespát a peníze na taxík, abych se dostal na ambasádu, stál si pořád za svým. Vzdálenost k ambasádě byla v těch podmínkách pro mě nepřekonatelná. Při cestě pěšky hrozilo, že skončím znovu zatčený, pak ve vězení – a to bych v této zemi asi neměl šanci přežít.

Nedalo se nic dělat. Začínalo se stmívat a vypadalo to, že bude pršet. Hoch stál celou dobu vedle mě a slyšel, o čem jsme hovořili. Řekl mi, ať počkám. Nasedl na kolo a odjel. Za chvíli se vrátil a podával mi dvacet raudů na taxík a ještě deset na

jídlo. Řekl, že víc mi dát nemůže, protože víc nemá. Ještě dodal, že mi Pán určitě pomůže, že nemám ztrácet víru a všechno dobře dopadne. Na cestu mi přivezl ještě velký deštník, protože začalo silně pršet. Ten hošík byl pro mě anděl, posel, který mi přinesl dobrou zprávu.

Ještě ten večer jsem se tedy mohl vydat na cestu. Do Pretorie jsem přijel až v noci. Naštěstí jsem brzy našel policejní stanici, kde jsem mohl přečkat do rána. Druhý den jsem se pěšky vydal na českou ambasádu, kde mi vystavili náhradní doklad na cestu domů. S tímto dokladem jsem ještě dva týdny pracoval u jiné organizace, která mne přijala, a pak jsem se šťastně vrátil do Čech. Všechno dobře dopadlo – tak, jak to říkal ten chlapec. Bohu díky!

MUDr. Stanislav Doležal ■

Po návratu z Jihoafrické republiky se Stanislav rozhodl několik měsíců pomáhat na faře ve Vranově nad Dyjí – mimo jiné i s překlady materiálů pro časopis *Milujte se!*

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh je pánem nebe i země. [De fide]

Srov. Dogmatika,
Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Co říká katechismus

V čem spočívá Boží prozřetelnost?

Boží prozřetelnost jsou záměry, kterými Bůh vede své tvory ke konečné dokonalosti, k níž je povolal. Bůh je svrchovaným původcem svého plánu, ale k jeho uskutečnění používá také spolupráce svých tvorů. Zároveň dává svým tvorům důstojnost vlastního jednání...

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Activ8

Můj třináctiletý syn Jan se chtěl zúčastnit setkání na Velehradě Activ8. Protože je relativně mladý a z naší farnosti jelo plné auto, do kterého se již nevešel, rozhodla jsem se poprosit o pomoc jiného kněze, s nímž Jan také tráví dost času. Doprava na Velehrad i zpět byla možná, ale během setkání se syn musel postarat o sebe naprosto sám, byl i sám ve stanu. Jan se vším souhlasil, doufal, že tam potká kamarády, jeho starší bratr tam s mladými z naší farnosti jel též.

Nejdříve jsem byla klidná, ale začátku Activ8 počasí nepřálo – hodně přšelo a nebylo nejtepleji. Večer jsem synovi telefonovala. Sděлил mi, že zapomněl bundu, a z hlasu bylo jasné, že optimismem neo-

foto: Ondřej P. Vaněček

Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? (Mk 8,36) A to je to, oč jde!

plývá. Na dálku jsem vydala instrukce, uklidnila ho a posléze se začala modlit. Zmocnila se mě pochybnost o správnosti rozhodnutí pustit jej takto samotného mezi tolik neznámých lidí... A najednou se ve mně ozvalo: „A o vaše duše se nebojíte??“ Ne, nebojím se – alespoň momentálně ne, a tím jsem se úplně uklidnila.

Setkání proběhlo výborně, jsme bohatší o novou zkušenost a mně od té doby často napadá: Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? (Mk 8,36; též Mt 16,26 a Lk 9,25) A to je to, oč jde!

matka Marie ■

foto: Archiv Sekce pro mládež ČBK

Vyslyšená modlitba

Je to asi pět let, co lékaři objevili moji babičce maligní nádor prsu. Babička zašla do kostela sem tam, věřila, že Bůh existuje, ale praktikující křesťanka to rozhodně nebyla. Brala jméno Boží nadarmo, a tak dále. Její manžel a můj milující dědeček je však silně věřící, a tuto lásku k našemu Pánu předal i mému otci a ten potom mně a celé naší rodině. V době po oznámení diagnózy jsme všichni stále prosili Pána o pomoc, o naději, o zdraví pro naši milovanou babičku

a maminku. Ta absolvovala vysilující a bolestivou léčbu, operaci – ablaci prsu. Zanedlouho ale lékaři konstatovali, že operace nepomohla, že nádor již metastazoval a není již mnoho času ani naděje. Tu jsme se ale stále snažili žít v našich srdcích a i v srdci naší milé babičky. Stále jsme se modlili, důvěřovali Pánu. Nyní je naše drahá babička živá, naprosto zdravá a stále usměvavá, vděčná a věřící.

Mirek ■

foto: Pavel Rinda

Je přirozené plánování rodičovství „katolickou antikoncepcí“?

„V čem je rozdíl mezi přirozeným plánováním rodičovství (PPR) a antikoncepcí?“ ptají se lidé, „vždyť oboje má stejný cíl – zabránění početí, když lidé nechťejí dítě.“

To není úplná pravda. Slyšel někdy někdo, že lidé používají antikoncepci, aby dítě počali? Samozřejmě, že ne. Je to nesmysl. Ale PPR je často velkou pomocí manželům, kteří mají potíže počít dítě. PPR jim pomáhá zrealizovat tuto touhu. Jde tedy o něco úplně jiného.

K dobrému cíli dobrým způsobem!

Ale je také pravda, že někdy manželé chtějí předcházet početí, buď dočasně,

nebo na dlouhou dobu, nebo dokonce z velmi vážných důvodů trvale. Někteří používají antikoncepci a někteří PPR. Mají stejný cíl. Znamená to, že není rozdíl? Ne. Cíl je jedna věc; způsob, jak dojdu k tomu cíli, je druhá věc.

Všichni víme, že způsob, jak dosáhnout i dobrý cíl, je důležitý. Jsou dobré i špatné způsoby. Když chci udělat zkoušku ve škole, mohu se pořádně učit a pečlivě se na ni připravovat, nebo mohu propašovat tahák či opísovát od souseda. V obou případech mám za sebou úspěšnou zkoušku, ale přitom je první cesta poctivá a druhá nepoctivá.

Když chci domek a slušnou životní úroveň pro svou rodinu, mohu poctivě pracovat

a vydělávat peníze, nebo vykrást banku. Je snad jasné, že i když cíl je stejný, cesty k tomu dobrému cíli jsou naprosto odlišné!

Jiný příklad má Christopher West v knize *Teologie těla pro začátečníky*. Když je babička stará a nemocná, mohu o ní pečovat, starat se, aby měla veškerou potřebnou lékařskou péči, až na konec umírá v kruhu rodiny, nebo ji mohu zabít. Výsledek je stejný: babička je mrtvá, ale první cesta k tomu je dobrá, druhá je zlá.

Zlo přitáhne další zlo...

V těch třech případech je první cesta poctivá a dobrá a druhá špatná, protože se jedná o podvod, loupež nebo vraždu. ▷

Manželé přinášejí určitou oběť: vzdávají se rozkoše pohlavního spojení v plodné době a čekají, až přijde Stvořitelem dané neplodné období.

Při antikoncepci manželé obcházejí nebo více či méně násilně potlačují nebo ničí svou plodnost, nebo dokonce počítají s úmrtím případně počatého dítěte..., při PPR manželé respektují přirozenost manželčina cyklu plodnosti.

foto: Flickr

Poctivý přístup je často náročnější, ale přináší s sebou pozhnání; zlo však přitáhne vždy další zlo.

Tyto tři případy jsou snad jasné, ale jak to souvisí s PPR a antikoncepcí? Na první pohled to není zřejmé. Musíme se na ně podívat podrobněji.

Ženský cyklus a plodnost

Ženský cyklus začíná menstruačním krvácením a končí den před další menstruací. Slovo „cyklus“ označuje, že je to proces, který se opakuje, a sice zhruba jednou za měsíc. Po menstruaci se tělo připravuje na možnost početí dítěte. K tomu může dojít ze styku několik dní před ovulací (kdy je z vaječníku vypuštěno vajíčko) a krátce po ní. Pokud nedojde k oplození, vajíčko odumře a žena je do konce cyklu neplodná. Na začátku a na konci cyklu jsou tedy neplodné dny, uprostřed cyklu několik plodných dnů. Při praxi PPR žena pozoruje určité příznaky plodnosti, a manželé mohou s velkou přesností určit,

foto: Flickr

jestli je manželka ten den plodná, nebo neplodná. Když chtějí docílit těhotenství, vědí, kdy je jejich největší plodnost, a když chtějí těhotenství předcházet, zdrží se v plodné době styku. Je nutno poznamenat, že pro efektivnost použití metody je potřeba navštěvovat kurz PPR, nebo alespoň důkladně nastudovat učebnici. Je to srovnatelné s nutností autoškoly pro každého řidiče. Pokud manželé předcházejí početí, musí se zdržet pohlavního styku asi 8–12 dní v každém cyklu.

Metody antikoncepce a jejich účinky

Antikoncepční metody jsou různé. Nejstarší a ještě velmi rozšířený způsob je přerušovaný styk, při kterém muž přerušuje soulož před ejakulací. On má přitom požitek, žena ale většinou ne.

Bariérové metody (např. kondom, pesar) staví fyzickou hráz, aby spermii zabránily ve spojení s vajíčkem ženy.

Nitroděložní tělíčko vsadí lékař ženě do dělohy. Nebrání početí, ale působí, že se dítě ve věku asi jednoho týdne nemůže v děloze matky uhnížit, protože její sliznice (endometrium) je ochuzená a nedostatečně vyvinutá. Dítě zahyne, tím dojde k velmi ranému potratu.

Působení hormonální antikoncepce je složité. Hlavně brání ovulaci a také znesnadňuje setkání spermií s vajíčkem, aby nemohlo dojít k početí. Ale když tyto mechanismy selžou, působí stejně jako tělíčko, aby sliznice dělohy nemohla přijmout počaté dítě. Jak často působí tento mechanismus záleží na konkrétním složení látek v prostředku, ale potratový efekt nelze zcela vyloučit. Postkoitální antikoncepce („pilulka po“) je silná dávka hormonů, která se má brát nejspíše

72 hodin po styku. Pokud do té doby došlo k početí, působí „pilulka po“ raný potrat. Nejradikálnější metodou antikoncepce je sterilizace ženy nebo muže, která chirurgicky definitivně ničí jejich plodnost. Většinou se nedá takový zákrok napravit.

Rozdíl mezi antikoncepcí a PPR

Tady se snad začíná ukazovat rozdíl mezi antikoncepcí a přirozeným přístupem k plánování rodičovství. Při antikoncepci manželé obcházejí nebo více či méně násilně potlačují nebo ničí svou plodnost, nebo dokonce počítají s úmrtím případně počatého dítěte proto, aby mohli zažít rozkoš, a to aniž by na sebe brali zodpovědnost za možnost, že se při tom stanou rodiči.

Při PPR však manželé respektují přirozenost manželčina cyklu plodnosti – proto se nazývají tyto metody přirozené – a zdrží se styku v plodné době. Manželé přinášejí určitou oběť: vzdávají se rozkoše pohlavního spojení v plodné době a čekají, až přijde Stvořitelem dané neplodné období.

Manželství a Stvořitel

Manželství ustavil Bůh Stvořitel. Existuje ve všech kulturách, ale našlo svou nejvyšší formu v křesťanství, protože je

Nejstarší a ještě velmi rozšířený způsob je přerušovaný styk, při kterém muž přerušuje soulož před ejakulací. On má přitom požitek, žena ale většinou ne.

Postkoitální antikoncepce („pilulka po“) je silná dávka hormonů, která se má brát nejpozději 72 hodin po styku. Pokud do té doby došlo k početí, působí „pilulka po“ raný potrat.

foto: Ondřej P. Vaněček

Pán Ježíš povýšil na svátost. Při uzavření svátosti manželství si manželé slibují vzájemnou lásku, úctu a věrnost na celý život a ochotu přijmout děti, které jim Pán Bůh pošle, a vychovávat je podle Božího zákona.

Pohlavní styk muže a ženy je nejintimnějším spojením mezi nimi a vyjadřuje úplné vzájemné dávání a přijímání se. Vyjadřuje důvěru a lásku. Proto má mít své místo pouze v manželství; mimo manželství neexistuje totiž potřebný základ – slib lásky, úcty a věrnosti na celý život a ochoty přijímat děti.

Co se nedá vyzkoušet...

Lidé, kteří žijí spolu „na hromádce“, často říkají, že to dělají právě proto, že ještě nevědí, jestli chtějí opravdu zůstat spolu celý život, a chtějí manželství vyzkoušet. Jenže to je omyl, protože není možné „vyzkoušet“ věrnost na celý život. Zkouška

věrnosti není věrností, zkouška lásky není láskou a zkouška úcty není úctou. Chybí právě to úplné vzájemné odevzdání, které je podstatné. Manželství je úplně něco jiného. Člověk je komplexní bytost: má mysl, duši a tělo. Není možné, aby své tělo jakoby oddělil a používal jako zdroj tělesné zábavy. Co dělá se svým tělem, má dopad na celého člověka, nejen tělesný, ale i duševní.

V manželství „vše dovoleno“?

Manželství je základním prostorem pro sexuální život člověka. Je to prostor chráněný manželským slibem, který manželům umožní svobodný, společný pohlavní život. To ale neznamená, že všechno je dovoleno. Milující se manželé budou mít jeden na druhého ohled. Nebudou si vynucovat pohlavní styk,

když jeden je nemocný nebo unavený. Jsou i extrémní příklady, například když muž, třeba opilý, fyzicky nutí manželku ke styku; to nemůže být vyjádření lásky. Když manžel má tajnou milenkou (nebo manželka tajného milence), je pohlavní styk mezi nimi lží – nevyjadřuje plnou odevzdanost. Nevěra kazí ten manželský akt a bude mít fyzický a duševní dopad. Manželé budou cítit mezi sebou hráz.

Mechanismus, který působí i nevědomě

V podobném světle je potřeba vidět manželský život s antikoncepcí. Svými těly si manželé říkají, že se úplně odevzdávají se všemi důsledky, ale ve skutečnosti to nedělají. Je to lež. Ve skutečnosti si říkají: „Chceme příjemný zážitek pohlavního spojení, ale nechceme, aby z toho bylo dítě. Já tě přijímám celý (nebo celou), ale ne tvoji plodnost.“ Člověk se však ▷

Záznamové tabulky pro měření bazální teploty (a špunty do uší)

foto: Flickr

Protože mají takoví manželé víc lásky, mívají i více dětí. Proto se mezi nimi častěji stává ten zázrak, že spolu zůstávají v lásce a úctě a vzájemné věrnosti po celý život, třeba padesát nebo šedesát let...

foto: P. Antonín Basler

*Pokud důvodem,
proč manželé
nechtějí početí dítěte,
je jen pohodlnost
a sobectví, používání
PPR to nespraví.*

z něj dokonce mít strach. Když antikoncepce selže, je velké pokušení to počaté dítě potratit. I v rodinách, kde nedochází k potratům, však bývá málo dětí.

Plodnost chápaná jako dar

Manželé praktikující PPR uvažují jinak. Naučili se chápat svou plodnost jako dar. Když si z dostatečně vážných důvodů nemohou přát (další) dítě, nepodnikají nic proti početí, ale prostě se zdrží styku v plodné době cyklu. Když mají styk v neplodných dnech cyklu, nedělají nic proti početí dítěte, ale předpokládají, že z jejich styku dítě nevznikne. Ta doba není neplodná proto, že by ji sami zneplodnili, ale protože to tak určil Stvořitel. Jejich pohlavní spojení je čestné a není podvodem. Manželé nemyslí jinak, než co vyjadřují řečí svých těl. Kdyby je Pán Bůh přece proti očekávání obdaroval dítětem, spíše je přijmou.

Když manželský akt není systematicky kažený antikoncepcí, může v životě manželů přispívat k budování lásky, jak to Bůh určil, a tím k budování pevného manželského vztahu, potřebného pro stabilní rodinu a zdárný vývoj dětí. Protože mají takoví manželé víc lásky, mívají i více dětí. Proto se mezi nimi častěji stává ten zázrak, že spolu zůstávají v lásce a úctě a vzájemné věrnosti po celý život, třeba padesát nebo šedesát let...

Ale pozor, sobectví není pomocí PPR „posvěceno“

Třeba ještě jasně říci, že pokud je cíl špatný, dobrý prostředek nepomůže. A špatný cíl je sobectví, se kterým manželé kvůli vlastnímu pohodlí dítěte odmítají. Pokud důvodem, proč manželé nechtějí početí dítěte, je jen pohodlnost a sobectví, používání PPR to nespraví. Je-li cíl špatný (uspokojení vlastního sobectví a pohodlnosti), pak opravdu nepomůže ani dobrý prostředek, jímž PPR je.

David Prentis,

ředitel Ligy pár páru, <http://www.lpp.cz>
(redakčně upraveno) ■

nedá takhle rozdělit na součástky. Když odmítám jeho plodnost, odmítám celého člověka, byť nevědomky, protože manželé tyto souvislosti většinou nedomýšlejí. Jenomže ten mechanismus působí i podvědomě. Vědomě nebo nevědomě, je to hřích proti lásce. Láska je víc než jen příjemný a milý pocit. Láska vedla Krista, aby se pro spásu lidstva obětoval na kříži. Láska vede matku, aby se obětovala pro své dítě. Láska se daruje a obětuje. To patří k její podstatě.

Když má manželský akt vyjadřovat lásku, musí obsahovat prvky darování se a oběti. Láska nemá být omezená, ale velkorysá a radostná. Matka Tereza říkala, že antikoncepce ničí lásku. Měla své zkušenosti a nedávala dítě k adopci manželům, kteří používali antikoncepci. Styk s antikoncepcí je vlastně ponižující. Nestačí,

aby manželé říkali: „Chceme mít hodně dětí, ale momentálně se nám to nehodí – máme vážné důvody –, a proto budeme zatím používat antikoncepci.“ Když je muž něžný a ohleduplný ke své manželce, ale několikrát týdně ji uhodí do obličeje, je to ponižující a jeho něžnost a ohleduplnost v jiné době nejsou nic platné. Podobně ponižující je svou podstatou každý pohlavní akt s antikoncepcí. Časem se buduje hráz mezi manželi, láska umírá a stávají se navzájem cizinci. Nepřekvapí pak, že manželství často ztroskotávají a je tolik rozvodů.

Protidětská mentalita

Antikoncepce má i další záporný efekt. Když manželé stále podnikají zákroky, aby neměli děti, roste v nich protidětská mentalita. Dítě se stane nepřitelem. Mohou

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Kdy je regulování porodnosti morální?

Regulování porodnosti, které je jedním z aspektů odpovědného otcovství a mateřství, je objektivně shodné s mravností, když ho manželé provádějí bez vnějšího donucování, ne ze sobectví, ale z vážných důvodů a metodami shodnými s objektivními měřítky mravnosti, tedy periodickou zdrženlivostí s využitím neplodných období.

Jaké prostředky regulování porodnosti jsou nemorální?

Vnitřně nemorální je každé jednání, například přímá sterilizace nebo antikoncepce, které před manželským stykem nebo při něm nebo při rozvíjení jeho přirozených následků má úmyslně za cíl nebo za prostředek zabránit početí.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006*

Antikoncepce není lék!

Řada lékařů doporučuje nebo nasazuje hormonální antikoncepci s tvrzením, že je nutná z léčebných důvodů. Např. nepravidelný menstruační cyklus, akné, bolesti při menstruaci, silné menstruační krvácení. Na gynekoložku MUDr. Xénii Preningerovou jsme se obrátili s následující otázkou: Co si o tom myslíte?

Jsem přesvědčena, že nejdříve by měl lékař pacientku vyšetřit a položit si otázku, co je důvodem obtíží. Je celkem běžné, že se hormonální antikoncepce nasazuje bez předchozího objasnění poruchy. Mnohdy se sice zdánlivě uleví. Lékař i pacientka „mají klid“, ale po vysazení hormonů se obtíže zpravidla vrací. Důkladným vyšetřením se může najít pravá příčina – např. onemocnění štítné žlázy – a zaměřit léčbu zcela jiným směrem. Je také důležité si uvědomit, že hormonální léčba s sebou nese řadu vedlejších účinků a rizik, jako je poškození jater, mozková mrtvice, ucpaní žil krevní sraženinou vedoucí k plicní embolii, což může způsobit trvalé následky, nebo i smrt.

Důkladným vyšetřením se může najít pravá příčina – a zaměřit léčbu zcela jiným směrem.

Foto: Flickr

Takže např. léčba akné hormonální antikoncepcí, která mimochodem mnohdy stav akné spíše zhorší, může skončit ochrnutím nebo smrtí. Stojí těch pár pupínků za to riziko? Současná medicína přece nabízí i jiné možnosti léčby.

Připravil P. Marek Dunda (zkráceno) ■

Poznámka redakce:

Nesmíme přehlédnout rizika poškození zdraví při užívání antikoncepce, rovněž i riziko možného potratového účinku, což je proti pátému přikázání Desatera (Nezabiješ!). Proto je třeba hledat jinou cestu, která pomůže řešení obtíží.

Milosrdné sestry svatého Kříže

Přes čtyři tisíce dnes žijících sester v rozmanitých podmínkách usiluje ve čtyřech světadílech prožívat tajemství kříže a zmrtvýchvstání Pána a následovat Krista v duchu evangelia a františkánské spirituality.

Věříme, že jsme milovány, povolány a poslány stále hlouběji pronikat do tajemství kříže a zmrtvýchvstání a z něho čerpat důvěru, naději a sílu a vidět svět jako Boží stvoření a každého člověka jako Boží obraz. V milosrdné lásce být solidární s lidmi, zvláště na okraji společnosti, a sloužit jim. Na srdci nám leží hodnoty podporující život a radost.

Česká provincie Kongregace Milosrdných sester svatého Kříže
Kopernikova 1446, 767 01 Kroměříž
Tel.: 573 342 749, e-mail: sestry-scsc@klaster-km.cz

Náš největší poklad

Byl červen a v celé Anglii panovala vedra. Stěhovali jsme se do našeho prvního společného bytu. Našeho! Zdálo by se, že ke štěstí nám víc nechybí, protože nakonec budeme ve svém malém hnízdečku a nic se na tom už nezmění.

Za několik dní jsem zjistila, že jsem těhotná. Trochu překvapená jsem o tom řekla svému muži a zeptala jsem se ho: „Co teď?“ „Nic, budeme mít dítě,“ odpověděl. Očima jsem přelétla náš malý byt a přemýšlela jsem: „Bože, kam dáme postýlku? A kam kočárek, hračky, šatičky?“ Čím víc jsem se ptala, tím víc jsem pochybovala...

Radost a štěstí

Obavy našťestí pominuly a změnily se ve velkou radost. „Budu mámou. Jsem zvědavá, jaký to bude pocit...“ přemýšlela jsem. V desátém týdnu těhotenství jsem

Mlčky jsme se drželi za ruce a náhle jsme se oba rozhodli: Je to naše dítě a narodí se bez ohledu na to všechno.

viděla svoje děťátko na černobílé obrazovce. Živě se pohybovalo a zdálo se, že chce říct: „Vítej, mámo, tady jsem, takový malý, vidíš?“ Neskrývala jsem dojetí. Prožívala jsem nádherný pocit. Byla se mnou máma a obě jsme plakaly štěstím.

foto: rodinný archiv Anny s manželem

Za dva týdny přiletěl muž a šel se mnou na ultrazvuk. Tentokrát už maličký uvítal svého tátu – mával svými malinkými ručkama a nožkama. Manžel byl silně dojatý, pocítil, že je táta.

Další důležitá vyšetření ve čtrnáctém týdnu těhotenství dopadla také dobře. Lékař nás informoval, že srdíčko je správně vyvinuté, stejně tak i mozek, plíce a ledviny. Zkrátka – zdravé děťátko.

Každý náš den byl tak radostný, jako den naší svatby. U oběda jsme – jak jinak – mluvili jen o dítěti a o tom, že zítra půjdeme k porodní asistentce a na ultrazvuk, kde se pravděpodobně dozvíme, jakého je naše dítě pohlaví. Snažili jsme se shodnout na jménu a nemohli se už dočkat zítřka, kdy naše maličké uvidíme na monitoru. Plní energie a vzrušení jsme vyrazili na ultrazvuk. Velice milá porodní asistentka komentovala, co vidí na obrazovce. Nemohli jsme se dočkat, kdy nám řekne, zda je to chlapeček, nebo děvčátko. Náhle se asistentka odmlčela. To mlčení trvalo dlouho. Nakonec se jí muž zeptal: „Je to chlapeček?“ Asistentka zabručela: „Teď ne,“ a požádala nás, abychom se šli na deset minut projít, protože dítě je špatně položené, a tedy „nevidí všechno“. Vyšli jsme z ordinace. Venku sedělo několik párů. Většinou se usmívali, jen jedni se tvářili smutně.

Nemohla jsem uvěřit

Když jsme za deset minut vstoupili do budovy, před ordinací stálo několik lékařů a asistentek. Podle jejich gest a výrazů obličeje bylo vidět, že hovoří o nějakém těžkém případě. „To mluví jistě o dítěti toho pána, který seděl venku,“ řekla jsem muži. Pomyslela jsem si: „Bože, jaká to musí být rána pro rodiče...“ Radostně jsme vstoupili dovnitř.

Paní asistentka mne požádala, abych se obrátila na pravý a pak na levý bok. Stále mlčela. Po několika minutách mi řekla, že se můžu obléct. Aniž by se mi podívala do

foto: rodinný archiv Anny s manželem

očí, smutně řekla: „Velice mě to mrzí, ale musím vám říct, že vaše dítě má několik problémů.“ V tom okamžiku jsem si myslela, že spadnu ze židle. Asistentka pokračovala: „Dítě má víc tekutiny v mozku, to znamená střední vodnatelnost, má nedomykavost chlopní, také má zvláštní prosvětlení střev, což může svědčit o jejich nedostatečné činnosti, problémy s ledvinami a deformované ručičky.“

Chvilí se mi zdálo, že se dívám na nějaký film, že ta žena nemluví ke mně. Muž stiskl mou ruku, aby mi dodal odvahy, a já jsem nehybně seděla. Nebyla jsem schopna se vzpamatovat a chtěla jsem, aby to tak zůstalo. Ta informace mi několik minut nedocházela. Asistentka mluvila něco o těžkostech spojených s přijetím takové informace, ale já jsem stále nic nevnímala. Za několik minut přišla doktorka, která ještě jednou vše zopakovala a odeslala mne na speciální vyšetření.

Proč my? Proč?

Cestou domů jsme spolu nemluví. Panovalo ticho, ze kterého jsme se nemohli dostat. I když jsem seděla vedle muže, byla jsem nepřítomná, nic jsem nevnímala – vůbec nic. Ani bolest, ani smutek, ani lítost. Nic, jen prázdno. Teprve doma mi došlo, co se děje, a zmocnil se mne pocit, který nedokážu pojmenovat. Plakala jsem a tloukla hlavou o zeď a křičela: „Bože, proč? Proč my? Proč naše dítě? Za co?“ Otázky a námitky z mé strany nebraly konce. Muž se mne snažil

Náš synek padl na milující rodiče – měl štěstí.

uklidnit a dodat mi odvahy. Vysvětloval mi, že ještě musíme počkat na další vyšetření, která bude dělat lékař za pomoci lepších přístrojů.

Naděje se opět vrátila. Možná je to jen omyl. Možná mě vyšetřovala jen nezkušená asistentka. Před několika týdny bylo přece všecko v pořádku... Ten večer jsem toužila usnout a už se neprobudit, ale spánek se nedostavil. Pořád jsem myslela na dítě a modlila se: „Bože, učni, aby to byl omyl, aby se naše dítě narodilo zdravé...“

Druhý den jsme jeli na vyšetření do nemocnice. V ordinaci nás přivítal lékařský tým – asi pět lidí. Velice milý lékař nám vysvětlil, v čem bude vyšetření spočívat. Zhasl světlo a zapnul ultrazvuk. Viděli jsme svoje dítě trojrozměrně. Smutné, bez pohybu, jako by vystrašené schovávalo hlavičku ve svých malých, trochu divných ručkách.

Lékař nám trpělivě ukazoval každou část malého tělíčka a občas si potichu povzdychl. Po vyšetření jsme byli pozváni do malého sálu, ve kterém se opět sešel stejný tým lékařů. Bohužel, zprávy se potvrdily a vodnatelnost se ukázala větší, než připouštěla asistentka: nebyla střední, ale extrémní... ▷

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otci

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otci

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozenný Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Teď víme, že Bůh má velké plány s každým z nás, ale jen na nás záleží, zda se uskuteční.

Rozhovor s lékaři neskončil u těchto informací. Jejich povinností bylo uvědomit nás, co musíme očekávat, když budeme mít „takové“ dítě. Hovořili také o tom, že dítě má tolik vad, že není jisté, jestli se vůbec dožije porodu. Jestliže ano, bude vystavené celé řadě různých operací. Od operace mozku – což může přímo ohrozit jeho život – přes operaci střev až po operaci srdce, která je nejobtížnější v případech tak malých dětí. Musíme si být vědomi, že dítě může trpět a nemusí přežít. Proto nám navrhovali „přerušit těhotenství“. Dali nám ještě dva týdny na rozmyšlenou, protože po tomto termínu se už takový zákrok neprovádí.

Nakonec prohlásili, že podpoří každé naše rozhodnutí. Jestliže se rozhodneme „přerušit těhotenství“ – jak to krásně nazývají (což spočívá ve vyvolání porodu bez záchrany dítěte, které se obvykle dusí) –, nebo v něm budeme pokračovat, oni nás budou podporovat a pomáhat nám až do doby porodu. Byli jsme překvapeni.

Doma jsme nedokázali mluvit na toto téma několik dní. Nebyli jsme schopni se

rozhodnout. Nevykřikli jsme oba: „Nezabijeme naše dítě!“, jen jsme trpělivě poslouchali, co znamená přerušení těhotenství. Situace nás přerostla a my jsme nevěděli, co máme dělat. Jak se rozhodnout. Stále jsem se trápila otázkou, zda máme právo vystavit naše dítě bolesti a utrpení po narození. Když budou nutné operace a my mu nebudeme schopni pomoci, jestli dokonce umře... Máme takové právo?

Přáli jsme si, aby někdo rozhodl za nás. Mluvili jsme s našimi rodiči, kteří nám stále připomínali, že Bůh nám dítě dal a že pouze Bůh nám je může vzít. My jsme oba mlčeli. Vyhledávala jsem další a další informace o vodnatelnosti mozku na internetu. Jedny dávaly naději, jiné ne. A tak jsem klopýtala v nevědomosti...

Náš syn měl štěstí

Byl večer. Druhý den jsme se měli setkat s lékaři a rozhodnout. Mlčeli jsme a drželi se za ruce a náhle jsme se oba rozhodli: je to naše dítě a narodí se bez ohledu na to všechno. Byl to neopakovatelný okamžik v našem životě. Kámen nám spadl ze srdce a radost opět zavítala do našeho domu. Znovu jsme si řekli – „budeme rodiči“. Nejdůležitější bylo dítě a museli jsme mu nahradit ten čas, kdy jsme byli zoufalí a ono vše cítilo. Ještě toho večera jsme byli odměněni. Leželi jsme v posteli a muž mluvil k našemu malému, když v tom dostal pěkný kopanec do nosu. Poprvé tak naše dítě samo dalo o sobě vědět, jako by chtělo říct: „Díky!“ Od toho večera se nám žilo lehčeji. Samozřejmě, že

jsme se báli o život malého, ale vytrvale jsme se modlili k Božímu milosrdenství.

Jen jednou jsem se muže zeptala, proč se nám to všechno stalo. On odpověděl: „Cožpak my jsme nějaká výjimka, aby se nám to nestalo? Takové děti se rodí jen tehdy, když mají rodiče, kteří je milují, kdežto jiní se jich vzdávají!“ Náš synek padl na milující rodiče – měl štěstí.

Zdravý není, ale...

Narodil se císařským řezem. Čekali jsme, kdy uvidíme jeho velkou hlavičku s rozsáhlou vodnatelností mozku, ale když nám maličkého ukázali a my jsme uviděli jeho malinkou ochlupenou hlavičku a ohrnutý nosík, pocítili jsme úlevu a stále jsme prosili Boha o milosrdenství.

Neříkám, že náš synek je zdravý jako ryba, protože tomu tak není, ale po mnoha vyšetřeních se ukázalo, že naše dítě nikdy nebude potřebovat operaci mozku, protože vodnatelnost nebyla taková, jaká se zdála být. Ani operace srdce není nutná, protože srdíčko pracuje dobře, a střívká – ta světlá místa byla plodová voda, kterou synek polykal, když byl ještě u mě v bříšku. Mnoho věcí se tedy nepotvrdilo. Je pravda, že kvůli vodnatelnosti mozku náš synek velice špatně vidí, ale jsem pevně přesvědčená, že rehabilitace a velká láska dokážou udělat hodně.

Nejdůležitější je, že jsme se nevzdali a dokázali se rozhodnout ve velmi těžké situaci. Máme krásné dítě. Boží dar, náš největší poklad, bez kterého si nedokážeme svůj život představit. Teď víme, že Bůh má velké plány s každým z nás, ale jen na nás záleží, zda se uskuteční. On nám dává svobodnou vůli, ale je také štědrý v milosrdenství.

Anna s manželem (redakčně zkráceno) ■

foto: rodinný archiv Anny s manželem

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak je třeba dívat se na dítě?

Dítě je Božím darem, největším darem manželství. Neexistuje právo mít děti („dítě za každou cenu“). Existuje však právo dítěte být plodem manželského úkonu a také právo být respektováno jako osoba od chvíle svého početí.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve*,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Jak je to s tiskovým apoštolátem FATYMu, zvaným

A.M.I.M.S.

Nikdy jsem se nedomníval, že se budeme angažovat v tisknutí brožurek, ale jak už to bývá, člověk se často dostane k tomu, co sám neplánoval. Navíc náš farní tým má zásadu, že se zabývá tím, co se zdá být dobré, ale čemu dosud není věnována příliš velká pozornost.

Nenápadný začátek

Když jsme dostali na starost farnosti ve znojemském pohraničí kolem Vranovské přehrady, hledali jsme nové cesty pro šíření víry v těchto místech. Jednou z prvních věcí bylo, že jsme začali vydávat dvánáctistránkový zpravodaj a čtyřikrát za rok jej osobně prostřednictvím našich spolupracovníků dodávali do všech domácností v naší oblasti. Nejprve jsme si nechávali zpravodaj tisknout v olomouckém semináři, kam jsme kvůli tomu museli dojíždět, ale brzy jsme začali uvažovat o tom, že si pořídíme vlastní tiskařský stroj. Částka 130 000 korun se nám však v té době na sklonku roku 1998 zdála nepřekonatelnou. Poprosili jsme známé kněze, ti věnovali svůj dar a s jejich pomocí se podařilo zakoupit první tiskařský stroj – digitální průtiskový automat Risograph CR 1610. Za minutu vytiskne až 130 kopií.

Počátek tisku brožur

Když už jsme měli takovou dobrou tiskárnu, začalo nám být líto používat ji jen čtyřikrát ročně na poměrně malý počet několika desítek tisíc zpravodajů. Domluvili jsme se s Mons. Ladislavem Simajchlem z Fryšavy, zkušeným knězem a výborným kazatelem, a začali jsme vydávat a šířit jeho brožurky. Ukázalo se, že o tyto tis-

foto: Flickr

koviny je nečekaně velký zájem. Nezůstali jsme jenom u knížek Mons. Simajchla, ale vydali jsme od té doby už více než 100 titulů pro veřejné šíření – nepočítaje publikace vydané speciálně pro některé kněze, farnosti, řeholní společenství či hnutí. Všechny brožurky šíříme pouze za příspěvek na výrobní náklady, případně je rozdáváme zadarmo těm, kteří by si je jinak nekoupili, ale pokud je dostanou, tak si je přečtou.

Tiskoviny, které mají své místo a důležitost

Myslíme si, že tyto brožurky mají v široké nabídce křesťanské literatury své místo. Zvláště proto, že jsou srozumitelné i pro obvyčejného čtenáře. Ale také proto, že

*Kdo si hlavu plní
dobrem, vyřeší
i těžší problém.*

doporučený příspěvek na výrobní náklady se u nich pohybuje v rozmezí 5–20 korun, a tím se mohou tyto tiskoviny stát dostupnými i pro čtenáře, kteří si dražší knihu koupí jen občas. To, že jsou naše tiskoviny levné, však není na úkor jejich obsahové kvality. Mnohé z nich vycházejí s církevním schválením a opakovaně byly vytištěny v mnohatisícových nákladech kvůli vysokému zájmu čtenářů. ▷

foto: Flickr

To, že jsou tiskoviny levné, však není na úkor jejich obsahové kvality. Mnohé z nich vycházejí s církevním schválením a opakovaně byly vytištěny v mnohatisícových nákladech.

Za brožurami je práce dobrovolníků

Brožurky vznikají díky spolupráci mnoha obětavých pomocníků a pomocnic. Po sestavení a připravení textu pro tisk, po korekturách je brožurka vytištěna buď na faře v Příměticích, nebo nyní ve Štítarech (budujeme i novou centrálu tiskového apoštolátu Maxmiliánům v Lančově u Vranovské přehrady).

Tiskařských strojů máme už více a některé z nich tisknou i na Ukrajině: dva jsou v Kyjevě a jeden v Mukačevu (tiskne mimo jiné i katolický měsíčník *Svitlo*); ten poslední, věnovaný ukrajinským otcům františkánům, skončil neznámo kde – Ukrajina je velká...

Na různých místech, kam jsou balíky s natištěnými listy převáženy, se pak scházejí skupinky starších i mladších obětavců, kteří z nich skládají jednotlivé brožurky. Stohy listů si rozloží na velké stoly a pak je obcházejí a z každé hromádky přibírají další list. Zároveň kontrolují, zda je vše kvalitně natištěno. Poté následuje sešívání a ořezávání. K ořezávání používáme mimo jiné i pultunovou řezačku, která před třiceti lety ve sklepe kněžského semináře v Litoměřicích ořezávala nejen skripta pro bohoslovce, ale

i řadu materiálů k tajnému šíření po celé republice.

V průběhu popisovaných činností se brožurka většinou ještě převládá na jinou faru či pracoviště, kde se odehrává některý z dalších konkrétních výrobních úkonů. I na šíření, balení, rozesílání a nabízení brožurek při různých akcích se podílí řada našich spolupracovníků.

Možná, že se někdo podiví, jak je možné v moderní době ještě takovýmto zastaralým způsobem vyrábět knížky. Mnozí z nás, kteří se na nich podílíme, dosvědčíme, že tak zažíváme nejen spoustu radostí, ale přidáváme i část obětí, které ke čtenáři spolu s brožurkou přicházejí. Náš záměr je jediný: alespoň trochu přispět tímto způsobem k evangelizaci našeho národa. Všem našim pomocníkům i těm, kteří následně brožurky šíří ve svých rodinách, farnostech a společenstvích, patří náš velký dík.

Čím si člověk zaplňuje svoje myšlenky, tím také žije. Dobré, zbožné a povzbudivé myšlenky potom mohou přinášet dobré ovoce.

Nejplodnější autor: Mons. Ladislav Simajchl

Tematicky je možno brožurky rozdělit do několika kategorií. Mezi nejoblíbenější patří už jmenované publikace Mons. Ladislava Simajchla. Kloubí se v nich bohatá životní zkušenost i lehkost, s jakou tento autor dokáže předávat radost ze života z víry. Mezi jeho spisy si zaslouží zvláštní pozornost dílka, která tvoří jeden výchovný celek. Vše začíná brožurkou „Společně k Bohu“. Ta je o tom, jak vést k Pánu Bohu nejmenší děti v rodině. Přímo bestsellerem se stalo volné pokračování, nazvané „Rodiče a školáci“. Následují oblíbené texty s tituly „Sebevýchova k manželství“ a „Láska pod lupou“. V nich je věnována pozornost správnému prožívání známosti a také dobré přípravě na křesťanské manželství. Pro manžele je cennou pomůckou brožurka s názvem „Manželství v záběhu“. Celou tuto výchovnou řadu završuje kniha „Stáří“, která je vhodná nejen jako četba pro generaci třetího věku, ale i pro budoucí dědečky a babičky, protože o tom, jací budeme na stará kolena, se rozhoduje mnohem dříve.

Z další tvorby otce Ladislava

Kromě této výchovné řady si získaly velkou oblibu i brožurky s promluvy Mons. Ladislava Simajchla, takzvané Kázání z prvního až Kázání ze sedmého košíku (celkem sedm brožur). Tato kázání jsou oceněna zejména ti, kteří se chtějí dobře připravit na prožití nedělní a sváteční bohoslužby, kdo kvůli nemoci či z jiných důvodů nemohou být na mši svaté, ale třeba i ti, kteří cestičku do kostela ještě nenašli, ale určitým způsobem svou víru prožívají a chtějí se v ní povzbudit.

Třetí, velmi důležitá část díla otce Ladislava Simajchla se věnuje problematice duchovního života. Mezi nejžádanější z této kategorie patří tituly „Jak se zpovídat“ – o dobré přípravě na svatou zpověď, „Desatero“ – o objevení Desatera jako návodu na to, jak být dobrým člověkem, „Naše role při nedělní bohoslužbě“ – o tom, jak prožívat mši svatou jako velký dar a radostné setkání a v neposlední řadě i brožurka „Jak hovořit o víře“

Foto: archiv MSJ

a spis s názvem „Duchovní život“. Monsignore Ladislav Simajchl je autor velmi plodný. V tomto krátkém výčtu uvádíme jen některá z jeho děl. Stává se nám, že ten, kdo se dostane k některé z jeho brožurek, se opakovaně shání po dalších a dalších. To ostatně ani neudivuje.

Nežádanější tituly

Dalším neopomenutelným autorem, jehož brožurky se stále znovu dotiskují, je předseda Matice velehradské otec Jan Peňáz. Z jeho díla stojí za obzvláštní zmínku především reportáž z pěší cesty do Říma v roce 2000 – „Poutí do Říma od A do Z“.

Rozsahem poměrně malá, obsahem však velmi široce použitelná je brožurka od P. Jana Kabeláče s názvem „Základy křesťanské víry“. Tato jednoduchá brožurka, kterou si s chutí přečtou i ti, kdo s vírou nemají nic společného, byla v opa-

Po přečtení je dobré si brožurku objednat, třeba i ve větším množství, a pak ji buď půjčovat, anebo rozdávat těm, které by mohla povzbudit.

kovaných vydáních vytištěna už více než v 35 tisících exemplářích.

Kázání svatého Jana Marie Vianneye

Velmi žádané jsou zatím čtyři tituly, obsahující kázání svatého Jana Maria Vianneye, faráře z Arsu. I když byla pronesena v jiné době a často se čtenář musí podívat jejich drsnosti, přesto mluví o týchž pravdách víry, které jsou aktuální i dnes. Mezi množstvím dalších brožurek najdeme i poměrně vyhledávané sbírky různých modliteb – „...a nezapomeň na modlitbu“, „To promodlím“ a také biblické modlitby „Sedm kajících žalmů“.

Tiskový apoštolát FATYMu zvaný A.M.I.M.S.

Ve výčtu brožur vydávaných v tiskovém apoštolátu FATYMu A.M.I.M.S. (*Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei*, česky *Apoštolát Panny Marie Neposkvrněné – Matky Naděje*) bychom mohli ještě dlouho pokračovat. Jak už bylo zmíněno, tyto brožurky vydáváme z jednoduchého důvodu: přispět k povzbuzení ve víře a k evangelizaci našeho národa. Zaplňují prázdný prostor, který v množství vydávané křesťanské literatury volal po odezvě. Mezi mnoha kvalitními knihami totiž chyběla řada tiskovin levných, srozumitelných i pro obyčejné lidi, a navíc nevelkých rozsahem. Ne vždy si každý může koupit drahé knihy o duchovním křesťanském životě.

Náš záměr je jediný: alespoň trochu přispět tímto způsobem k evangelizaci našeho národa.

Návod k použití brožurek

A jak takovéto brožurky používat? Nejlepší je nejprve si ji sám přečíst. To lze u většiny z nich udělat i na internetu (www.fatym.com). Poté je dobré si tiskovinu objednat, třeba i ve větším množství, a pak ji buď půjčovat, anebo rozdávat těm, které by mohla povzbudit.

S několika tituly už byla udělána velmi dobrá zkušenost ve farnostech, které brožurku rozdaly do všech domácností, například při Tříkrálové sbírce. Někteří kněží už pochopili, že je dobré jednou za rok takto investovat do svých farností. Vydávají se obrovské částky na opravy, na různé stmelovací akce a podobně. Proč by se nenašlo pár tisíc na to, aby bylo možno dát například do každého domu knížičku P. Kabeláče o základech víry anebo brožurku s modlitbami pro různé okolnosti v životě?

I moře je vytvořeno z kapiček

Silně mě dojalo, když jsem při náhodné návštěvě u lidí, které neznám z kostela, zahlédl na nočním stolku ohmatanou brožurku s modlitbami, kterou jsme rozdávali několik let předtím do všech domácností...

Nechci tvrdit, že rozdávání brožurek je jediná cesta k evangelizaci našeho národa, ale i moře je tvořeno jednotlivými kapkami. Je totiž známou věcí, že čím si člověk zaplňuje svoji mysl, tím také žije. Dobré, zbožné a povzbudivé myšlenky potom mohou přinášet dobré ovoce. Pak může platit úsloví: Kdo si hlavu plní dobrem, vyřeší i těžší problém.

P. Marek Dunda ■

Brožurky si můžete objednávat na adrese: A.M.I.M.S., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí nebo www.amims.net či tel. 515 296 384.

Evangelium svatého Lukáše *kdykoliv na obrazovce*

Staré známé přísloví říká:
Někdy méně, znamená více.
To může platit i pro filmové
zpracování evangelia.

Je možno použít různé scénářistické metody: základní příběh dle fantazie rozvinout a v rámci „umělecké svobody“ ledaco domyslet. Tím vynikl nechvalně známý film *Poslední pokušení Krista* (podle stejnojmenného románu řeckého spisovatele Nikose Kazantzakise), který někteří nazývali „odvážný“.

Tvůrci filmu *Ježíš*, na který vás chci upozornit, také postupovali svým způsobem odvážně: rozhodli se zůstat u textů Lukášova evangelia, u přirozené síly Božího slova, které jen doplnili působivým obrazem, vycházejícím pokud možno

co nejvíce z reality tehdejší doby. Cílem nebyl film, ale poselství evangelia.

Evangelista Lukáš začíná své evangelium slovy: „Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen.“ (Lk 1,1–4) Nešlo mu o zábavnost, napětí, akci..., ale o spolehlivost. O tu šlo i tvůrcům filmu *Ježíš*.

Pokud někdo zasedne k tomuto filmu s tím, že se chce pobavit, bude asi zklamán. Opravdu jsou asi dramatičtější a napínavější filmová zpracování. Já však k němu čas od času usedám z jiného důvodu: abych na sebe nechal působit Boží slovo.

Většinou si pustím jen pár desítek minut, nebo ještě kratší úsek. A tak jako si někdy přečtu kousek evangelia řecky (většinou Janova, protože jeho řečtina je nejprostší a nejsrozumitelnější) a snažím se vnímat to, jak asi přímo na jeho posluchače působila tato jednoduchá, ale hluboká slova, tak také občas usednu jen k několika scénám filmu *Ježíš* a znovu vnímám nejen obsah Lukášem zprostředkovaného Božího slova, ale i atmosféru Svaté země. Kdysi jsem měl možnost tato místa navštívit. Nyní si mohu připomenout jejich kouzlo – místa která si Bůh zvolil, aby se tu stal člověkem a jeho věčné Slovo mohlo k nám v tomto prostředí promlouvat našimi lidskými slovy.

Film sice nebyl natáčen v Izraeli, ale nakolik po letech studia biblických reálií dokážu posoudit, podařilo se tvůrcům vybrat pro natáčení takové lokace, které podobu starověké Palestiny velmi věrně odrážejí. Často dokonce mnohem věrněji, než ji dnes vystihují skutečná místa Ježíšova působení, která poutníci ve Svaté zemi navštěvují, neboť ta se v průběhu dvou tisíciletí někdy i velmi výrazně změnila...

Film naleznete kdykoliv (v různých kvalitách, odpovídajících různým rychlostem připojení k internetu) na internetové křesťanské televizi www.TV-MIS.cz. Licenční ujednání nedovolují sice jeho stažení do počítače, ale je nabízena i varianta „streaming“, kdy je možno začít dílo sledovat „odprostředka“ a libovolně se v něm posouvat.

Film v české verzi obsahuje i úvodní a závěrečná svědectví, které doplnil správce autorských práv pro ČR, společnost *Nový život*. Jejich zachování bylo podmínkou obdržení autorských práv pro TV-MIS.cz. I když je patrné, že svědectví nejsou z katolického prostředí, mohou být také pro někoho zajímavá.

P. Pavel Zahradníček,
koordinátor TV-MIS.cz ■

Občas usednu jen k několika scénám filmu a znovu vnímám nejen obsah Lukášem zprostředkovaného Božího slova, ale i atmosféru Svaté země.

foto: Courtesy of The JESUS Film Project

Nebojí se veřejně přihlásit

Zavolala mi novinářka z regionálních novin. Chtěla napsat článek o někom, kdo patří do *Společenství čistých srdcí* (SČS). Vůbec ji nezajímalo, že jsem jí chtěl sám dát základní informace nebo ji kontaktovat s mluvčí SČS Janou. Ona už to měla vymyšleno jinak. Chtěla se dostat dál, a to až za předem připravené a uhlazené odpovědi kněze nebo specialistiky na toto téma. Plánovala čtenářům předložit neobvyklé počtení v podobě rozhovoru přímo s mladým párem, který podle názoru mnohých žije nepochopitelně, a snad i nepřiměřeně dobře a svému věku, když se dobrovolně ve svém vztahu zříká sexu a nechává jej až do manželství. Ode mě chtěla jen kontakt na takovéto mladé páry z našeho okresu – a vůbec se jí nehodilo do plánu, že do *Společenství čistých srdcí* patří i jednotlivci. Měla už svou jasnou představu – pár, se kterým udělá interviu.

Ve chvíli jejího telefonátu jsem byl doslova zaskočen – najednou jsem měl okno. Podobně, jako to někteří zažívají při zkouškách. Naprosto jsem si nemohl vzpomenout, kdo v našem okrese do SČS patří, a už vůbec mě nenapadal nikdo, kdo by měl známost. Slíbil jsem jí, že zavolám později.

S pomocí jednoho děvčete, které patří do SČS, jsem sestavil celý seznam – snad alespoň někdo bude ochoten rozhovor pro noviny poskytnout. Pak už jsem jen zkusil se optat, zda by jim nevadilo, kdyby s nimi o čisté lásce chtěla redaktorka udělat rozhovor. Byl jsem mile překvapen – úplně všichni oslovení souhlasili!

Paní redaktorka si vybrala z mé nabídky jeden pár a předložila jim své otázky. Přestože z tohoto páru patří do SČS jen děvče, byl i její hoch ochoten na otázky redaktorky otevřeně odpovídat. Celý rozhovor vyzněl mimořádně radostně a příznivě. Uvědomil jsem si, že je velmi dobré, že se i řadoví členové a členky SČS nebojí o hodnotách čisté lásky mluvit a hlásit se k nim. A to ne ustrašeně a jakoby s bolestí nad tím, o co přicházejí, ale že se jedná o radostné a zdravě sebevědomé přihlášení se k opravdovým hodnotám. A že je dokáží také velmi přesvědčivě obhá-

Ti, kdo vstupují do SČS, se nezavazují k ničemu novému, jen se k těmto hodnotám otevřeně hlásí.

jit. Něco podobného jsem pozoroval i při řadě dalších příležitostí.

Každý křesťan má žít v úsilí o čisté vztahy a o čisté srdce. Ti, kdo vstupují do SČS, se nezavazují k ničemu novému, jen se k těmto hodnotám otevřeně hlásí. Víc o těchto skutečnostech mluví se svými podobně smýšlejícími vrstevníky. Právě

díky tomu, že o tom všem více přemýšlejí a více vědí, se pak pro ně stává něčím přirozeným, že se k těmto hodnotám přihlásí i na veřejnosti, a nebojí se o nich i promluvit. Navíc, když už udělali ten krok a vstoupili do SČS, jsou jistě také vystaveni nutnosti víc si pro sebe formulovat důvody, proč právě tyto postoje a hodnoty vyznávají a zastávají. Především v tomto vidím jeden z velkých přínosů a důvodů, proč je dobré, aby mladí do SČS vstupovali. A hodí se to nejen jim samým, ale mohou pomoci i svému okolí. Vždyť bude jen dobře, když v naší společnosti z úst mladých častěji zazní názory, které se zastávají hodnot čistého srdce a čistých vztahů...

P. Marek Dunda ■

foto: Vojtěch Novotný

S takovými názory prý neobstojíme...

Do čisté lásky jsem vstoupila ještě dříve, než jsem poznala Ludka. Když jsme se potom seznámili, věděl o tom a velmi s tím sympatizoval. Byli jsme přesvědčeni, že tělesné odevzdání se tomu druhému může patřit až do manželství. Vnímáme to jako velký dar pro toho druhého. Chtěli jsme se ve svobodě pravdivě poznávat a oba jsme byli rozhodnutí, že svůj vztah chceme prožívat čistě spolu s Bohem. Od začátku jsme se spolu a vzájemně za sebe modlili, aby nám dal Pán poznat, jestli naše společná cesta povede až před oltář.

Moje spolužačky z vysoké školy, které se mnou bydlely na pokoji, věděly, že spolu sexuálně nežijeme a že to do svatby nemáme ani v plánu. Ze začátku si myslely, že v dnešní době s takovými názory stejně neobstojíme a že nás to brzy přejde. Říkali mi, že jestli se chceme dobře poznat, nesmíme se nechat takto omezovat a podobně. Ale později, k mému překvapení, i ony pochopily, že je to úplně jinak. Svůj vztah jsme prožívali ve velké

Odpověděla jsem jí, že náš vztah je možná svým způsobem „pohádkový“, ale žiju rozhodně ve stejném světě jako ona a všem, co spolu chodí, bych přála, aby svoje srdce nenechali okrádat a prožívali svoji známost čistě.

radosti. Rozhodně jsme se necítili nějak omezovaní a myslím, že jsme byli svobodnější než kdokoli jiný.

Vzájemně jsme se na sebe vždy těšili a chtěli jsme být spolu a byli jsme Pánu moc vděční, když to bylo možné. Modlili jsme se společně, ale i tehdy, když jsme byli každý zvlášť. Bůh byl ten, kdo nás neustále spojoval.

Po nějaké době jsme se rozhodli, že budeme chystat svatbu. I přes spoustu starostí, které to s sebou neslo, jsme se na ni moc těšili! Pořád jsme si stáli za svým, že

chceme svůj vztah prožívat co nejčistěji, a byli jsme domluveni, že kdyby si to jeden z nás do svatby ještě rozmyslel, v tichosti se rozejdeme. Ale rychle to uteklo a teď po čase na svůj svatební den vzpomínáme jako na ten nejkrásnější a myslím, že na něj budeme vzpomínat celý život.

Velmi rádi vzpomínáme s manželem také na dobu, kdy jsme spolu chodili. I když jsme se i my museli potýkat s různými těžkostmi, bylo to období nádherné. Jsme Pánu Bohu moc vděční, že jsme ho mohli takto prožívat. A co se týká zachování čistoty před manželstvím, tak i teď se oba jednohlasně shodneme v tom, že to stojí za to!

Jednou mi jedna moje spolužačka před svatbou řekla, že náš vztah je jako z pohádky a že žijeme v jiném světě. Odpověděla jsem jí, že náš vztah je možná svým způsobem „pohádkový“, ale žiju rozhodně ve stejném světě jako ona a všem, kteří spolu chodí, bych přála, aby svoje srdce nenechali okrádat a prožívali svoji známost čistě.

Jsem Pánu moc vděčná, že mi dal takového manžela, jakým je Luděk. I když to v životě ne vždy bývá jednoduché a ani nám se nevyhýbají různé těžkosti, jsme vděční, že je můžeme nést spolu. Kéž Pán dá, aby naše láska v životě neustále rostla a obstála ve všech zkouškách. Každý večer, když jdeme spát, upřímně spolu děkujeme za to, že můžeme být všichni tři spolu – my dva a Bůh.

Marie ■

foto: Ondřej Dvořáček

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém Štěpán, Liběšice u Žatce 1, 438 01 Žatec
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 415 725 006

P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Proč spolu nemůžeme žít, když se milujeme? Proč Církev katolická učí, že onanie, předmanželský pohlavní styk, petting, homosexuální praktiky, užívání antikoncepce jsou závažným hříchem?

Sexualita je dar od Boha, On ji chce naplňovat

Nemůžeme žít plným křesťanským životem, aniž bychom přijali Bohem zjevené pravdy o lidské sexualitě. Pohlaví a sexualita člověka jsou oblasti, ve kterých Bůh touží být také přítomný. Pro manžele by to měla být privilegovaná sféra, svědčící o jejich vzájemné lásce a také o přítomnosti Boží lásky. Zlé síly využívají egoismu a náklonnosti lidské přirozenosti, která je zasažena prvotním hříchem, ke zlu, aby častým pokušením udělaly z oblasti lidské sexuality místo vzpoury člověka proti Bohu.

Strategií zlých duchů je falšování pravdy, a proto představují nečisté hříchy jako neobvykle atraktivní způsob získávání radosti, svobody a štěstí. V průběhu prvních pěti let svého pontifikátu hovořil Svätý Otec Jan Pavel II. během střeďečnících kate-

foto: archiv MSJ

chezí (od 5. 9. 1979 do 28. 11. 1984) o teologii lidského těla a vysvětloval nám zjevenou pravdu o lidské sexualitě a tajemství svátosti manželství. Odhalil tak nepravdy, které zlé síly neustále propagují.

Bůh vepsal do lidského srdce touhu po nezničitelné lásce. Jen taková láska může uspokojit lidskou touhu po štěstí. Proto nás Bůh vyzývá, abychom se učili milovat se navzájem tak, jak On miluje nás.

Nevymyslíš lepší plán než Bůh

Když Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, vepsal do jeho srdce touhu po nezničitelné lásce. Jen taková láska může uspokojit lidskou touhu po štěstí. Proto nás Bůh vyzývá, abychom se učili milovat se navzájem tak, jak On miluje nás. To se má zvláštním způsobem uskutečňovat i v intimní lásce muže a ženy, které Bůh dal pečeti svátosti manželství. Manželství jako svátost se tak stává obrazem Sväté Trojice. Sexuální vztah má odhalovat neviditelné tajemství lásky Boha ve vzájemné lásce manželů a má být ▷

foto: Flickr

Milovat znamená všemi silami se snažit a toužit po tom, aby milovaná osoba byla plně šťastná, čili aby úplně náležela Bohu, a pak budeme patřit jeden druhému v lásce a navždy.

Bere a namlouvá, že obdarovává

Dejme pozor na jedno z největších pokušení satana, které nacházíme i v mediální propagandě, kde se říká, že smyslem lásky je sexuální požitek a také city, a proto jim má být všechno podřízeno. Na oltáři bůžka sexu a citů se hromadí všechny nečisté hříchy, přenosné pohlavní choroby, manželská nevěra, rozvody, antikoncepce, potraty. Křesťan má všechny své emoce, city a celou svoji sexualitu odevzdávat každý den Bohu, aby ji On uzdravoval, osvobozoval z pout egoistické žádostivosti a podřídil logice jen jedině Lásky, která nikdy nekončí.

City a sexualita, pokud jsou vedeny sobectvím, směřují k ovládnutí osoby, kterou milujeme, k tomu učinit ji závislou.

foto: archiv MSI

pro ně účastí v životě a lásce Svaté Trojice. V Božích plánech má vždy sexuální soužití vyjadřovat nezištný dar duchovně-tělesného bohatství jedné osoby osobě druhé v Ježíši Kristu, a to navždy. Tedy sexuální soužití je nejen poznáním toho, co je smyslově příjemné, ale především duchovně-tělesnou úctou, zkouškou vzájemné lásky v lásce Boží, zdrojem posvěcení, zázračným a krásným činem, svatým znamením svátosti manželství. Taková

Strategií zlých duchů je falšování pravdy – představují nečisté hříchy jako neobvykle atraktivní získávání radosti, svobody a štěstí.

zkušenost sexuálního soužití je možná jen ve svátostném manželském svazku, kdy jsou manželé ve stavu posvěcující milosti – tedy když mají srdce čistá a zralá k lásce. V Boží pedagogice je vždy nejdůležitější láska; sexuální požitek a citové vztahy musejí být podřízené zákonu lásky, vyjádřenému v přikázáních.

Hřích okrádá, ničí, kazí...

V té souvislosti je pochopitelné, proč je těžkým hříchem předmanželský sexuální život, mimomanželské soužití, ale také vědomé a dobrovolné vyvolávání sexuálních požitků masturbací, pettingem, orálním sexem, homosexuálními praktikami, prohlížením pornografie atd. Tyto skutky porušují Boží přikázání, protože jsou opakem nezištného darování se, jsou egoistickým činem, který uvádí člověka do pekla sobectví a činí ho závislým na sexuálních pocitech, takže jim otročí tak, jako drogám nebo alkoholu. Jsou hříchem, protože ničí dar čistého srdce, ruínují člověka a přivádějí ho do stavu duchovní smrti a zotročení silami zla.

To přece není láska, ale maskované sobectví. Pouze když jsou city a sexualita podřízeny logice lásky, pomáhají milovat. To znamená všemi silami se snažit a toužit po tom, aby milovaná osoba byla plně šťastná, čili aby plně náležela Bohu, a pak budeme patřit jeden druhému v lásce a navždy.

I Písmo svaté mluví jasně

Texty Bible vyzývají s velkou starostlivostí každého a každou z nás: „Tělo ... není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. ...Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Smím tedy vzít údy Kristovy a udělat z nich údy, které patří nevěstce? Chraň Bůh! ...Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha

City a sexualita, pokud jsou vedeny sobectvím, směřují k ovládnutí osoby, kterou milujeme, k tomu učinit ji závislou. To přece není láska...

foto: archiv MŠI

Svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě?“ (1Kor 6,13–19)

Nemusíš bojovat sám

Všichni jsme narušeni důsledky prvotního hřichu. Vlastními silami nejsme schopni přemoci svůj egoismus ani podřídit logice lásky své city a sexuální žádostivost. Proto jsme zváni připojit se ke Společenství čistých srdcí, abychom Pánu Ježíši každý den odevzdávali srdce raněná hříchy a zotročená sobectvím, aby je mohl uzdravovat a činit schopnými čisté lásky. Rozhodně se zbav veškerého stra-

foto: archiv MŠI

chu a obav. Nejdříve běž ke svatě zpovědi, vyznej všechny své hříchy a po přijetí Ježíše ve svatém přijímání Mu odevzdej sebe a pomodli se následující Modlitbu důvěry:

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hřichu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen!

P. Mieczysław Piotrowski TChr
(redakčně zkráceno) ■

ABC Kruciaty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se